

Giới thiệu Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc

Truyện Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc của tác giả Hạ Thất Tịch là một câu chuyện ngôn tình vô cùng thú vị. Tình yêu không thể nào thiên trường địa cửu, chỉ có thể sớm nở tối tàn.

Thanh xuân cũng không thể nào thiên trường địa cửu, chỉ có thể thoáng qua trong giây lát.

Lương Lạc Thi 16 tuổi thích Lục Tề Minh 16 tuổi, đã từng thề ở bên nhau cả đời, nhưng bọn họ vào lúc 21 tuổi lại xa cách nhau, trông chừng như đi tới tận chân trời, thì ra lại có âm mưu khác.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Edit: Tịnh Hào

1, Tiền là đồ bỏ đi, tiêu hết tiền thì chúng ta kiếm nữa.

Đêm khuya, tôi thoát khỏi trò chơi, chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ, điện thoại di động ở trên bàn liên rung lên “vù vù”.

Tôi nhìn thoáng qua màn hình, phía trên không ngừng lóe sáng tên Mễ Sở, sau đó xoay người đi vào nhà vệ sinh.

Nhưng khi tôi đánh răng rửa mặt xong, chuẩn bị lên giường đi ngủ, điện thoại di động vẫn đang rung “vù vù” không ngừng nghỉ. Đây là tác phong từ trước tới giờ của Mễ Sở, không đạt được mục đích, thì không bỏ qua.

Tôi bất đắc dĩ cầm điện thoại lên, giọng nói như vệt đục của Mễ Sở nhất thời vang vọng bên tai như tiếng sấm sét: “Cậu, người ngu ngốc này ở nhà bị người ta trộm đi à, lâu như vậy mới nghe điện thoại!”

Tôi chỉnh âm lượng điện thoại nhỏ, rồi xa bên tai, mỗi lần nghe Mễ Sở nói chuyện điện thoại giống như một loại tra khảo lỗ tai của tôi.

“Tớ nói này, cậu tưởng rằng ai cũng đói khát giống cậu sao, tớ vừa mới chơi trò chơi xong, đang chuẩn bị đi ngủ đây.”

“Chỉ số thông minh não phải của cậu không phát triển mà còn chơi game?” Mễ Sở vào lúc đêm khuya thì tinh thần phấn chấn giống như uống thuốc kích thích, cho nên bây giờ cô ấy phần nào không ngừng làm nhục tôi.

Đối với sự chế giễu của cô ấy, tôi không hề tức giận, bởi vì ngay cả bản thân đều đã phỉ nhổ người chơi xếp hình lập phương đi không đến năm bước này.

Nhưng mà Mễ Sở thuộc loại cho một chút ánh nắng liền sáng rực, cho một chút nước bọt thì mầm non lớn nhanh khỏe mạnh, và nhược điểm của cô ấy, thuần túy chính là tự tìm chịu tội. Cho nên tôi nhanh chóng cắt lời, đi vào vấn đề chính: “Trẻ như vậy tìm tớ có chuyện gì?”

“Cậu hỏi lời này cũng thật khí phách, phiền cậu bẻ ngón tay của cậu, cộng thêm cả ngón chân, bao lâu rồi cậu chưa ra ngoài hả! Không phải mất đi Lục Tề Minh thì đập đám bạn bè chúng tớ đi chứ?” Mễ Sở cười lạnh nói.

“Không phải gần đây tớ không đi ra ngoài cùng các cậu thì các cậu ăn nói ngang ngược sao?” Lòng tôi trống rỗng trả lời.

“Vậy bây giờ ra ngoài đi, tui tớ đều ở “Kẹo” chờ cậu đấy.”

Tôi còn chưa tìm lý do lấy lệ, Mễ Sở đã dứt khoát nhanh nhẹn cúp điện thoại. Tôi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ chỉ mười hai giờ. Bất đắc dĩ tôi giống như Spider Man nữ nhanh chóng thay đổi quần áo, giày, cấp tốc lên xe đến “Kẹo”.

Từ lúc sau khi chia tay với Lục Tề Minh, thật sự đã rất lâu chưa ra ngoài.

Cho nên khi tôi ngồi ở trong xe, nhìn đèn đuốc vẫn sáng trưng như cũ ngoài cửa sổ, cảnh tượng đèn đuốc rực rỡ, nhớ đến một câu nói đã từng nói qua của Mễ Sở, mẹ nó, “Trái Đất không có vì ai cả, vẫn xoay chuyển như cũ”. Đột nhiên, tôi cảm thấy mình giống như kẻ bất lực trốn tránh ở nhà đến nửa tháng, mong đợi thế giới không có tôi sẽ lộn xộn, quả thật quá ngu ngốc.

Tài xế lái xe là người trung niên, nhìn dáng vẻ suy tư của tôi, cười ha ha đáp lời, “Cô gái nhỏ, thất tình sao? Đi hát cũng không tệ, chính là đừng nghĩ tới điều không vui nữa, cháu xem, thế giới vẫn rất tốt đẹp.”

Tôi quay đầu nhìn tài xế nọ, ông ấy đã bày ra dáng vẻ hòa nhã hiểu rõ mọi việc, từ trong kính chiếu hậu của xe ngó xem trên mặt mình có mang theo ý

ngồi vờn biệt cõi đời không, làm sao cũng không hiểu tại sao mình lại cho bác tài xế ảo giác như vậy. Tôi rút ra 100 đồng từ trong túi, hào phóng quăng trước mặt tài xế, “Bác tài à, bác nhìn nhầm rồi, tôi lớn như vậy đâu đã thất tình. Tôi gấp gấp đi cứu người đấy, bác lái xe nhanh đi.”

Tài xế kia đưa mắt nhìn tờ tiền trước mặt, cười gượng ha ha, sau đó không nói một câu, kéo chân ga đến lớn nhất “roạt”.

Radio trong xe truyền đến một bài hát đã lâu, giọng ca của Lâm Úc Liên du dương, “Nếu cả thế giới này em đều có thể buông bỏ, thì ít nhất vẫn còn có anh là điều đáng để em trân trọng...” (*)

(*) Lời bài hát ít nhất vẫn còn có anh.

Mấy ngày hôm trước, tôi còn xem câu chuyện của cô ấy và Lý Tông Thịnh ở trên mạng, nói là tài tử giai nhân, bọn họ hoàn toàn xứng đôi. Chỉ tiếc, trong cuộc sống thực tại đã mài giũa hai người thành người bình thường, khi hai người không còn là thần tượng nữa, thì hai người mỗi người một ngã.

Rất thích ca khúc u buồn? Không dứt mãi, nhưng tôi cảm thấy như vậy rất tốt, điều tôi yêu thích nhất là muốn đến tận chân trời nhưng nhớ một đời.

Đương nhiên, trước kia tôi không có ý nghĩ này. Lúc tôi và Lục Tề Minh yêu đương, ý nghĩ đơn giản nhất chính là, nhanh chóng muốn lấy giấy chứng nhận với anh. Bởi vì tôi luôn cảm thấy buồn lo vô cớ, là ông trời ngu gât, mới có thể đưa Lục Tề Minh đến bên cạnh tôi.

Mỗi lần Tề Minh nghe nói như vậy, nụ cười trên gương mặt trắng liền vô cùng sáng ngời sạch sẽ. Anh vỗ lên đầu tôi giống như vỗ lên đầu con chó nhỏ, ôn nhu nói, “Không vội, chờ một chút.” Tôi trừng anh, “Đừng hy vọng chờ thêm vài ngày liền có nữ sinh khác lao nhanh đến bên cạnh anh.” Anh cũng không giải thích, cười cười nhìn tôi, cúi đầu lật lịch trên di động.

Thật ra tôi biết Lục Tề Minh không có ý gì, anh từng nói, nói chờ hai người chúng tôi đến tuổi kết hôn theo quy định, anh sẽ không chút do dự lập tức dẫn tôi đi Cục dân chính.

Ngồi đến ba chữ “Cục dân chính” kia, trước mắt tôi liền xuất hiện hình ảnh ánh sáng mờ ảo, Lục Tề Minh mặc âu phục màu đen, tôi mặc áo cưới trắng tinh, hồn nhiên ngây thơ như nai con kẻ trên bờ vai gầy yếu của anh, vẻ mặt cười huênh hoang. Đi tới Cục dân chính, cùng nhau đi bộ, xuân về hoa nở, pháo hoa đầy trời.

Cảm giác được dường như bên cạnh có người đang không ngừng tán dóc với tôi, tôi đột nhiên giật mình tỉnh lại, mở mắt ra nhìn đèn giao thông lướt qua ngoài cửa sổ, mới biết mình vừa ngủ gât. Tài xế taxi ở một bên nhắc nhở tôi, “Cô gái, điện thoại reo kia.”

Tôi sững sờ chốc lát, rốt cuộc hiểu được tình hình trước mắt, vẻ mặt đau buồn phẫn nộ nhận điện thoại.

Mẽ Sở giống như gào thét, “Lâm Lạc Thi, sao cậu còn chưa tới!”

Tôi đang suy nghĩ trả lời trên đường kẹt xe, hay là tôi đang đi WC ở phía trước, xe đang bay như tên bắn lại đột nhiên dừng nhanh, cơ thể của tôi không tự chủ được nghiêng về phía trước. Tôi vừa định quay đầu hỏi bác tài có phải chân giẫm lên trong bình xăng không, thì nghe ông ấy nhanh nhẹn nói, “Đèn rồi.”

Tôi do dự nhìn ngoài cửa sổ, quả thật là ký hiệu ngọn đèn mê loạn “Kẹo”, Mẽ Sở đang đứng ở trước cửa mang thất lung màu đỏ máu.

Vừa nhìn thấy Mẽ Sở, tinh thần của tôi liền đột nhiên giống như binh lính còn sống trở về xã hội loài người. Mẽ Sở nhìn thấy tôi, cũng thân mật bỏ nhào đi lên, tôi cho rằng cô ấy muốn biểu đạt nhớ nhung lâu ngày không gặp tôi, ai biết cô ấy xem xét tôi từ đầu đến chân, kỳ dị hỏi, “Sao cậu lại mặc áo thun quần jeans ra ngoài vậy?”

“Nói nhầm, gặp mấy người các cậu còn cần tớ tô son trát phấn sao, áo gấm hoa phục sao?”

“Vậy cậu cũng quá hoang phí rồi.”

Tôi tròn mắt với cô ấy, “Tớ có chuyện muốn nói với cậu, khoảng thời gian trước, 100 đồng tiền mượn nộp phí của cậu, tớ vừa mới đưa cho tài xế rồi.”

Mẽ Sở lập tức hung bạo, cô ấy nói, “Chị gái à, cậu cũng quá bản lĩnh rồi, tặng gấp bội! Cậu muốn ngày nào không hoang phí tiền, mẹ nó, sinh mạng của cậu chính là một cục giấy bỏ.”

Không biết tại sao, mỗi lần nói chuyện với Mẽ Sở, tôi cảm thấy vô cùng đầy sức sống. Tôi đá lông nheo với cô ấy, “Tớ đang như hoa như ngọc, sinh mạng đương nhiên không thể là một cục giấy bỏ. Hơn nữa, mỗi ngày cậu đều dạy bảo tớ, nói tiền là đồ bỏ đi, tiêu hết tiền thì chúng ta kiếm nữa.”

2, Dáng vẻ của hai người kia còn xứng đôi hơn các cậu năm đó.

Tôi hỏi Mẽ Sở: “Hôm nay có ai tới?”

Mẽ Sở nói: “Có tớ, Hồ Lô, và Thiên Tầm.”

Nói xong, Mẽ Sở dẫn tôi vào thang máy, ấn nút lầu 3. Tôi nói: “Vậy thì lạ quá, thêm tớ nữa cũng bốn người, cậu lên lầu 3 để làm gì hả, lầu 3 đều là phòng bao lớn xa hoa.”

Mẽ Sở nghiêng răng nghiêng lợi, “Cậu còn chưa biết sao, người Hồ Lô tai họa kia, ba cậu ấy là cổ đông ở chỗ này. Thẻ Vip của cậu ấy là 001, sau khi

người phục vụ nhìn thấy liền trực tiếp dẫn tụi tớ đến lầu 3.”

Trong nháy mắt tôi liền im lặng, tôi biết trong lòng Mễ Sở ghét người giàu có. Nhớ rõ vào lúc chúng tôi vừa mới quen biết Hồ Lô, chỉ biết ba của cậu ấy là giám đốc mua bán, mỗi ngày đi học, tan trường đều có một chiếc xe tới đưa đón, không để mất tới đám con cháu quan chức ở trong trường.

Mà lần đầu tiên chúng tôi đi chơi, cậu ấy chạy một chiếc xe phong cách ra ngoài, tôi – một cô nhóc chưa từng trải sự đời, sợ đến mức điên cuồng hỏi cậu ấy có phải trộm xe tới hay không. Hồ Lô vô cùng khinh thường liếc tôi. Khi đó, tôi mới nghe Lục Tề Minh nói, trong vòng nửa km có rất nhiều xí nghiệp mà ba Hồ Lô đều bỏ vốn, thế lực phía sau kéo dài bốn phương tám hướng, phát triển hơn giao thông thời đại ngày nay.

Nhưng ba của Hồ Lô có rất nhiều giới hạn ngầm với Hồ Lô, ví dụ như không cho phép chạy xe đến trường, không cho khóa phòng ngủ, ăn cơm không được lãng phí, đi học không cho phép vắng mặt. Áp lực bất thường như thế này làm cho Hồ Lô mặc kệ mà phóng túng vào cuối tuần và kỳ nghỉ.

Bởi vậy cũng làm cho Hồ Lô sau này vô cùng nói với chúng tôi, “Tiểu khu nào xây dựng trong nửa km đều là do ba tớ bỏ vốn, các cậu mua phòng ốc thì tìm tớ.” vân vân các loại, chúng tôi muốn nhào lên chôn cậu ấy.

Tôi vừa đi vào phòng bao thì thấy Hồ Lô đang nằm nghiêng ở trên ghế sofa, Thiên Tầm cầm microphone đang hát – Nếu như tôi có cây gậy tiên, biến lớn biến nhỏ biến xinh đẹp, còn muốn biến ra truyện tranh, chocolate và đồ chơi...

Tôi bất đắc dĩ trợn mắt với cô ấy, có đôi khi tôi thật sự không hiểu thế giới này, ví dụ ai có thể nghĩ đến cô nữ sinh hát bài hát không bằng trẻ con, chính là người chủ trì chương trình nổi tiếng trên radio “Trò chuyện đêm khuya đô thị” tình cảm u buồn.

Tôi xoa đầu hỏi, “Nguyễn Thiên Tầm, cậu có thể đổi bài hát phù hợp với thân phận của cậu không?”

Thiên Tầm liếc tôi một cái, “Đổi thành bài Người tình cô đơn ời.”

Tôi nhàm chán chạy tới làm khổ Hồ Lô. Nhắc đến biệt danh Hồ Lô này, đến bây giờ tôi vẫn đang đắc chí.

Nhớ lúc lần đầu tiên Lục Tề Minh dẫn tôi gặp Hồ Lô, câu nói đầu tiên tôi bắn ra chính là, “Này anh em, đáng về thật đúng là tuần tú lịch sự, nếu như sau này dẫn về nhà đi ngang qua ba mẹ tớ, bọn họ tuyệt đối không hề soi mói.”

Lúc ấy, mặt Lục Tề Minh đen. Anh ấy nói, “Lâm Lạc Thi, cậu có ý gì, đáng về tớ không được sao?”

Tôi cười gượng nói, câu vai của Hồ Lô, “Cậu xem, mặt cậu ấy, bộ dáng như hình vuông, giống như Hồ Lô, loại này thế hệ trước vô cùng yêu thích.”

Nhất thời, Lục Tề Minh ở bên cạnh cười đến muốn rời khỏi nhân gian, Hồ Lô đang đắc ý tạo hình chóc lát mặt liền tới.

Cậu ấy trùng tôi, nói với Lục Tề Minh, “Thật là vật hợp theo loài, bạn gái cậu còn gây hại hơn cậu.”

Sau đó, Lục Tề Minh không giới thiệu tên của Hồ Lô cho tôi, mà cùng tôi đổi tên cậu ấy gọi là Hồ Lô.

Có lẽ Hồ Lô có chút buồn ngủ, lúc tôi vỗ vào cậu ấy thì cậu ấy đang nhắm mắt lại. Nhìn thấy tôi, cậu ấy đột nhiên ngồi dậy hỏi, “Sao cậu lại tới đây?” Biểu cảm kinh ngạc giống như đụng phải quỷ.

Tôi trợn trừng mắt với cậu ấy, chỉ chỉ Mễ Sở.

Hồ Lô lập tức giống như tôi trợn trừng mắt với Mễ Sở nói, “Sao cậu có thể ép buộc như thế!”

Mễ Sở liếc mắt đáp lại Hồ Lô, “Tớ làm sao hả?”

Hồ Lô nói, “Cậu biết rõ...”

Hồ Lô còn chưa nói xong, Mễ Sở liền giành nói, “Lục Tề Minh cũng không phải là hổ báo sói lang, chẳng lẽ cậu muốn Lạc Thi trốn tránh cậu ấy suốt đời.”

Vừa nghe những lời này của Mễ Sở, tôi liền nghi ngờ, tôi nói, “Chuyện đi ca thì liên quan gì đến Lục Tề Minh?”

Hồ Lô nhìn tôi, do dự nói, “Lúc tụi tớ đến... đụng phải Lục Tề Minh ở dưới lầu.”

Vậy là Lục Tề Minh và bạn gái mới đáng ghét kia của anh ấy đi rêu rao khắp nơi, Mễ Sở không kiên nhẫn cắt lời của Hồ Lô, quay đầu nói với tôi, “Đáng về của hai người kia còn xứng đôi hơn các cậu năm đó.”

Tôi liếc xéo Mễ Sở, “Đây mới là nguyên nhân tới nay cậu dẫn tớ tới.”

Mễ Sở cười hi hi với tôi, “Cũng là cậu hiểu tớ. Nhưng mà tớ không quen nhìn người con gái kia, bộ dáng xấu, còn dám tới “Kẹo” hát!”

Ý của Mễ Sở chính là, đáng về xấu như thế, sao còn dám như vậy, giống như trên thế giới chỉ có cô ta như một đóa sen.

“Bây giờ bọn họ ở đâu?” Tôi hỏi.

“Jang Nara nói khát nước, Tề Minh dẫn cô ta ra ngoài mua đồ uống rồi.” Hồ Lô trả lời trôi chảy.

“Thì ra tên bạn gái mới của Lục Tề Minh là Jang Nara à, tên này cũng thật có phong cách Tây, người không biết còn tưởng rằng là ngôi sao Hàn Quốc đấy.” Tôi vừa ăn trái cây vừa suy xét.

“Đề người phục vụ đưa lên là được rồi.” Mễ Sở tiếp tục tròn trĩnh mắt giống như cá chết.

“Cô ta nói nước uống ở nơi này không phải loại cô ta thường uống.”

Mễ Sở nghe xong những lời này, lập tức giống như con ếch nhảy lên từ trên ghế sofa nói, “Lâm Lạc Thi, cô ta còn già hơn cậu năm đó nữa!”

(*) Ý giống “thảo mai”.

Tôi vỗ vỗ tay của cô ấy, “Đợi một chút, là bạn gái mới đời của bạn trai trước của tớ, đừng làm giống như tớ và anh ta có tình cảm riêng.”

3, Tư duy logic của tôi không chỉ hỗn loạn, mà còn giống như một trò chơi ngu ngốc.

Mễ Sở nhìn mặt tôi lạnh nhạt, tựa như người không có việc gì, cũng yên tâm, thuận miệng hỏi tôi ở nhà có chơi game gì không.

Tay của tôi vốn đang cầm trái kiwi thì run lên, làm bộ không nghe chuẩn bị chuyển đề tài, Hồ Lô lại đột nhiên trừng to mắt chỉ vào tôi, “Không thể nào? Lâm Lạc Thi, cậu vậy mà... còn đang chơi “Thiên Đường” hả?”

Tôi úp úp mở mở “Ừm” một tiếng, sau đó lại cảm thấy không nhận được sĩ diện, liền giải thích vô ích, “Tớ đổi khu.”

Hồ Lô thở dài một tiếng, Mễ Sở bắt đầu liếc xéo tôi. Tôi biết bọn họ đang suy nghĩ, vừa rồi còn giả bộ không quan tâm, lúc này lại trình diễn tiết mục nhớ mãi không quên.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết, tôi chơi trò “Thiên Đường”, là Lục Tề Minh dạy tôi.

Khi học trung học, Lục Tề Minh thích chơi trò này nhất. Mỗi lần gặp mặt vào chủ nhật, anh ấy cùng Hồ Lô đi net chơi game, mỗi lần nhìn thấy anh ấy ngồi ngay ngắn trước máy tính, động tác thông thạo nhanh nhẹn đánh quái trên bàn phím, tôi cảm thấy nửa mặt của anh ấy anh tuấn làm cho người ta mặt đỏ tim đập. Mỗi lần đánh được trang bị cao cấp, khoe môi của anh ấy sẽ tà mị nâng lên. Mễ Sở từng nói, Lục Tề Minh rất có dáng vẻ đẹp trai.

Nhưng mà Lục Tề Minh cũng là một người thân sĩ, ngay cả nhân vật ở trong trò chơi của anh ấy cũng làm cho người ta thấy là một kỵ sĩ ổn định. Nhớ lúc chúng tôi ở cùng một chỗ, tôi đã từng hỏi anh ấy tại sao là kỵ sĩ. Anh ấy lúc đó, trên mặt đột nhiên để lộ vẻ ưu buồn không tương xứng với số tuổi, anh ấy nói, bởi vì kỵ sĩ có thể bảo vệ người khác, nhưng mà dựa vào một con ngựa, một thanh kiếm, và cả người anh dũng, sẽ lấy được tất cả những gì mình muốn.

Nhưng mà lúc đó Lục Tề Minh đã muốn ngừng chơi trò này rồi, anh ấy nói sợ không để ý đến tôi. Nhưng tôi cũng là người thích thấy nụ cười giống như mặt đường của anh ấy, vừa nghe lời này, lập tức cảm động đến rơi nước mắt, kiên định vỗ bộ ngực nói, “Em và anh cùng nhau chơi.”

Sự thật chứng minh, tư duy logic của tôi không chỉ hỗn loạn, mà còn giống như một trò chơi ngu ngốc.

Tôi thường xuyên đi theo bọn họ, đi từng bước mở bản đồ ra xem, dùng người vận chuyển cho thành phố hỏi tên, trò chuyện nhanh nói một lần thì quên mất, ngay cả tăng thêm máu, đều là sau khi bị người ta đánh chết mới phát hiện, bởi vì tôi đánh quái quá kích động, căn bản quên luôn chuyện tăng máu.

Nhớ có một lần cùng Hồ Lô bọn họ đi đánh quái, tôi ở sau lưng bọn họ, thỉnh thoảng phóng mũi tên nhỏ gì đó, hưng phấn xoay chuyển nửa tiếng cũng không chết. Bởi vì mỗi lần máu sắp cạn, sẽ tự động tăng cho đầy. Tim tôi đập rộn lên, về mặt thần bí quát với Hồ Lô bọn họ, “Này, máy tính của tớ tự động tăng máu!”

Nhất thời, đầu của một đám người đổ mồ hôi, Hồ Lô nói, “Lâm Lạc Thi, cậu là người ngu ngốc, cậu không thấy đội ngũ giúp đỡ tăng máu ở phía sau sao?”

“Vậy sao?” Đột nhiên tôi đỏ mặt, lên nhìn Lục Tề Minh, anh ấy buồn bực nở nụ cười, nói với Hồ Lô, “Tớ lui đội trước, mang Lạc Thi đi dạo chỗ khác.” Tôi không để ý Hồ Lô bọn họ ra hiệu khinh bỉ, vui mừng nhìn Lục Tề Minh, vẫn là anh ấy quan tâm tôi nhất.

Lục Tề Minh dẫn tôi đi đảo Bầu Trời, hình ảnh mát rượi mà mênh mông, trời xanh mây trắng.

Mãi đến khi sau đó thật lâu thật lâu, tôi vẫn nhớ rõ đảo Bầu Trời xinh đẹp, đi từng bước, giống như giẫm nát mây xanh. Từ đó, không có phong cảnh nào có thể lọt vào mắt của tôi.

Sau này, chuyện mà tôi muốn làm mỗi ngày chính là ở sau lưng bọn họ nhất tiền, ngay cả bản tên cũng giảm đi. Bọn họ vừa đánh, tôi vừa ở phía sau nhất tiền sướng chết đi được. Có đôi khi ngay cả không có ai xoay người nhất tiền lẻ, tôi cũng chạy lên nhất như điên.

Vì thế, Hồ Lô bọn họ không chỉ một lần khinh bỉ tôi, nói nào phải tôi không phát triển, suy nghĩ ham tiền. Rốt cuộc tôi bị bọn họ làm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, quyết định muốn làm một chuyện lớn kinh thiên động địa hù chết bọn họ, làm cho bọn họ từ nay về sau ngưỡng mộ tôi, sùng bái tôi, giống

như tôi là mặt trời chiếu sáng sinh mệnh của bọn họ.

Không am hiểu trò chơi, nhưng sở trường của tôi là náo loạn diễn đàn đấy. Hơn nữa lúc đó, diễn đàn “Thiên Đường” đặc biệt náo nhiệt, bài viết của Thủy Vương cũng tương đối được người ta tôn trọng. Cho nên, đêm hôm đó, tôi đăng ký một nick ảo, từ sáu giờ tối viết một bài viết chán ngắt đến sáu giờ sáng ngày hôm sau. Nhìn diễn đàn đầy dấu vết gió tanh mưa máu của tôi, có một loại cảm giác thành tựu, trong lòng tôi giống như là cờ đỏ năm sao từ từ được kéo lên.

Thậm chí tôi có thể tưởng tượng ra Hồ Lô bọn họ nhìn thấy kết quả như vậy, lại có bao nhiêu trợn mắt há mồm. Vì vậy, tôi cảm thấy thỏa mãn đi ngủ.

Chờ tôi ngủ được hai tiếng, khi rời giường đăng nhập tên diễn đàn nữa, nhưng phát hiện tài khoản đã bị quản lý viên khóa hết, tôi khóc không ra nước mắt, cả người ừ rừ giống như cái trắng hư.

Nhưng mà, may mà đêm đó nhiều người online, mặc dù tài khoản của tôi bị mất, nhưng trên giang hồ vẫn có truyền thuyết liên quan đến tôi.

N bài viết của diễn đàn đều bàn tán về hành động vĩ đại của tôi, nói năm đó có một người con trai từng nổi tiếng sau trận đánh, một đêm có 600 bài replies, bây giờ có một người con gái, nháy mắt liên phá vỡ kỷ lục, thẳng đến 700 bài.

Lúc Hồ Lô nói chuyện với Lục Tề Minh, tôi lập tức đặc chí giống như tiểu nhân quơ móng vuốt ở bên cạnh, làm bộ thương xót lớn tiếng khóc lóc, “Con bà nó, có thiên lý hay không, tất cả nick ảo của tớ đều bị khóa hết, đây là công bằng gì hả!”

Hồ Lô nghi ngờ nhìn tôi, “Nick ảo là của cậu? Lâm Lạc Thi, cậu có uống nhầm thuốc không?”

Tôi giả vờ không quan tâm nói, “Chỉ là nhầm chán chơi đùa mà thôi, ai ngờ sẽ đánh đổ được kỷ lục.”

Nhất thời, Hồ Lô nhìn tôi với cặp mắt khác xưa. Từ đó về sau, Lục Tề Minh dẫn tôi đi du sơn ngoạn thủy, anh ấy cũng không cười nhạo tôi một lần.

Thật ra tôi rất muốn lên cấp, bởi vì tới cấp 40 là có thể kết hôn rồi.

Tôi muốn, tuổi tác trong hiện thực không đủ không thể lấy giấy chứng nhận kết hôn, dù sao cũng hoàn thành mục đích của tôi ở trong trò chơi chứ.

Nhưng mà thật sự là thiên phú có hạn, tôi thay đổi khu, vẫn không tiến lên cấp 40 được. Mỗi ngày tôi giống như con ruồi không đầu xoay chuyển lung tung khắp nơi, tôi để cho anh ấy dẫn tôi đi đảo Bầu Trời. Tôi không thể thừa nhận, thật ra tôi vẫn có một chút nhớ nhung Lục Tề Minh.

Dù vậy, tôi cũng không trở về khu ngày xưa, cũng không đăng ký tên ở khu đó nữa, cho dù nghe nói Lục Tề Minh vẫn luôn không vứt bỏ trò “Thiên Đường”.

4, Anh đi cầu vọt, em đi đường hầm

Đúng lúc tôi phiền muộn nhớ đến bạn gái hiện tại của Lục Tề Minh có thể thông minh hơn tôi gấp mấy lần không, sớm đã luyện đến mức Lô Hòa Thuận Thanh, lời kéo Lục Tề Minh chạy đến lễ đường kết hôn, Hồ Lô bọn họ có thể bắt nghĩa bắn pháo hoa xung quanh không, thì nhìn thấy cửa phòng bao bị đẩy ra.

Tôi bỗng nhiên nhớ đến trước kia Lục Tề Minh hỏi tôi một câu hỏi, anh ấy hỏi, “Lạc Thi, cậu sợ cái gì nhất?”

Ngay lúc đó tôi suy nghĩ rất lâu, lắc đầu, tôi nói với Tề Minh, “Cậu cảm thấy tớ có thể sợ cái gì?”

Lục Tề Minh không nói lời nào, yên lặng thật lâu, sau đó ngẩng đầu lên nói với tôi, “Cậu có biết tớ sợ cái gì nhất không? Điều tớ sợ nhất, đó là mất đi cậu.”

Khoảnh khắc đó, ánh mắt trời chột tối, mưa gió sắp đến. Trên mặt Lục Tề Minh có một loại ánh sáng không nói nên lời.

Tôi chưa từng nói với anh ấy, đây là lời yêu thương dễ nghe nhất mà tôi từng nghe.

Nhưng mà tôi ngày đó nhất định không thể tưởng tượng được, lời nói yêu thương êm tai xinh đẹp, vào hôm nay sẽ biến thành truyện cười.

Bởi vì Lục Tề Minh anh ấy nhất định không biết, giờ phút này, rốt cuộc tôi đã hiểu được sợ hãi, mà điều tôi sợ nhất, lại là nhìn thấy anh ấy.

Cửa phòng bao bị đẩy ra, khi gương mặt từng xuất hiện nhiều lần trong cuộc sống bốn năm của tôi đột nhiên hiện ra trước mặt tôi, tôi ngỡ ngàng quên hít thở như thế nào. Anh ấy vẫn mặc áo thun màu xanh da trời tôi tặng cho anh ấy, ánh mắt sáng rõ thâm sâu giống như ánh sáng của ngôi sao trong bóng đêm, rạng rỡ phát sáng. Mà lại nhìn lần nữa, bên cạnh anh ấy, người sóng vai đứng cùng anh ấy là một cô gái xa lạ, đáng vẻ mười ngón tay đan chặt vào nhau của bọn họ, giống như nắm chặt một đời một kiếp, lời hứa sống nương tựa lẫn nhau. Mề Sở thật sự nói đúng, đáng vẻ này, còn xứng đôi hơn so với chúng tôi năm đó.

Bàn tay đã từng sưởi ấm sinh mệnh của tôi, trong chớp mắt giống như trăm hoa bị nghiền nát tàn lụi rơi xuống.

Mề Sở đứng lúc dựa vào bên đây, nhéo sau lưng tôi một cái nói, “Bình tĩnh một chút, không cao bằng cậu, không gầy như cậu, không xinh đẹp bằng cậu.”

Tôi hơi há mồm, nhưng không cách nào nói với cô ấy, “Mẽ Sờ, cậu biết không, tớ đột nhiên cảm thấy rất tự ti. Bởi vì tớ chợt hiểu, một người con gái ưu tú, không phải ở về ngoài cửa cô ấy như thế nào, tiền bạc, địa vị xã hội, mà là người đàn ông đứng cạnh cô ấy như thế nào.”

Tôi có người con trai từng kích động muốn chết vì anh ấy, bây giờ bên cạnh là một người con gái xa lạ, gương mặt trong suốt bình thân giống như mây trắng lướt qua trên đỉnh núi, và con tim lại cách thật xa với tôi.

Tay nâng đĩa trái cây của tôi dừng lại giữa không trung, ức chế chịu không nổi mà run run, trái tim giống như trở thành một tòa tường thành trống không lộng lẫy, suy sụp, sụp đổ âm thầm.

Nỗi buồn giống như quân lính tan rã mãnh liệt kéo đến, tôi nhớ tới một bài hát, tên bài hát đó là “Anh đi cầu vọt, em đi đường hầm”, hát rất hay.

Anh đi cầu vọt, em đi đường hầm... Hạnh phúc của anh, người ngoài đường cũng biết, khổ đau của em, không chỗ che giấu.

Lục Tề Minh nhìn thấy tôi cũng sững sốt, vốn dĩ đang nắm tay của Jang Nara, không dấu vết buông ra. Nhưng mà anh ấy không hề liếc mắt nhìn tôi nữa, giống như việc buông tay bạn gái anh ấy, cũng không bởi vì bạn gái trước tôi đây nhìn thấy.

Gương mặt trắng nõn của Jang Nara đột nhiên tái, cô ấy phần nộ nhìn Lục Tề Minh, Lục Tề Minh lại câu vai của Hồ Lô chào hỏi với cậu ấy. Ngay sau đó, Jang Nara cũng ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh anh ấy.

Bầu không khí ở phòng bao lâm vào trạng thái lúng túng. Đột nhiên, Mẽ Sờ chuyển qua ngồi bên cạnh Jang Nara, thân thiết chào hỏi với cô ấy, hỏi, “Cậu mua được đồ uống muốn uống chưa?”

Jang Nara hiểu mấy người đang ngồi đều là bạn bè không xấu mà Lục Tề Minh bình thường hay chơi, lập tức giống như lấy lòng gật đầu với Mẽ Sờ.

Mẽ Sờ đã sớm nhích lại gần cô ấy, dáng vẻ tự nhiên nói, “Cậu già mồm cái lão giống như Lâm Lạc Thi năm đó.” Nhất thời, người xung quanh đều thay đổi sắc mặt. Nhưng mà, bây giờ cô ấy muốn già mồm cái lão cũng không thể chạm được vào người có thể dễ dàng tha thứ cho tính tình cáu kỉnh của cô ấy. Mẽ Sờ nói tiếp, giọng điệu mang theo vẻ vui sướng khi người gặp họa.

Ánh mắt của Hồ Lô phức tạp liếc nhìn Mẽ Sờ, giống như đang nói, “Đại gia các cậu không uống rượu mà choáng váng cái gì, ở trước mặt người ngoài tổn hại người một nhà.”

Cho dù tôi không biết tại sao Mẽ Sờ đột nhiên thân thiết với Jang Nara như vậy, nhưng mà lời của cô ấy, lại khiến cho tôi lệ động trên mi. Bởi vì, những lời này quả thật không sai.

Jang Nara đặc biệt dịu dàng cười cười với Mẽ Sờ, trong mắt mang theo sự hưởng thụ và hài lòng đối với lời nói của Mẽ Sờ.

Lúc này, lúc nào cũng chậm nửa nhịp, Thiên Tầm vẫn luôn ca hát cũng bu lại, mượn giai điệu của bài hát, dùng giọng nói chỉ có bốn người con gái chúng tôi nghe được, “Có người muốn bám vào cành cây cao đơn giản là không muốn người khác hạ bệ.” Tuy bình thường Thiên Tầm không nói lời nào, nhưng một khi mở miệng, lời nói hoàn toàn sắc bén làm người ta cảm thấy cô ấy đang cầm dao lăm nhọc bạn, dù sao cũng là người chủ trì của radio, đối với tình yêu đã sớm khắt khe đến thành thạo điều luyện rồi.

Trong vài phút, khuôn mặt của Jang Nara sinh động tươi sống giống như trở thành bảng pha màu.

Mà tôi vẫn luôn cúi thấp đầu, khiêm tốn ăn trái cây. Nếu khổ đau có thể giống như trái cây trong đĩa được nuốt xuống, cho dù có bao nhiêu khổ đau cũng được. Thật ra cũng không phải tôi không nói lời nào, mà là không dám nói lời nào, bởi vì tôi sợ mở miệng liền khóc không thành tiếng.

Tôi vẫn cho là bản thân thỏa mãn, mạnh mẽ, có thể không cần thuốc vẫn khỏe. Nhưng mà những ngày tháng rời xa nhau này, tôi ngăn chặn tất cả tin tức của Lục Tề Minh, cho rằng như thế là có thể từ từ loại bỏ anh ấy từ trong ký ức, nhưng mà bây giờ tôi mới phát hiện, tôi xem nhẹ ký ức và dừng khí của tôi rồi.

Đến bây giờ tôi chưa từng quên đi quá khứ, mà là chôn cất nó ở bên trong ánh trăng ngoài cửa sổ, bóng đêm tan ra, nó sẽ vượt lên trước chen chúc mà đi ra. Tôi vẫn luôn cho rằng tôi và Lục Tề Minh chưa hề tách ra, anh ấy chỉ ra ngoài đi du lịch vài ngày, nhưng mà đường đi có chút xa, phải đợi thật lâu mới có thể quay trở về.

Cho tới bây giờ, tôi mới hiểu rõ ràng, anh ấy không phải đi du lịch, anh ấy thật sự rời khỏi tôi.

Rời khỏi tất cả ký ức của tôi, để cho mọi thứ rơi vào tầm mắt của tôi, toàn bộ chìm vào kỷ niệm.

Tôi thấy bản thân mình giống như thủy tinh vỡ bể đầy đất, chân của tôi hung hăng găm lên.

5, Bạn của bạn, đó là vị trí sau cùng của chúng tôi.

Vào lúc tôi cảm thấy buồn bã khác thường, Thiên Tầm đột nhiên kéo tôi nói, “Giúp cậu gọi bài hát, mau hát đi.”

Hiện thị trên màn hình, là bài “Bạn của bạn”. Trong nháy mắt đó, tôi mạnh mẽ kim nén nước mắt trở về trong lòng, đột nhiên ngưng tụ ở vành mắt. Mẽ Sờ ngồi rất gần Jang Nara, vui vẻ nói, “Bài hát này cũng thật hợp với tình hình.”

Thiên Tầm thân nhiên nhìn thoáng qua thấy Mẽ Sờ ở phía sau Jang Nara lại đột nhiên trở nên quái dị, không nói gì.

Tôi cầm lấy micro, phát hiện có một ánh mắt lưu luyến bám sát, tôi biết đó là từ hướng của Lục Tề Minh truyền tới, nhưng giây lát tôi cười nhạo chính mình đa tình, bây giờ, bạn gái mới của anh ấy đang kề sát bên cạnh anh ấy, sao anh ấy còn có thể chú ý đến tôi. Chỉ nghe người mới thì cười, người cũ thì khóc.

Trên màn hình hiện ra một hàng lời bài hát, giống như là sáng tác cho tôi.

Bạn của bạn, đó là vị trí sau cùng của chúng tôi, xa cách khiến cho bản thân rất muốn rơi lệ.

Bạn của bạn, đó là quan hệ sau cùng của chúng tôi, che giấu bi thương thật tốt, không muốn bị anh cảm thấy được...

Nhớ tôi từng nói với Lục Tề Minh, cho tới nay, mặc kệ đọc sách hay là xem phim, điều tôi sợ nhìn thấy nhất chính là không phải hai người yêu nhau làm tổn thương nhau, mà là hai người yêu nhau thật lâu đột nhiên rời đi, giống như hai người xa lạ lướt qua nhau. Tôi chịu không nổi quá trình tàn nhẫn này, bởi vì tôi không thể hiểu được lúc trước thân thiết thấm vào tận xương tủy, tại sao sau này hai người có thể trở nên lạnh lùng cùng quên nhau.

Nhưng vào lúc trời đất vô cùng tàn nhẫn đánh úp tới, tôi bỗng nhiên hiểu toàn bộ chuyện này đều là sự thật, thật sự có thể như thế. Do thân thiết biến thành xa cách, chỉ là một khoảng cách bước chân thôi.

Tình yêu tàn nhẫn nhất trên thế gian này, không phải không chiếm được, mà là đã mất đi.

Bởi vì không chiếm được, đáy lòng sẽ vẫn thủy chung nhớ nhung như xem hoa trong sương, xinh đẹp như ánh trăng trên mặt nước. Nhưng mất đi, lại trở thành một cái hố lớn không thể nào lấp lại được ở trong ngực, chỉ cần có gió thổi qua, sẽ trống không đau đớn. Đau đớn như vậy, gọi là vết thương.

Sau này, mặc kệ miệng vết thương là hy vọng hay là thất vọng, vẫn tuyệt vọng vào ban đêm, cảm giác đau đớn âm ỉ.

Tôi đã không nhớ rõ bản thân mình làm sao hát hết bài hát, cũng không nhớ rõ Mễ Sở và Jang Nara nói gì đó, Hồ Lô và Lục Tề Minh ngồi ở đâu, chỉ nhớ rõ mình ngồi ở trong góc, nhìn bài hát tùy ý phát trên màn hình, trong lòng đã rất u sầu.

Trên đời này, sao có thể có nhiều bài hát thất tình như vậy. Nhưng mà tại sao cho dù có bị thương trăm ngàn lần, nhưng không có bài hát nào hát ra sự phức tạp ở đáy lòng tôi.

Hát hết bài hát, mọi người cùng nhau ra khỏi “Kẹo”. Đi tới cửa, tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm đứng ở một bên, Jang Nara như chim nhỏ nép vào cánh tay của Lục Tề Minh.

Hồ Lô nói, “Tớ lái xe đưa các cậu về.” Tôi gật đầu, Mễ Sở lại hung hăng véo tôi, đột nhiên hét lớn, “Ôi trời, tớ đói bụng, mọi người cùng nhau ăn khuya đi.”

Nói xong, cô ấy lại đưa ánh mắt nhìn trên người Jang Nara. Jang Nara nhìn như cũng không tình nguyện, ngẩng người nhìn Lục Tề Minh cứu giúp. Lục Tề Minh quan tâm từ chối khéo lời mời của Mễ Sở, nói, “Thôi, đã trễ thế này, tớ đưa Jang Nara về trước.”

Mễ Sở lập tức chuyển qua bên người Jang Nara, thân thiết giữ chặt tay cô ấy nói, “Mọi người cùng nhau đi đi, đã trễ thế này, nhưng không tới một tiếng đâu.”

Jang Nara do dự một chút, ngại vừa mới thân thiết với Mễ Sở, cũng không nên từ chối.

Vì thế, một đám người chậm rãi đi ven đường đến quán bán hàng.

Mỗi lần nhìn thấy Hồ Lô chạy băng băng dừng ở bên cạnh quầy hàng ven đường, tôi và Mễ Sở sẽ cảm thấy kính nể cậu ấy. Mễ Sở nói, “Hồ Lô, sau này cậu làm quan, cũng là người quan tốt bình dị gần gũi, chăm lo cho nhân dân.”

Hồ Lô nói, “Ừm, đừng có tăng bốc tớ, ăn không, anh trai mời.”

Lúc chúng tôi ăn com thích chơi trò “Trái cây” nhất, chính là một đám người lấy cho mình một tên trái cây, sau đó do Giáp kêu Ất, Ất kêu Bính, vẫn luôn truyền lệnh xuống kêu lên, trong lúc đó mỗi người không thể gọi trở về.

Lần này cũng không ngoại lệ. Vài người vừa mới ngồi vào chỗ của mình, kêu rượu, bắt đầu xấn tay áo lên.

Vì Jang Nà là người mới, có quyền lợi ưu tiên chọn tên quả, cô ấy do dự một chút, dịu dàng nói, “Vậy thì chọn dưa hấu đi.”

Một đám người nhìn tôi, người nào cũng biết tôi ngàn năm không đổi vẫn kêu dưa hấu, dưa hấu là đặc quyền của tôi, tôi gọi dưa hấu, ai cũng không thể tranh với tôi.

Mễ Sở ở phía sau Jang Nara bắt đầu trở mặt, cô ấy cũng cực kỳ bất mãn nói, “Cậu đổi cái khác đi.”

Jang Nara lập tức có chút ngượng ngùng.

Tôi kéo Mễ Sở, nói, “Thôi, tớ gọi quả táo.”

Trò chơi bắt đầu, Jang Nara bởi vì là người mới, chơi bàn đầu tiên liền thua. Mễ Sở và Thiên Tầm la hét, “Dưa hấu thua, dưa hấu thua, phạt một ly rượu.”

Tôi ngồi ở bên trái Lục Tề Minh, Jang Nara ngồi ở bên phải Lục Tề Minh. Lúc Mễ Sở và Thiên Tầm la hét phạt rượu, Lục Tề Minh giống như tượng gỗ, hai mắt trên không trung, sau đó rất thần kỳ bùng ly rượu trước mặt tôi, uống một ngụm.

Tôi sừng sốt, lập tức phản ứng kịp, tôi nói, “Cậu uống giúp tôi cái gì, là bạn gái của cậu thua.”

Lời nói ra trong nháy mắt đó, tôi thật muốn tìm cây kim khâu miệng mình lại.

Tôi vẫn cho là mình sẽ rất khó chấp nhận sự thật Lục Tề Minh ở cùng với người khác, lại không nghĩ rằng dễ dàng như vậy.

Hồ Lô trên ghẹo nhìn tôi, Mễ Sở giờ ngón cái với tôi, Thiên Tầm đắc ý cười, tôi biết, cô ấy ủng hộ cái sai của Lục Tề Minh.

Nhưng mà, không có ai biết trong lòng tôi thay đổi. Tôi thừa nhận rồi, rốt cuộc tôi thừa nhận Lục Tề Minh rời khỏi tôi.

Tình cảm bốn năm, coi như bị nghiền lại ở cổ họng, không còn quay trở về đường cũ.

Lục Tề Minh phản ứng kịp, anh ấy quay đầu nhìn tôi một cái, trong cái nhìn kia, chất chứa rất nhiều, nhưng mà tôi chưa kịp nghĩ rõ, thì thấy anh ấy đã bùng ly rượu của Jang Nara uống.

Bởi vì Lục Tề Minh phạm sai lầm nên Jang Nara có chút không vui, Hồ Lô lập tức giảng hòa, “Bình thường Lạc Thi kêu dưa hấu đã kêu quen rồi.”

Jang Nara mỉm cười, bất động thừa nhận lời nói của Hồ Lô, “Hèn gì Mễ Sở không cho tôi gọi dưa hấu, thật ngại quá.”

Tôi hiểu, Jang Nara nói lời này, chỉ là đang khiêu khích tôi, ý là, “Cho dù Lục Tề Minh anh ấy bởi vì cậu mà hình thành thói quen, nhưng mà bây giờ vẫn như cũ vì tôi mà thay đổi.”

Tôi vẫn chưa muốn tiếp chiêu như thế nào, Mễ Sở liền thay tôi tiếp lời. Cô ấy lạnh lạnh nói với Lục Tề Minh, “Cũng không phải cậu thua, cậu uống làm gì.”

Lục Tề Minh bình tĩnh nói, “Jang Nara không biết uống rượu.”

Lúc này, Thiên Tầm cũng nói tiếp, “Không biết uống rượu không có gì phải sợ, đáng sợ là biết rõ chính mình dị ứng, còn ngu ngốc gắng uống.”

Lúc Thiên Tầm nói lời này, liếc mắt nhìn tôi, tôi biết cô ấy nói chuyện vào năm lớp 12.

Năm lớp 12, ngày sinh nhật mười bảy tuổi của Lục Tề Minh, muốn cùng tôi lần lượt mời rượu từng người bạn đang ngồi.

Lúc tôi còn nhỏ, cha tôi thích uống rượu nhất, cho nên ông thường xuyên sau khi rót đầy ly rượu liền cho tôi ném thử trước.

Có một lần ông cho tôi uống hơn nửa ly, đêm hôm đó tôi liền vào bệnh viện, toàn thân sưng phù như dưa chua. Bác sĩ nói tôi dị ứng cồn, uống thuốc vài ngày mới hồi phục được.

Vì thế, mẹ tôi luôn nói với cha tôi, sau này không cho tôi dính một giọt rượu.

Vào ngày sinh nhật của Lục Tề Minh, nhìn gương mặt vui vẻ của anh ấy, tôi không đành lòng làm mất hứng, bùng ly rượu lên không cho phép chùn bước, theo sau anh ấy lần lượt đi tới từng bàn.

Nhưng ngày hôm sau, tôi không muốn rời giường, bởi vì tôi thật sự không đành lòng để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ cực kỳ thê thảm của tôi. Hồ Lô nhìn thấy tôi liền nở nụ cười, cậu ấy nói, “Lâm Lạc Thi, thật ra cậu che mặt lại, đúng là giống như mình tỉnh trên phim.”

Tôi phẫn nộ xốc chân bên chân lên, nói, “Cậu cút đi cho tôi.”

Sau đó, tôi nhìn thấy Lục Tề Minh đứng ở bên cạnh liền lập tức che mặt lại. Tình yêu thời niên thiếu đáng ngưỡng mộ nhất, bởi vì bạn luôn muốn bày mặt đẹp nhất của mình ra cho đối phương, giống như tôi lúc đó. Tôi không dám tưởng tượng tâm tình của Lục Tề Minh khi nhìn thấy bộ dạng của tôi, sẽ cảm thấy đáng sợ hay là chán ghét. Nhưng mà, tôi từ giữa kẽ tay nhìn thấy bóng dáng của anh ấy nhẹ nhàng đến gần, có một cái ôm sượt ăm tôi chôn vào trong ngực, giống như tôi là vật báu hiếm có, tôi nghe thấy tiếng thở dài của Lục Tề Minh trên đỉnh đầu, nói, “Cậu thật là ngốc, không muốn sống nữa sao.”

Tôi không cần ngừng đầu cũng có thể nghĩ đến ánh mắt dịu dàng như gió của Lục Tề Minh, cho nên ngốc nghếch cười rộ lên, tôi nói, “Bởi vì cậu vui vẻ, tớ cũng vui vẻ.”

Đúng lúc tôi chìm vào ký ức, tôi nhìn thấy Jang Nara mềm yếu nhưng kiên định giữ chặt cánh tay của Lục Tề Minh, mỉm cười nói, “Không biết có thể học mà, tớ uống.”

Lời nói này của cô ấy, sắc mặt có chút tái nhợt, dáng vẻ yếu đuối làm tôi cảm thấy chúng tôi đang dồn ép, nhưng vừa nhìn thấy tay ở trên cánh tay của Lục Tề Minh, tôi liền ác độc nghĩ, đừng nói bây giờ để cho cô ấy uống, nếu uống trúng thuốc độc, cũng là cô ấy đáng đời.

Lục Tề Minh cúi đầu không nói chuyện, chỉ vỗ tay của cô ấy.

Tối hôm đó Jang Nara thua rất thảm, bị chúng tôi giầy vò uống đến sáu chai rượu, đương nhiên, tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm cũng có uống, nhưng tôi và các cậu ấy có kinh nghiệm, uống hai chai rượu giống như uống nước khoáng, thoải mái như chuyện nhỏ nhặt.

Lúc Hồ Lô lái xe đưa chúng tôi đi, Lục Tề Minh vẫn đứng ở ven đường chờ Jang Nara vẫn luôn ỏi mưa, nhìn đáng vẻ thê thảm của Jang Nara, Mễ Sở và Thiên Tầm nở nụ cười tà ác.

Tôi nhìn thấy bóng của bọn họ từ trong kính chiếu hậu dần dần trở thành một đốm nhỏ, sau đó biến mất không thấy.

Rốt cuộc, tôi giống như bị tê liệt ngồi ở trên ghế, trong xe mở máy điều hòa, mở bài “Anh sẽ sống thật tốt” của Lý Cửu Triết – Anh sẽ sống thật tốt, chờ em yêu anh lần nữa, luôn có một góc nhỏ, làm anh nhớ đến em.

Haizz, lại là một bài hát thất tình.

Tôi nhớ khi tôi uống rượu, ánh mắt của Lục Tề Minh nhìn tôi, giống như có đau buồn, bên trong còn có chút oan ức không hiểu. Tôi đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu.

Tôi quay đầu nhìn Mễ Sở và Thiên Tầm ở chỗ ngồi phía sau, Thiên Tầm nhìn ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ cái gì, Mễ Sở cầm gương tẩy trang. Trong cửa sổ xe phía sau, bánh xe đu quay lớn nhất thành phố này chiếu sáng, nó yên tĩnh chậm chậm quay, ánh sáng càng không ngừng quay, giống như đời người tựa như mộng ảo của chúng tôi vậy.

Tôi nhìn cửa sổ phía sau xe, sừng sốt một lát, bình tĩnh nói, “Nói với các cậu chuyện này, tớ suy nghĩ vài ngày nữa, chuẩn bị thôi học.”

Mễ Sở đang giơ gương, lập tức không thể tin nhìn tôi, “Mẹ nó, cậu uống nhiều quá sao! Mới vừa rồi còn muốn học đại học năm nhất gì mà.”

Tôi quay đầu nhìn hàng xe phía trước, cũng không thèm nhắc lại. Trong xe rơi vào cảnh trầm mặc trước đây chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Điều Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Edit: Tịnh Hào

1, Ai nói sau này không gặp được Blue chips

Khi Tô Liệt mở xe Volkswagen Beetle của cô ấy ra, chờ tôi chạy băng băng trên đường cao tốc, tôi mới ý thức được một ngày mới đã đến.

Bi thương ngày hôm qua đã sớm không tồn tại nữa, gương mặt của Lục Tề Minh trong mơ cũng theo ánh mặt trời đầu tiên vào sáng sớm không chiếu thẳng vào nữa mà tan ra. Tôi thò đầu ra ngoài cửa sổ, tư thế oai hùng hiên ngang hát, “Quê hương của chúng ta, trên đồng ruộng đầy hy vọng, a a...”

Nhìn ánh mắt ngạc nhiên ngờ của người trong xe đi ngang qua, trong lòng âm u của tôi từ lúc rời giường đến bây giờ rốt cuộc sôi sục trở lại, đặc ý rứt đầu vào trong. Tô Liệt lườm tôi một cái, vẻ mặt muốn nói rồi thôi.

Tôi hỏi cô ấy, “Có chuyện gì sao?”

Cô ấy quay đầu, đầy quan tâm nhìn tôi hỏi, “Cậu... không có gì chứ?”

Tôi liếc xéo cô ấy, tôi biết lúc này Tô Liệt nhất định vô cùng bất an, lúc trước khi tôi và Lục Tề Minh chia tay, gọi điện thoại cho cô ấy, lúc ấy cô ấy đang chuẩn bị đi họp, chẳng những không an ủi tôi, ngược lại vô cùng kiên nhẫn trả lời tôi, “Con mẹ nó, cậu đừng làm trò đùa cho tớ, cậu nói hôm nay Lục Tề Minh đưa cho cậu quả bom thì tớ còn tin, nhưng nói hai người các cậu chia tay, thật đúng là truyện cười hay nhất năm nay.”

Nói xong, cô ấy liền cúp điện thoại của tôi. Tôi ôm điện thoại, khóc không ra nước mắt, vốn đã bị tình yêu làm thương tổn đến tận xương tủy của tôi, càng thêm tuyệt vọng đối với thế giới này, tôi đây là kết bạn với cái gì hả.

Cho nên lúc này, tôi không định buông tha cho cô ấy, tê liệt ở trên ghế, mắt khép hờ, vẻ mặt đau buồn.

Tô Liệt chưa từng nhìn thấy tôi không hoạt bát, cho nên cô ấy lập tức nóng nảy, quay đầu kinh ngạc hỏi tôi, “Lâm Lạc Thi, mẹ nó, sẽ không phải bị ức hiếp chứ?”

Tôi tiếp tục duy trì sự im lặng, đau buồn.

Tô Liệt và Mễ Sở có tính cách nôn nóng giống như nhau, sau khi hỏi xong thấy tôi không trả lời, lập tức tắt động cơ xe, để cho nữ cường như tôi đang hưởng thụ, không nói hai lời vọt tới kính chắn gió, té ngã từ trong mộng đẹp.

Tôi liếc cô ấy, “Cậu làm sao vậy?”

Cô ấy đánh tay lái, nói như đinh đóng cột, “Trở về! Đánh cái người ngốc nghếch kia của cậu!”

Lần này đến phiên tôi nóng nảy, phải biết rằng, đây chính là đường cao tốc! Quay xe lại? Nói không chừng thì xe hỏng người chết đấy! Tôi giữ chặt Tô Liệt, lấy lòng nói, “Tớ sai rồi, vừa rồi là lừa gạt cậu, tớ có thể có chuyện gì hà.”

Nói xong, tôi chớp mắt với cô ấy, hận không thể chuyển một vòng cho cô ấy xem. Tô Liệt đánh giá tôi từ trên xuống dưới, nhìn thấy toàn thân tôi đều đã sợ hãi, mới hừ lạnh một tiếng, “Đừng vậy, tớ nên suy nghĩ lại, chọc giận Lâm Lạc Thi cậu, cô ta sẽ không có chuyện gì tốt.”

Tôi lấy lòng cười với Tô Liệt, Tô Liệt không để ý đến. Vì thế, tôi thành thật kể lại chuyện tối hôm qua thật sinh động. Cuối cùng, tôi lấy câu “Lục Tề Minh bỏ tớ, cây cỏ đại bên trong bão táp” làm tổng kết.

Tôi cho rằng Tô Liệt nghe xong tôi tự thuật bị thương như thế, sẽ cảm động lây giống như tôi, phần nộ Lục Tề Minh tiến hành truy đuổi chất vấn đánh đập, lại không nghĩ rằng dáng vẻ của cô ấy vẫn không hài lòng, chốc lát liền cười đến mức vô cùng phóng túng, cô ấy nói, “Lâm Lạc Thi, cậu chính là có tiếng mà không có miếng, cả đêm không thấy cậu đánh rắm!”

Tôi lập tức tức giận, “Tốt xấu gì chị cũng có quá trình hòa hoãn xung đột, bây giờ cậu làm cho Lục Tề Minh dẫn đóa hoa hồng kia đến trước mặt tớ lần nữa, mẹ nó, chị không tán cô ta vài bạt tay thì sẽ không mang họ Lâm!”

Tô Liệt có ý sâu xa khác nhìn tôi, hỏi, “Nói thật đi, chia tay với Lục Tề Minh, cậu thật sự không hối hận?”

Phút chốc, tôi đột nhiên nghĩ đến lời nói của Mễ Sở, cô ấy nói, “Lâm Lạc Thi, trước kia Lục Tề Minh là cổ phiếu tiềm năng, bây giờ roạt roạt hai cái, con mẹ nó, liền trở thành cổ phiếu chất lượng tốt, những cô gái nhỏ kia lao nhanh vào bên cạnh cậu ta, còn vui mừng hơn việc nhìn thấy năm trăm vạn.”

Tôi lặp lại lời nói của Mễ Sở với Tô Liệt, sau đó hai tay đan chéo gối sau ót, ngồi dựa vào ghế tựa lưng nói, “Ai nói tớ, Lâm Lạc Thi sau này không gặp được Blue chips (*) chứ.”

(*) Loại cổ phiếu blue chips (BCs) thường được hiểu là có thu nhập ổn định, cổ tức thấp và độ rủi ro thấp. Ý của Lâm Lạc Thi là tìm được người quen bền lâu.

Tô Liệt cười ha hả, cô ấy nói, “Lạc Thi, tớ thích điều này của cậu, mãi mãi ôm hy vọng trong cuộc sống!”

Thành phố ngoài cửa xe, trầm mặc mênh mông, trên đường đông nghịt, đám người huyền ảo, ánh sáng ban mai mờ nhạt, giống như một bức tranh, bút pháp nhẹ nhàng, có vẻ trong veo nhưng lạnh lẽo khác thường.

Khoảnh khắc đó, tôi bỗng nhiên cực kỳ văn vẻ nhớ đến một câu nói trong “Kinh Thánh”, “Tôi lại nhìn thấy một ngày mới, vùng đất mới, bởi vì trời đất trước kia đã qua, biển cũng không còn nữa rồi.”

Tôi nặng nề nói với Tô Liệt, “Đúng là cuộc sống sẽ mãi mãi phá tan hy vọng của tớ, không phải sao?”

Tô Liệt không nói gì.

Bởi vì chúng tôi đều hiểu, hiện thực đáng sợ để lại một dấu vết trên thân thể của chúng ta.

Nếu như không phải bị hiện thực bắt buộc, làm sao tôi có thể nóng lòng tìm công việc như thế. Nếu như không phải cuộc sống bức bách, làm sao tôi có thể buông bỏ cuộc sống trường học tốt đẹp nhất.

Tựa như giờ phút này, Tô Liệt ngồi ở vị trí lái bên cạnh tôi, gương mặt cô ấy trang điểm thay đổi xinh đẹp, váy dây tơ tằm trên người đủ để tôi ăn cuốn thịt gà nửa năm. Cô ấy là nhà thiết kế cấp cao nhất của công ty đồ trang sức lớn nhất trong thành phố, mỗi ngày cầm y ngọc thực, trầm cài mỹ khí (*), tuổi còn trẻ lại có được cuộc sống mà cả đời người ta mong muốn còn không kịp. Nhưng mà ai cũng chỉ thấy được cô ấy có tiền nở mày nở mặt, nhưng vĩnh viễn sẽ không nghĩ đến nỗi chua xót sau lưng cô ấy.

(*) Cầm y ngọc thực: ăn ngon mặc đẹp. Trầm cài mỹ khí: giàu có, sang trọng.

Ai sẽ biết, Tô Liệt bốn năm trước là một cô gái bình thường bỏ đi ở trong đám người, không tìm thấy được.

Khi đó, cô ấy mặc áo ba lỗ, quần jeans, trên lưng vác hai cặp da, trên cặp da còn treo một con gấu nhỏ dễ thương một bên, đi trên đường lắc tới lắc lui, cách ăn mặc của học sinh cấp ba, ánh mắt thuần khiết ngây thơ không hề có bất kỳ cảnh giác nào đối với người khác, cho nên, khi tên trộm đuổi tay vào trong cặp da của cô ấy, cô ấy còn đang ngửa khuôn mặt tươi cười trong veo nhường chỗ cho người khác.

Sự tốt bụng và diện mạo làm cho cả người tôi, trong một khắc kia hóa thân thành nữ hiệp, xông lên giả vờ là người quen chào hỏi cô ấy, câu bả vai của cô ấy ra hiệu cô ấy đứng xích qua gần đây một chút. Mãi đến khi xuống xe, cô ấy vẫn còn mê mẩn nhìn tôi hỏi, “Bạn học, hình như tớ... không quen cậu.”

Tôi tròn trắng mắt, “Mới vừa rồi có người trộm ví tiền của cậu.”

Mà hành động và lời nói của Tô Liệt ngay sau đó, làm cho tôi ghi nhớ ở trong lòng suốt đời.

Cô ấy kinh hô một tiếng, lập tức lấy ví tiền từ trong cặp da ra, khi thấy tiền ở bên trong, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, thân thiết lôi kéo tôi, mỉm cười chân thành nói, “Cảm ơn cậu, nếu không nhờ cậu, tháng này tớ ăn không khí rồi.”

Sau khi cô ấy nói xong, tôi lại cảm thấy chưa xót, bởi vì tôi nhìn rõ trong ví của cô ấy, trong ví tiền của cô ấy, chỉ có tờ 50 đồng trơn trọi. Cô ấy nói đó là tiền cơm một tháng của cô ấy.

Một năm kia, tôi học lớp 10. Bây giờ, tôi bỏ học năm nhất, thoáng một cái, thời gian bốn năm vội vàng trôi đi mất từ trong tay rồi.

Tôi đột nhiên hiểu bài văn lúc còn nhỏ, thích nhất là câu nói đầu tiên, bốn chữ “Năm tháng như thoi đưa” (*) này, biểu đạt tất cả sự tàn nhẫn.

(*) Trong bản tiếng Trung chỉ có 4 chữ.

Năm tháng như thoi đưa.

Tô Liệt của bốn năm sau, bạn học kết hôn đi tiền lì xì 5000 đồng, mí mắt cũng không chớp. Nơi dẫn chúng tôi đi ăn cơm, giá dần dần cao hơn, lúc trước ăn KFC đều phải tính toán sổ sách hồi lâu, cô gái tài phiếu giảm giá từ trên mạng xuống trước kia đã chỉ còn trong ký ức, càng trở nên giàu có, là cô gái kim cương, một lần làm tóc đã đủ tốn hết chi phí hai tháng của tôi và Mễ Sở.

Trong cuộc sống, cuối cùng cô ấy thu tính tình khốc lớn cười to lại, lúc gặp chuyện trở nên trầm tĩnh, ung dung thân nhiên.

Cuộc sống cho cô ấy cái gì, cô ấy liền bình tĩnh hứng lấy cái đó, cho dù là mặt đường hay thạch tín, cô ấy cũng ngửa đầu nuốt.

Chỉ là không biết tại sao, tôi đột nhiên rất nhớ cô gái nở nụ cười tươi tắn thuần khiết ngượng ngùng trước đây kia.

2, Lần đầu tiên vào thành phố, xin chiếu cố nhiều hơn!

Khi xe dừng lại ở cao ốc Hoa Thiên, tôi còn đắm chìm trong cảnh tượng Tô Liệt cầm 50 đồng mỉm cười với tôi vào năm đó.

Tô Liệt kéo tôi ra khỏi sự trầm mặc, nói, “Đừng nghĩ nữa, Lục Tề Minh và đoá hoa hồng kia sẽ không có kết quả gì đâu.”

Tôi chưa nói với cô ấy, thật ra tôi không suy nghĩ đến Lục Tề Minh và Jang Nara, nhưng theo bản năng hỏi cô ấy tại sao.

Cô ấy cười lạnh nói, “Hoa tươi thường không thuộc về người ngắm hoa, mà thuộc về cứt trâu.”

Tôi trong phút chốc rơi vào trạng thái im lặng. Tôi chưa nói với Tô Liệt, nói Jang Nara là hoa tươi nhưng mà cần phải cân nhắc cô ta, Mễ Sở nói cô ta cùng lắm chỉ là cò đuôi chó.

Tô Liệt cầm ví tiền còn tinh xảo hơn mặt của cô ấy, vừa xuống xe vừa nói với tôi, “Lạc Thi, năng lực của chị không lớn, không phải bình thường cậu thích viết chữ vẽ tranh sao? Chị giúp cậu tìm công việc nhà xuất bản trước, cậu thấy không được thì đổi.”

Tôi ngẩng đầu nhìn, đứng vững uy nghiêm, cao ốc Hoa Thiên vô cùng xa hoa, bày tỏ tôn kính sâu sắc với “Năng lực không lớn” như Tô Liệt đã nói, đạo này, người khiêm tốn như Tô Liệt vậy không nhiều rồi.

Cao ốc Hoa Thiên cho thuê đều là xí nghiệp mua bán nổi tiếng.

Huống chi là nhà xuất bản! Người còn chưa tốt nghiệp đại học như tôi, chưa từng nghĩ đến.

Tôi kéo kéo áo thun trên người, cuối cùng phát hiện Mễ Sở nói tôi không có đồ công sở là một chuyện rất buồn xin. Hơn nữa nhìn Tô Liệt mặc váy dây tơ tằm bên cạnh, giống như tham gia tiệc tối long trọng, thật sự không khác QQ và Lamborghini.

Tôi run rẩy hỏi, “Tô Liệt, cái kia... Tớ đi rót nước? Hay là quét rác?”

Tô Liệt khinh bỉ tôi, “Cậu trở nên khiêm tốn khi nào vậy hả!” Nói xong, liền dẫn tôi thẳng đến cao ốc Hoa Thiên.

Tô Liệt rõ ràng rất quen thuộc với nơi này, 'ngựa quen đường cũ' dẫn tôi quẹo vào thang máy. Tôi đứng ở trong thang máy cảm khái chặc chặc, nơi này ngay cả thang máy cũng vô cùng xa hoa. Nơi tôi ở và thang máy, giống như là Thiên Đường và Địa Ngục.

Tô Liệt dẫn tôi vào phòng bao. Hai tay đan chéo vào nhau, phong cách danh môn hiền lành, tôi giống như người bán thịt heo ở nông thôn, tùy tiện theo sát sau lưng cô ấy.

Khi thang máy đến tầng 11, ‘leng keng’ một tiếng, cửa mở ra, tôi cảm thấy có một luồng hơi thở văn hóa sâu sắc đập vào mặt.

Trong văn phòng rộng rãi sáng sủa, một đám người dân văn phòng ăn mặc đúng mực đang ngồi, mặt mũi thanh nhã.

Lúc đầu tôi còn ngại ngùng giống như người nhà quê kéo quần áo, sờ sờ tóc, nhưng khi tôi đi tới một mạch, mới phát hiện động tác của bản thân mình rất thừa thãi. Mỗi người nơi này đều nhìn chăm chăm vào máy tính, đầu cũng không nâng lên một chút, không ai sẽ chú ý tới rốt cuộc là người hay là chó đi ra khỏi thang máy.

Hơi thở văn hóa nặng nề sâu sắc! Tôi tưởng tượng mình sau đó không lâu thì sắp thành khô mộc phùng xuân (*), lác cơ thể liền trở thành cô gái tài ba, hưng phấn khác thường.

(*) Cây khô gặp màu xuân.

Tô Liệt bình tĩnh nhàn nhã dẫn tôi xuyên qua khu làm việc, cuối cùng dừng lại ở trước cửa phòng làm việc. Cô ấy tao nhã gõ nhẹ một cái, bên cạnh phòng làm việc liền có một nữ thư ký lập tức đứng lên, kính trọng nói, “Cô Tô, Tường Tổng ở bên trong chờ cô.”

Đang chìm vào ảo tưởng, tôi nghe thấy một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc ở phía sau, nháy mắt giống như gặp Thiên Lô. Tôi từ từ ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói, khi tôi nhìn thấy mặt của nữ thư ký, liền hiểu ra rõ ràng, vừa rồi không phải là ảo giác.

Thì ra là cô ấy!

Sau khi nữ thư ký phía đối diện nhìn thấy mặt của tôi, rõ ràng cũng vô cùng kinh ngạc, cô ấy mềm mại thét chói tai “A” một tiếng, ngực đồ sộ gồng gượng, giống như con chim nhỏ mềm yếu bỏ nhào tới, kinh ngạc hỏi, “Lâm Lạc Thi, thật là cậu sao?”

Dáng vẻ cô ấy hờn dỗi nũng nịu thân thiết như khi nhìn thấy người thân. Tôi ngu ngơ tại chỗ, trong lúc cô ấy ôm chặt bả vai, khoe miệng giật giật, “Đường Lâm Lâm? Cậu... Sao...”

Lời của tôi còn chưa hỏi xong, Đường Lâm Lâm liền nhanh chóng nói tiếp, “Đúng rồi đúng rồi, tớ ở trong này đã lâu rồi.”

Nói xong cô ấy buông vai của tôi ra, tay thuận thế đặt xuống giữ chặt cánh tay của tôi, vui vẻ lắc lắc, “Lạc Thi, thật không ngờ có thể gặp lại cậu, thật trùng hợp đấy!”

Não tôi ở trong trạng thái đã chết, miễn cưỡng mỉm cười với cô ấy, “Tớ... cũng... rất vui.”

Đường Lâm Lâm kích động hỏi, “Sao hả, bây giờ cậu sống có tốt không? Làm sao cậu có thể tới nơi này?”

Nói đến đây, cô ấy đột nhiên quay đầu nhìn Tô Liệt, bình tĩnh nói, “A, tớ biết rồi! Cậu là người mà cô Tô giới thiệu sao!”

Tôi xấu hổ gật đầu, Tô Liệt cũng nhàn nhạt gật đầu với cô ấy, nói, “Chúng tôi đi vào trước.”

Đường Lâm Lâm nghe lời của Tô Liệt nói, lập tức buông tôi ra, cười gượng nói, “Mới vừa nhìn thấy Lạc Thi nên rất vui, xin cô Tô thông cảm! Các cô vào trước đi, Tường Tổng chờ các cô đã lâu.”

Tô Liệt đẩy cửa ra đi vào, tôi máy móc theo cô ấy đi vào cửa. Đường Lâm Lâm kéo tôi, tôi quay đầu, cô ấy cười với tôi, hờn nhiên thề lời nói, “Chúng ta sắp thành đồng nghiệp, rất có duyên đấy.”

Tôi quay đầu cười mắt tự nhiên đáp lại cô ấy, sau đó giống như chạy trời chết theo Tô Liệt vào văn phòng trong truyền thuyết của Tường Tổng.

Nếu như Đường Lâm Lâm là chân động không lỏ, thì văn phòng của Tường Tổng kia càng làm cho tôi trợn mắt há mồm.

Cả phòng làm việc đều là màu trắng, sơn pha, rèm cửa, giá sách, bàn làm việc, vở ghi chép, ngay cả thảm trải sàn dưới chân, đều là màu xám trắng. Rốt cuộc là người thích sạch sẽ như thế nào, có thể làm cho phòng làm việc giống như bệnh viện.

P phía sau bàn làm việc rộng rãi kia, Tường Tổng trong truyền thuyết đang ngồi, ngược với ánh sáng ngoài cửa sổ, chỉ nhìn thấy hình dáng to lớn tổng thể.

Nhìn thấy chúng tôi đi vào, anh ấy lập tức đứng lên đi về phía chúng tôi. Mà khi anh ấy đi đến đứng trước mặt tôi, khoảnh khắc tôi nhìn thấy rõ gương mặt của anh ấy, thì lập tức kinh ngạc ngăn người tại chỗ.

Tôi vẫn cho là có thể ngồi trên vị trí này, tôi thiếu cỡ tuổi của ba tôi. Nhưng Tường Tổng này lại giống như sinh viên đại học, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp khác thường, mây nguyệt, mắt như sao sáng, quần áo màu trắng. Dùng mười chữ để miêu tả anh ấy, một chút cũng không nói quá. Mẹ Sở từng nói, sự tồn tại của Lục Tề Minh, là để cho tất cả nữ sinh mở cờ trong bụng, là để tất cả nam sinh cảm giận mặt trời. Đó là bởi vì cô ấy chưa nhìn thấy Tường Tổng trước mặt. Nếu như Tường Tổng là trai đẹp, thì Lục Tề Minh nhiều nhất cũng chỉ là người hầu của trai đẹp.

Sau khi Tô Liệt chào hỏi với anh ấy, liền chỉ vào người tôi nói, “Người em mang đến, giúp em gái của em sắp xếp chức vị tốt một chút.”

Trong lòng tôi nghĩ, khi nào thì tớ trở thành em gái của cậu rồi. Nhưng mà vì công việc sau này, tạm chịu khuất nhục một chút cũng bình thường.

Tường Tổng cũng không giống như người khi mới gặp lần đầu sẽ đánh giá tôi từ trên xuống dưới, mà là chân thành nhìn ánh mắt của tôi, mỉm cười vươn tay, “Chào em, anh là Tường Ngôn.”

Tường Ngôn cười lộ lên đặc biệt trong veo. Tôi đã từng thấy hai người cười đẹp nhất, một người là Tô Liệt, trên mặt của cô ấy có lúm đồng tiền sâu,

cười lên vô cùng đẹp, mặc dù không phù hợp với đặc điểm của nữ cường. Nhưng mà khuyết điểm này, sau này trở thành lưỡi dao sắc bén khi cô ấy làm việc, chỉ cần cô ấy cười với người khác, nổi lạnh thấu xương trên người trở nên ảm áp thanh thuần, người khác chỉ có thể không có lựa chọn đường sống, ngoan ngoãn tin tưởng con sói xám lớn khoác da dê như cô ấy.

Mà Tường Ngôn giống như Tô Liệt, anh ấy cười lộ lên, trong suốt giống như làm cho người ta có thể nghe được tiếng vang của nước suối. Ánh mắt của anh ấy không biết có phải do phản quang ánh sáng hay không, mà lại mang theo chút màu lam.

Tôi gương gao vươn tay, bắt tay với anh ấy, lúc nắm lấy tay, ánh mắt trong lúc vô tình liếc thấy bình hoa ở góc tường. Tôi nhớ rõ đã từng nhìn thấy bình hoa đó trên TV, lúc đó chuyên gia giám định nói, bình hoa này có giá mấy chục vạn.

Lòng tôi đang yên ổn lập tức vì bình hoa này mà sôi trào hừng hực, mấy chục vạn đấy! Trước kia đọc sách không biết giàu có là cái gì, bây giờ tôi mới cảm nhận được bản thân mình thật là từ nhà quê tới. Cho nên khi tôi nắm tay của Tường Ngôn, vốn muốn nói, “Lần đầu gặp nhau, xin chiếu cố nhiều hơn”, nhưng lại không cẩn thận, kích động biến thành, “Lần đầu vào thành phố, xin chiếu cố nhiều hơn!”

Tôi nắm tay của Tường Ngôn thân mật nhiệt tình, còn thân hơn lúc Đường Lâm Lâm nhìn thấy tôi.

Tôi nghĩ nếu là như trong phim hoạt hình, đỉnh đầu của Tường Ngôn nhất định có ba đường hắc tuyến. Tô Liệt kéo tôi, cười gương nói, “Em gái em quá kích động đấy.”

Tôi lấy lại tinh thần, lập tức đỏ mặt, cúi đầu nói, “Ngại quá, Tường Tổng.”

Tường Ngôn lại không chút để ý khẽ cười, nói, “Cô Lâm thật là hài hước.”

3, Đường Lâm Lâm và Lục Tề Minh là cặp trời ban định, còn tôi và Lục Tề Minh cùng lắm là cặp hắc bạch (*).

(*) Ý chỉ tương phản nhau, không xứng.

Phòng vấn rất thành công, thật ra, không phòng vấn cũng thành công, Tường Ngôn xem trọng bề ngoài của Tô Liệt, tôi chỉ là tôi xác định thôi.

Đi ra từ cao ốc Thiên Hoa, tôi nhận được điện thoại của Mễ Sở, cô ấy nói, “Tớ và Thiên Tầm đang ở Thời Quang, cậu tới dùng cơm nhé.”

Vì thế, tôi và Tô Liệt chạy không ngừng qua đó.

Thời Quang là một tiệm cà phê, thiết kế bên trong mang theo hướng phong cách cổ xưa, có một vườn nông đặc sắc, hơn nữa còn vô cùng yên tĩnh, cho nên Thời Quang là chỗ cũ để chúng tôi tụ họp lại.

Tôi và Tô Liệt vừa đi vào, thì nhìn thấy Mễ Sở và Thiên Tầm ngồi ở chỗ cũ, vẫy tay với chúng tôi, ông chủ chào chúng tôi một tiếng.

Tôi đi qua, Mễ Sở kéo tôi ngồi xuống, chăm chọc nói, “Cậu hành động nhanh thật đấy, ngày hôm qua nói thôi học, hôm nay liền đi phòng vấn rồi.”

Tôi cười đùa với cô ấy, “Muốn bắt kịp bước tiến của thời đại thôi.”

Thiên Tầm hỏi, “Phòng vấn như thế nào?”

Tôi chỉ vào Tô Liệt, “Có cậu ấy ở đây, còn có chuyện gì là làm không được.”

Mễ Sở bùng ly lên, “Được, Lâm Lạc Thi, đây là lựa chọn của cậu, tụi tớ ai cũng không ngăn cản được. Mặc dù bây giờ tớ còn chưa thể chấp nhận việc làm của cậu, nhưng vẫn chúc cậu sau này công việc thuận lợi.”

Thật ra ngày hôm qua nghe tôi nói bỏ học, Mễ Sở có phản ứng lớn nhất, từ đầu tới cuối cô ấy không nói với tôi một câu. Thiên Tầm nói, “Cậu ấy không thể chấp nhận người chị em luôn sống chung với cậu ấy đột nhiên rời khỏi cậu ấy, qua một lúc thì tốt thôi.”

Tôi bùng ly lên, cao giọng đáp lại, “Thái độ này của cậu cũng chuyển biến nhanh như dự báo thời tiết.”

Mễ Sở hừ lạnh một tiếng nói, “Là Thiên Tầm khuyên bảo có hiệu quả.”

Thiên Tầm mỉm cười với cô ấy.

Tô Liệt không chút để ý uống nước chanh, khi đặt ly xuống, hỏi, “Cậu quen thư ký Đường?”

Lời nói của Tô Liệt làm cho tôi vừa mới nuốt xuống một ngụm nước thiếu chút nữa phun ra, cô ấy không nói tới thì còn tốt. Tôi để ly xuống, nói với Mễ Sở và Thiên Tầm, “Các cậu đoán xem ngày hôm nay tớ gặp được ai?”

Các cô ấy lắc đầu. Tôi nói, “Các cậu còn nhớ nữ thần Annie không?”

Mễ Sở và Thiên Tầm cùng nhau trừng to mắt, tôi vừa lòng nhìn phản ứng của các cô ấy, quay đầu nói với Tô Liệt, “Đường Lâm Lâm chính là nữ thần Annie.”

Tô Liệt chỉ vào Mễ Sở và Thiên Tâm hỏi, “Các cậu làm sao vậy... Về mặt như vậy?”

Khoảnh khắc kia, thời gian cấp ba giống như con thuyền trôi, từng trận, từng đợt, mãnh liệt tiến vào mắt tôi.

Bốn năm trước, Đường Lâm Lâm là học sinh thí nghiệm cấp 3 nổi tiếng.

Khi đó, thành tích của cô ấy chẳng những xuất sắc, hơn nữa đáng vẻ xinh đẹp, mặt trái xoan, hốc mắt hơi sâu, tóc quăn tự nhiên, tóc như rong biển khoác lên ở trên vai, đi đường đều lung lay sinh động.

Nhưng mà, trừ hai ưu điểm của Đường Lâm Lâm ra, lại còn có một đặc điểm trí mạng, đó chính là... ngực lớn.

Bốn năm trước, đám nữ sinh chúng tôi còn chưa dậy thì hoàn toàn, Đường Lâm Lâm lại trưởng thành đầy đủ, nữ tính hấp dẫn trí mạng, cao 155 cm, nhưng lại mang cúp C. Có người nói đùa, “Mỗi lần nhìn thấy Đường Lâm Lâm, đều nhìn thấy ngực to của cô ấy trước.” Cho nên, mọi người đặt biệt danh cho cô ấy, gọi là “ngực trước người sau”. Ngay cả những người ngoài trường, cũng luôn yêu thích huýt sáo với cô ấy.

Mà tôi khi đó, lại hoàn toàn trái ngược với cô ấy. Bốn năm sau, tôi là người bán thịt heo, bốn năm trước, tôi chính là người bán củi, mỗi ngày mặc quần áo kiểu nam giá rẻ mù quáng đi dạo khắp nơi, trong đám tiểu thư công tử xuất thân từ gia đình giàu có quan to ở thí nghiệm trường cấp 3, có vẻ vô cùng khác thường.

Cho nên, Đường Lâm Lâm rầm rộ theo đuổi Lục Tề Minh, nhưng Lục Tề Minh phát động công kích về phía tôi, tất cả mọi người mở rộng tầm mắt, giống như trời sập xuống, ngay cả Hồ Lô cũng kéo tôi hỏi, có phải tôi ếm bùa Lục Tề Minh không. Thanh niên trai tráng sao lại để ý đến cô nhóc củi khô như tôi, nói cách khác, ít nhất từ bề ngoài và các phương diện chất liệu, Đường Lâm Lâm và Lục Tề Minh là cặp trời ban định, còn tôi và Lục Tề Minh cùng lắm là cặp hắc bạch.

Hơn nữa, Đường Lâm Lâm khi đó đối với Hồ Lô mà nói, cũng là loại xinh đẹp như trăng rằm trong nước.

Đó là lần đầu tiên Hồ Lô nghi ngờ lão đại mà mình vẫn luôn đi theo, và ánh mắt thắm mỹ của Lục Tề Minh.

Nhưng mà, sau một loạt chuyện phát sinh của Đường Lâm Lâm, đúng là Hồ Lô sợ đến mặt mày biến sắc, nom nớp lo sợ. Cậu ấy cũng không nói bậy Đường Lâm Lâm xứng đôi với Lục Tề Minh hơn tôi, mà vẫn luôn khen Lục Tề Minh có tính toán trước.

Đường Lâm Lâm theo đuổi Lục Tề Minh không thành công, hơn nữa nhìn thấy Lục Tề Minh từ chối người con gái đẹp như cô ấy, mà nhặt một cô nhóc củi khô, thì trở nên khác thường... mất hồn.

Trước đó, cô ấy lên lớp rất chăm chỉ, bắt đầu đi ngủ, tan học cô ấy sôi nổi với bạn học, thì bây giờ không nói nói lời nào. Cả người cô ấy từ sôi động như ánh mặt trời, nháy mắt biến thành ánh trăng âm đạm.

Thật ra, trước đây Đường Lâm Lâm vẫn luôn đối xử không tệ với tôi, người khác đều xem thường tôi, chỉ có cô ấy, xem trọng tôi nhiều hơn, chẳng những quan tâm cuộc sống của tôi, còn thường xuyên cho tôi mượn vở ghi chép copy.

Cho nên sự thay đổi của cô ấy làm cho người vẫn luôn không quan tâm đến đối nhân xử thế như tôi, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng áy náy, thật giống như Lục Tề Minh theo đuổi tôi, là do tôi truy đuổi cướp đoạt với cô ấy.

Vì thế, sau này khi tôi và Lục Tề Minh ở cùng một chỗ, mỗi lần nhìn thấy cô ấy, tôi cũng không dám nói chuyện, cảm thấy bản thân mình thấp kém hơn cô ấy một bậc. Hơn nữa, mỗi lần có cái gì tốt, tôi đều sẽ lên để một nửa vào trong ngăn bàn của cô ấy.

Áy náy như thế, vẫn luôn duy trì đến khi tôi phát hiện một quyển nhật ký xinh xắn trong ngăn bàn của Lục Tề Minh.

Ngày đó, tôi giúp Lục Tề Minh đi lấy bao tay chơi bóng, nhưng lại lục được một quyển nhật ký trong ngăn bàn.

Lúc ấy, tôi khó hiểu, Lục Tề Minh mua một quyển vở xinh xắn như thế khi nào, anh ấy lại không viết nhật ký, chẳng lẽ muốn làm một bất ngờ tặng cho tôi?

Lúc tôi mở nhật ký nhìn nội dung bên trong, mặt tôi đã tái đi rồi. Bởi vì, quyển nhật ký kia là của Đường Lâm Lâm.

Bên trong tràn ngập tình cảm nồng nàn của cô ấy đối với Lục Tề Minh, và nỗi nhớ nhung, ngôn ngữ thật là nóng bỏng, sau cùng còn có một bức thư viết bằng tiếng Anh. Thật ra bây giờ nghĩ lại, bản chất của Đường Lâm Lâm vào lúc đó cũng đã sơ hở vài đầu mối.

Tôi đen mặt, giờ nhật ký hỏi đánh bóng xong chưa, Lục Tề Minh mở hỏi thăm dò, “Có chuyện gì sao?”

Lục Tề Minh uống ực ực hết nước, tính trẻ con dùng ống tay áo lau mồ hôi trên đầu, mê mang hỏi tôi, “Gì vậy?”

Tôi lấy cuốn nhật ký đập lên đầu của anh ấy, phẫn nộ nói, “Cậu nhóc, giả vờ nữa tớ liền vặn đầu cậu xuống làm bóng đá!”

Lục Tề Minh nóng nảy, ngập ngừng nói, “Là cuốn nhật ký của cậu?”

Nhất thời, tôi điên rồi. Nếu như tôi có thể viết ra nhật ký như vậy, còn không bằng cho tôi một con dao để tôi tự mình kết liễu!

Sau đó, tôi tra hỏi Lục Tề Minh thật lâu cũng không có kết quả, và sau khi đi hỏi Hồ Lô, mới xác định, quyển nhật ký này là Đường Lâm Lâm tự mình đặt trong ngăn bàn của Lục Tề Minh, chỉ là Lục Tề Minh còn chưa thấy trước, đã bị tôi chạm vào.

Khi tôi quăng cuốn nhật ký đến trước mặt Đường Lâm Lâm, cả khuôn mặt của cô ấy ‘tái xanh’ rồi đỏ, giống như bị người ta tát một cái.

Tôi nói, “Nếu như cậu thích Lục Tề Minh, mọi người sẽ cạnh tranh công bằng, mẹ nó, đừng giờ trò sau lưng!”

Đường Lâm Lâm cúi thấp đầu, bờ vai bắt đầu từ từ run run, đáng vẻ yếu đuối làm cho người ta nhìn không đành lòng, muốn lập tức phóng tới che chở cho cô ấy.

Nhưng đột nhiên tôi nhớ đến mình nhìn thấy cuốn nhật ký của cô ấy, cũng giống như bị người ta tát một cái!

Tôi khi đó, một chút cũng không hiểu khéo léo và nhượng bộ, chỉ biết từng bước áp bức, dứt khoát lạnh thấu xương.

Sau này thật lâu, tôi hiểu được đôi nhân xử thế, khi nhớ lại ngày trước, cảm thấy có một chút áy náy đối với Đường Lâm Lâm, cuối cùng tôi cảm thấy, nếu như lúc trước tôi không làm như vậy, cũng sẽ không có chuyện cuộc sống sau này của cô ấy rối loạn.

Nhưng mà, thời gian không cho phép tôi quay lại hối lỗi.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 2 (Tiếp)

Edit: Tịnh Hào

4, Nháy mắt, cô ấy từ “ngực trước người sau” lặc thân liền trở thành “nữ thần Annie”

Chuyện là lần đầu tiên tôi và Lục Tề Minh cãi nhau, mặc dù anh nhẹ nhàng nói với tôi, “Lạc Thi, sau này không được như thế nữa, dễ làm tổn thương đến người khác.” Nhưng tôi lại cố chấp cho rằng anh đau lòng cho Đường Lâm Lâm. Cho nên mới che chở cho cô ấy như thế này.

Tôi bốn năm trước, vẫn luôn muốn làm một nữ sinh nhìn xa trông rộng, nhưng lần đầu tiên tôi gặp phải điều rắc rối trong tình cảm, lại giống như một phụ nữ trung niên thô bỉ nhất, không chút khách khí, tự cho là đúng bảo vệ lãnh thổ của mình.

Tôi miệng không đắn đo nói, “Lục Tề Minh, nếu cậu cảm thấy đau lòng, thì đi tìm cô ấy đi, dù sao cô ấy thích cậu.”

Lục Tề Minh bị tôi trách móc đến đỏ mặt, nắm cổ tay tôi lần đầu tiên tức giận, làm tôi thu hồi lời nói vừa rồi.

Khi tôi và anh giảng co, Hồ Lô nhìn không nổi, cậu ấy nói, “Được, vì anh em giúp bạn không tiếc cả mạng sống! Đôi vợ chồng nhỏ các cậu đừng âm ỷ, đưa số điện thoại của Đường Lâm Lâm cho tôi, anh trai đi an ủi cô ấy.”

Tôi nói, “Cậu đừng vậy, đừng vì tôi và Lục Tề Minh mà hy sinh sắc đẹp.”

Hồ Lô tròn mắt, “Cậu nằm mơ hão huyền đi, cậu không phải không biết, lúc trước tớ có chút nhớ cô ấy, bây giờ đúng lúc giậu đổ bìm leo.” Nói xong, cậu ấy còn bắt chước cười nham hiểm ha ha hai tiếng giống như sắc lang.

Nhưng mà Hồ Lô đến chết cũng không nghĩ tới, hai tiếng cười nham hiểm này, sau này sẽ trở thành nụ cười gượng.

Ngày đó, Hồ Lô gửi tin nhắn cho Đường Lâm Lâm, vậy mà Đường Lâm Lâm bảo tôi cùng ăn cơm giống như thường ngày, hơn nữa khuôn mặt tươi cười chào đón, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Tuy lòng của nữ sinh hẹp hòi, có một tai họa ngầm bên cạnh, nhất định sẽ tiêu diệt, nhưng tôi thật sự hy vọng Đường Lâm Lâm có kết quả tốt. Cho nên khi cô ấy chuẩn bị đến nơi hẹn với Hồ Lô, tôi lại hiền lành khuyên cô ấy, nếu như không muốn đi, thì không cần đi.

Tôi nghĩ, nếu như Hồ Lô biết sau lưng tôi nói vậy, nhất định muốn chôn tôi. Thật ra không phải Hồ Lô không tốt, nhưng mà tôi cảm thấy Đường Lâm Lâm có vẻ rất miễn cưỡng.

Nhưng lời khuyên nhủ của tôi lại làm cho trên mặt của Đường Lâm Lâm vui vẻ xuất hiện biểu tình bạn xen vào việc của người khác, vì thế tôi liền ngậm miệng lại.

Nhưng mà, lần này gặp nhau, làm cho Hồ Lô vẫn luôn nóng lòng, nháy mắt bị dọa.

Hồ Lô trở về và miêu tả với chúng tôi, “Đường Lâm Lâm này cũng quá cởi mở rồi, tớ vừa mới nói một câu giật quần áo mết, cô ấy liền chủ động muốn

giật giúp tớ. Tớ vừa mới khen tay cô ấy rất đẹp, cô ấy liền chủ động nắm tay của tớ, hơn nữa ám chỉ có thể tiến thêm một bước.”

Sau đó, Hồ Lô nhắm mắt than thở, “Haizz, vẫn là nhìn hoa trong sương tuyết vui hơn một chút. Bây giờ tan thành mây khói rồi!”

Sau đó, không biết Hồ Lô theo đuổi Đường Lâm Lâm như thế nào, tóm lại qua một khoảng thời gian, hai người không giải quyết được gì, ngay cả chạm mặt ở trên đường, cũng không bắt chuyện. Mà Đường Lâm Lâm trong một đêm, trở nên càng thêm... kỳ lạ.

Liếc mắt đưa tình với các nam sinh trong lớp, làm đề tài tám chuyện cho các bạn học, mặc áo khoác ngoài, cổ áo thấp ở trước mặt bạn học, nhưng mà phong cảnh trong cổ áo có bị người khác nhìn không xót gì hay không. Ngay cả khi giáo viên chủ nhiệm dạy tiết tiếng Anh, cô ấy bắt đầu trở nên táo bạo.

Mới đầu giáo viên chủ nhiệm vẫn luôn lo lắng cho cô ấy, cuối cùng ném ánh mắt chán ghét đối với hành động của cô ấy.

Do hư hỏng biến thành tốt, có người cần thời gian cả đời, đều khó mà làm được, mà từ tốt thành xấu, thường chỉ có một bước.

Nhưng mà thời gian một tháng, Đường Lâm Lâm từ một nữ thần sáng chói rớt xuống người có tiếng xấu, một tuần đôi bạn trai như chuyện thường ngày.

Mà lúc này, cô ấy bắt đầu đam mê bảo bối Annie, kể lại chuyện xưa của thành phố, đó chính là câu chuyện của tác giả phác thảo thành ‘Hải Thị Thận Lâu’, tôi từng nhìn thấy chữ viết loạn trên cuốn vở của Đường Lâm Lâm, thật lâu sau này, bạn có còn nhớ cô gái mặc váy trắng vải bông, đầu tóc rong biển, chân mang đôi giày vải bạt, đi bộ trên đường kia không?

Mề Sở nói, cô ấy học được sự tinh túy của bảo bối Annie.

Đương nhiên, những thứ này không đủ để chết người, làm cho Đường Lâm Lâm thật sự mang tiếng xấu, là sự kiện ‘Nhật ký’.

Có một ngày, về mặt Hồ Lô đột nhiên kỳ lạ hỏi tôi, “Cậu có biết Đường Lâm Lâm yêu qua mạng không?”

Tôi cười hi hi, “Không phải cậu không thích cô ấy sao? Sao vẫn quan tâm cô ấy vậy?”

Hồ Lô vội vàng lắc đầu, “Không phải anh trai quan tâm cô ấy, xuất hiện một cuốn nhật ký trong phòng ngủ của nam sinh, là của Đường Lâm Lâm!”

Lại là nhật ký! Tôi ngoài ý muốn nhìn Hồ Lô, “Nhưng mà, nhật ký và chuyện cô ấy yêu qua mạng có liên quan gì nhau?”

Hồ Lô do dự hồi lâu, mới nói, “Trong nhật ký có chuyện yêu qua mạng của cô ấy, sau đó gặp bạn bè trên mạng, sau đó nữa miêu tả tình một đêm.”

Tôi kinh ngạc hỏi Hồ Lô, “Ý của cậu là, không phải là giả đó chứ?”

Hồ Lô buồn bực nói, “Tớ không thấy, tớ chỉ nghe người ta nói, sẽ không phải là giả, bên trong có nói tên viết tắt của từng người bạn trai cô ấy, hơn nữa nơi và việc làm cũng viết rất tỉ mỉ.”

Trong lúc này, quyển nhật ký trở nên có quyền thế rất mạnh, giống như khi mỗi người gặp nhau chào hỏi “Ăn cơm chưa?” đều đã trở thành “Xem nhật ký chưa?”

Mà vào kì thi tháng, thành tích của Đường Lâm Lâm từ trong top 3 rớt xuống ngoài top 100, tất cả giáo viên dạy học, ngay cả chủ nhiệm bình thường yêu chiều cô ấy, cũng đều thoáng nghe qua “quyển nhật ký” của cô ấy.

Hơn nữa cô ấy thường xuyên bỏ học, thậm chí đêm không trở về ngủ, nháy mắt, cô ấy từ ‘ngực trước người sau’ liền trở thành ‘nữ thần Annie’.

Tên côn đồ ở trước cửa trường học huyết sát với cô ấy hồi lúc trước, cô ấy từ chẳng thèm ngó tới trở thành thỉnh thoảng trên ghẹo.

Càng lợi hại hơn, cô ấy thân thiết với nam sinh vừa mới chuyển trường, còn ở trong trường hôn môi ở trước mặt mọi người, dẫn đến lớp 11 năm ấy, không lớp nào muốn thu nhận cô ấy, sau đó bắt đầu dĩ, cô ấy bị cưỡng chế đuổi học.

Từ đó về sau, tính ra, thật sự đã ba năm rồi không thấy cô ấy.

“Sau này cô ấy sẽ không châm chọc cậu chứ?” Kể cho Tô Liệt nghe câu chuyện của Đường Lâm Lâm xong, Thiên Tâm lo lắng nói.

“Ba năm trước có thể làm cho cô ấy rời đi, ba năm sau cô ấy dám động tới một cọng tóc của Lạc Thi, tớ, Mề Sở, sẽ nhất định chơi đùa cô ấy đến sống không bằng chết.” Mề Sở lợi hại nói.

“Annie, cô ấy sẽ không thực hiện được. Tô Liệt rất thân thiết với Trưởng Tổng của tụi tớ.” Tôi thờ ơ nói.

Tô Liệt khí phách mà quyền rũ trả lời, “Đương nhiên rồi.”

5, Còn có cái gì, là không thể tha thứ?

Tôi bắt đầu hăng hái đi làm, mỗi buổi sáng thức dậy soi gương, càng nhìn càng thấy khuôn mặt của tôi dễ nhìn, một viên chức nhỏ. Đồng nghiệp của công ty cũng khen tôi hiền lành, đương nhiên, mỗi ngày mặc áo sơ mi trắng, quần jeans, giày ba ta, rực rỡ tỏa hơi nóng đứng trước mặt cô ấy, giống như em

gái đi rót nước, có thể không hiền lành sao?

Nhưng mà ở công ty một khoảng thời gian, trừ mệt mỏi và bận rộn ra, ấn tượng đối với Tường Ngôn tiêu tan, cũng là một chuyện lớn.

Sau một lần ở hội nghị, rốt cuộc tôi đã hiểu vào ngày sau khi nhận lời mời, tại sao Tô Liệt lại nói với tôi, đừng thấy bây giờ anh ta hiền lành, thật ra rất nghiêm khắc với cấp dưới.

Khi đó, tôi cười trong lòng, sao cũng không thể nghĩ ra được dáng vẻ nghiêm khắc của Tường Ngôn.

Nhưng trong một lần ở hội nghị, tôi thấy được sự nghiêm khắc và hà khắc của Tường Ngôn.

Lần họp tập thể đó, có liên quan đến kế hoạch văn bản sách báo trọng điểm của một công ty, anh ta vừa đi vào phòng họp, liền vút văn bản “bốp” một tiếng ở trên bàn hội nghị, cả căn phòng hội nghị nhảy mất an tĩnh không ai lên tiếng. Sau đó, tổng biên tập dáng vẻ xinh đẹp cúi đầu đứng lên. Tường Ngôn cau mày, lạnh lùng nói, “Dáng vẻ như đồng shit còn chưa tỉnh, đã vậy làm việc cũng giống như đồng shit!”

Những lời này nói ra từ trong miệng anh ta, tôi lập tức hóa đá tại chỗ. Quá tiêu tan ảo tưởng rồi! Lần đầu tiên gặp gỡ tôi, nụ cười trong veo như một cậu bé trai, giờ phút này Tường Ngôn giống như sứ giả của địa ngục, đến chỗ nào, sẽ làm người ta bồn chồn lo sợ.

Nếu có người nói với tôi, tôi sẽ bày ra dáng vẻ yếu đuối, khóc trong im lặng.

Nhưng mà tổng biên tập xinh đẹp chỉ bình tĩnh gặt đầu, nói, “Phải, cho tôi thời gian ba ngày, tôi sẽ làm ra một thứ không giống đồng shit đưa lên.”

...

Tôi vừa mới trong sự sụp đổ của Tường Ngôn còn chưa thoát ra, lời nói của tổng biên tập làm tôi lại sụp đổ một trận. Mà vẻ mặt của đồng nghiệp xung quanh vẫn thản nhiên, phỏng chừng đã quen với cảnh tượng như thế này rồi. Khoảnh khắc kia, tôi thật sự không rõ mình làm việc ở nhà xuất bản, hay là ở... toilet.

Tôi ở trong đám Q nói sự tích lớn lao của Tường Tổng với Mễ Sở và Thiên Tầm.

Cuối cùng cảm khái về năng lực của nhân viên trong công ty, u buồn nhìn về tương lai của mình ở công ty, haizz, nhất định là sống không bằng chết.

“Là vàng thì sẽ luôn phát sáng.” Thiên Tầm động viên tôi.

“Nhưng mà, khi đất đầy vàng, mẹ nó, tớ cũng không biết mình là một viên kia rồi.” Tôi không có tiền đồ trả lời.

Một đám người khinh bỉ tôi.

Lúc này, Mễ Sở hỏi, “Này, Lạc Thi, Đường Lâm Lâm có ăn hiếp cậu không?”

Tôi lặng lẽ trả lời, “Không có.”

Đường Lâm Lâm chẳng những không ức hiếp tôi, ngược lại còn đối xử tốt với tôi, mỗi bữa trưa gọi tôi đi ăn cơm, dạy tôi cách đối nhân xử thế, còn theo tôi dạo phố chọn quà sinh nhật cho Mễ Sở.

Đúng rồi, cô ấy còn giao cho tôi một nhiệm vụ.

Tôi hỏi Mễ Sở, “Sinh nhật cậu mời bao nhiêu người?”

Mễ Sở nói, “Không biết, dù sao đều có kêu bạn học ở trung học và đại học, ai rảnh thì tới.”

Tôi nói, “Đường Lâm Lâm nói cô ấy cũng muốn đi, cô ấy nói cô ấy đã lâu chưa gặp bạn thời trung học, cũng muốn gặp lại bạn thân.”

“Cô ấy có hỏi bạn thân có muốn gặp lại cô ấy không?” Mễ Sở trả lời.

Tôi không nói được gì.

“Thôi bỏ đi, cô ấy muốn đi tớ có thể ngăn cô ấy sao? Chỉ cần đừng làm ra tình thế “nữ thần Annie” năm đó là được rồi, chị thật sự chịu không nổi vầy vài bông tóc xoắn rong biển, chặc chặc, bao nhiêu ngày chưa gội rồi.” Mễ Sở nói.

Khi tôi nói tin tức này với Đường Lâm, cô ấy mặt mày hớn hờ vỗ tay nói, “Lạc Thi, cảm ơn cậu.”

Tôi nói, “Cảm ơn cái gì, chuyện nhỏ.”

Qua một lát sau, Đường Lâm Lâm lại dè dặt hỏi, “Cậu và Lạc Tề Minh còn ổn không?”

Lúc này, chúng tôi ăn khoai tây chiên ở KFC dưới lầu. Trong chốc lát Đường Lâm Lâm hỏi đến Lạc Tề Minh, tôi đột nhiên nhớ tới, trước đây, mỗi lần tôi ăn khoai tây chiên ở KFC, đều đáng đánh đòn để cho Lạc Tề Minh chạy đến tiệm McDonald phía đối diện đi lấy tương tôi tây cho tôi, bởi vì tôi

không thích ăn tương cà chua. Mỗi lần như thế, Hồ Lô đều trợn mắt khinh bỉ tôi, mà vẻ mặt của Lục Tề Minh lúc nào cũng dịu dàng nhìn tôi cười, nói với Hồ Lô, “Đồng chí Lâm Lạc Thi của nhà tớ, chính là khác thường như thế đấy.” Nói xong, anh ấy chạy đến McDonald, cam tâm tình nguyện phục tùng mệnh lệnh.

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ trong phút chốc làm hoa mắt tôi, chứ làm sao có thể có nước mắt hiện ra ở hốc mắt tôi.

Tôi cúi đầu, ép nước mắt vào trong lòng, sau đó ngẩng đầu, giống như không có việc gì nhìn Đường Lâm Lâm, cười nói, “Cậu đã sớm muốn hỏi những lời này phải không? Như cậu mong muốn, tui tớ chia tay rồi.”

Lục Tề Minh từng nói, chuyện tôi không biết làm nhất, chính là khéo léo. Mỗi lần nói cái gì, làm cái gì, đều thẳng thắn thật lòng, qua nhiều năm như vậy, khuyết điểm này vẫn chưa hề thay đổi.

Vốn vẻ mặt của Đường Lâm Lâm căng thẳng, bởi vì những lời nói của tôi, đột nhiên trở nên thoải mái đứng dậy.

Cô ấy nói, “Lạc Thi, tớ sợ nhất là cậu nghĩ nhiều, thật ra tớ vẫn luôn muốn nói lời xin lỗi với cậu, khi đó, thật còn trẻ không biết gì, mới có thể làm ra chuyện như thế, xin lỗi...”

Trên mặt của Đường Lâm Lâm hiện ra sự chân thành, ánh mặt trời chiếu vào trên mặt cô ấy, lông mi quăn rũ của cô ấy giống như bướm bướm biết bay, theo đôi mắt chợt dao động, Đường Lâm Lâm sau khi lớn lên, càng có thêm ‘huương vị’ so với năm đó.

Nhớ đến ngày xưa, tôi có chút khóc ròng, thời gian như những tấm phim cũ, đã đi rất xa chúng ta, giống như một cánh hoa nở rộ chợt cả vườn hoang vắng, tan thành mây khói.

Còn có cái gì, là không thể tha thứ?

Tôi khuấy cà phê, “Không sao cả, thật ra bây giờ nghĩ lại, ai cũng có lỗi.”

Sai ở đây, tôi không nên vào lúc sai, gặp người đúng, cũng không nên vào lúc đúng, buông bỏ thứ đã từng chấp mê không hối hận, sẵn lòng buông bỏ tất cả để đi theo anh đến tận chân trời.

Đường Lâm Lâm không biết tôi đang suy nghĩ chuyện gì, ngược lại vui mừng hỏi tôi, “Lạc Thi, ngày đó tớ có thể dẫn bạn trai của tớ đến không?”

“Bạn trai cậu?” Tôi kinh ngạc.

“Ừm, các cậu cũng quen biết.” Đường Lâm Lâm khó xử cúi đầu.

“Ài?”

“Lý Nam. Cậu còn nhớ rõ cậu ấy không?”

Đường Lâm Lâm vừa dứt lời, trong đầu của tôi là một trận sấm sét vang dội! Thượng Đế nhất định cảm thấy tôi vài năm nay sống quá yên bình, cho nên bây giờ một đám nhân vật sét đánh lần lượt đến trong cuộc sống của tôi.

“Bây giờ cậu vẫn còn ở chung một chỗ với người con trai xấu xa đó?” A, không đúng, Lý Nam? Tôi kinh ngạc hỏi Đường Lâm Lâm.

Đường Lâm Lâm mỉm cười gật đầu, uống đồ uống trong ly.

Bữa ăn liên hoan buổi tối.

Tôi vỗ vai của Mễ Sở, nhìn cô ấy thật sâu, “Bạn yêu, tiệc sinh nhật của cậu lại có thêm người rồi, Đường Lâm Lâm sẽ dẫn bạn trai của cô ấy đến.”

Mễ Sở không quan tâm nói, “Đi thi đi, nhiều bát đĩa thôi.”

“Nhưng mà, Mễ Sở, cậu có biết bạn trai hiện tại của Đường Lâm Lâm là ai không?”

“Ai hả?”

“Người đàn ông xấu xa...”

Nhìn thấy Mễ Sở kinh ngạc trừng to mắt giống như tôi, tôi biết mình đã đạt được hiệu quả như mong muốn, vì thế chắc chắn gật đầu với cô ấy, “Ừm, đúng là người đàn ông xấu xa!”

Tô Liệt ngơ ngác lần nữa, hỏi, “Người đàn ông xấu xa là ai?”

Thiên Tầm đáp, “Năm đó ở trường trung học thí nghiệm, là một người có tiếng tăm ngang hàng với ‘nữ thần Annie’, quan trọng nhất là... cậu ta từng rầm rộ theo đuổi Mễ Sở.”

Tô Liệt khâm phục, trường trung học thí nghiệm thật đúng là một nơi ngọa hổ tàng long đấy!

Chương 4: Chương 3

Edit: Tịnh Hào

1, Sau này nếu ai nói ông đây xấu nữa, ông đây sẽ bắt hắn đến trước mặt Lý Nam!

Người con trai xấu tên là Lý Nam, lúc đó lấy thân phận là học sinh chuyển trường đến trường trung học Thí Nghiệm.

Khuôn mặt kia của anh ta, dùng lời của Mễ Sở nói chính là, da giống như quả hồng thối nát, ngũ quan đặc biệt, giống như là người ta đặt trong máy trộn xi măng khuấy trộn hồi lâu rồi vớt ra, méo mó không giống mặt người. May mà bộ dáng của anh ta coi như có thiện ý tốt, cho nên không hung tợn như thế.

Rất nhiều học sinh chuyển trường thường là vì thành tích tốt, gia thế tốt, hoặc là dung mạo đẹp mà nổi danh, nhưng mà Lý Nam lại vì xấu kinh động cả trường.

Trước đó, trường trung học Thí Nghiệm có một học sinh nam đặc biệt xấu, bị mọi người đặt là quái thú, nhưng từ khi Lý Nam đến đây, quái thú đã để lại một lời nói, “Sau này nếu ai nói ông đây xấu nữa, ông đây sẽ bắt hắn đến trước mặt Lý Nam!”

Mễ Sở nói muốn lớn lên như thế này, tuyệt đối mỗi ngày đều ở trong nhà suy tư, mà không xuất hiện đi dạo ngoài đường phố đông đúc, nói không chừng ngày nào đó sẽ bị cảnh sát bắn chết. Nhưng cho tới bây giờ, Lý Nam chưa từng vì khuôn mặt của mình mà tự ti, ngược lại, anh ta đặc biệt không an phận, ý vào trong nhà có chút tiền vật, phong cách ăn chơi trác táng đặc biệt rõ ràng trên người anh ta.

Anh ta vừa vào trường trung học Thí Nghiệm, liền rầm rộ theo đuổi Mễ Sở, bởi vì nghe nói dáng vẻ của Mễ Sở rất giống thần tượng Châu Tấn của anh ta, ánh mắt đầy sắc bén, cảm nhận, cuồng hống vệt đục làm mất hồn. Nhưng mà Mễ Sở có ưu thế hơn Châu Tấn, cô ấy cao 1m7, đứng trong đám người có vẻ vô cùng làm người ta chú ý.

Khi Lý Nam rầm rộ theo đuổi Mễ Sở, có một học trưởng lớp trên cũng theo đuổi Mễ Sở, sau khi Lý Nam biết, kiêu ngạo nói, “Thằng nhóc kia có cái gì chứ.”

Những lời này thông qua “thân xác người truyền bá”, từ “Thằng nhóc kia có cái gì chứ” thành “Thằng nhóc kia không có một chút tiền, còn dám theo tôi cướp đoạt”, lại thành “Con tinh tinh kia, ông đây cũng không để vào mắt”, khi đến tai học trưởng lớp trên, đã là “Con tinh tinh kia, đi tìm tinh tinh cái giao phối đi.”

Vì thế vào một ngày, các bạn học đang trong giờ học, chỉ nghe tiếng cửa phòng mở “ầm” một tiếng như tiếng sét, tất cả học sinh trong lớp đều nhìn về phía cửa.

Cánh cửa bởi vì bị người ta quá mức dùng sức đẩy ra, trên tường ở phía sau như muốn ngã xuống, trên vách tường rất nhiều bụi bặm chưa được lau chùi theo chấn động rơi xuống khắp nơi, trong ánh sáng lộ ra đặng đặng sát khí. Lại nhìn học trưởng lớp trên đứng ngoài cửa, như đại Phật từ trên trời rơi xuống đứng ở ngoài cửa.

Thật ra trong nhà học trưởng lớp trên có bối cảnh xã hội đen, anh ta rất có tiếng tăm trong trường.

Anh ta không để ý đến giáo viên xấu hổ hay là sắc mặt xanh lá, đồng dạng nói, “Bạn nam xấu nhất lớp các bạn, đi ra cho tôi!”

Trong lúc chúng tôi không hiểu gì cả, thì nghe âm thanh dòi ghế ở phía sau, sau đó, nhìn thấy Lý Nam ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Từ đó về sau, Lý Nam có một biệt danh, gọi là “tên gỗ lim xấu”. Sau này, từ từ, mọi người cảm thấy “tên gỗ lim xấu” quá riêng biệt, không đủ khí phách, “gỗ lim” đồng âm với “nam”, cho nên, đổi tên anh ta thành “tên con trai xấu”, giống như chứng minh anh ta là tên xấu nhất trong đám học sinh nam.

Sau này, học trưởng đại tinh tinh trong truyền thuyết không biết dùng cách gì để cho tên con trai xấu buông tha Mễ Sở, tóm lại anh ta chưa giống như mở cửa tiệm bán hoa, tặng từng chùm hoa cho Mễ Sở, có thể là bởi vì anh ta có chuyện khác để làm.

Đường Lâm Lâm bởi vì biệt danh đặc biệt này của anh ta, cảm thấy anh ta đặc biệt dễ thương, liền nỗ lực tiếp cận anh ta. Khi đó Đường Lâm Lâm đã được phong là “nữ thần Annie”, chỗ ngồi cũng thành dãy sau cùng, đặc biệt gần với chỗ ngồi của tên con trai xấu, cho nên hai người có tiếng tăm “lừa gần rom”, hợp gu với nhau.

Trước khi mọi suy diễn này được nhắc tới, Đường Lâm Lâm hôn môi ở trước mặt mọi người, mà vai nam chính, chính là tên con trai xấu!

Sau khi Đường Lâm Lâm và tên con trai xấu ở bên nhau, nháy mắt liền thành tiêu điểm, chính cô ấy cũng có phòng bị về việc giá trị sẽ tăng. Cô ấy còn

đặc biệt quái dị nói với chúng tôi, “Thật ra Lý Nam là người tốt, tôi nói chân lạnh, anh ấy liền ôm chân của tôi vào trong lòng của anh ấy để sưởi ấm”

Chúng tôi ngơ ngác nhìn nhau, bởi vì chúng tôi sớm biết rằng, có bạn học nhìn thấy hành động của bọn họ, sớm truyền đến gió nổi mây phun rồi. Nhưng mà phiên bản cũ chúng tôi nghe được là, Đường Lâm Lâm đặt chân vào trong ngực tên con trai xấu, tên con trai xấu vừa xem tiểu thuyết H vừa vuốt ve.

Đại khái là sau này tên con trai xấu có dấu hiệu bị đuổi ra, trước khi Đường Lâm Lâm bị buộc thôi học, bọn họ từng buổi tối không về ngủ, ở tầng thí nghiệm làm chuyện không nên làm, đúng lúc bị khoa chính trị tới phiên trực bắt được, không biết có liên quan đến làm ấm chân hay không.

Mặc dù Mễ Sở và tên con trai xấu đã là nợ cũ của năm xưa, nhưng mà lại là chuyện cười ở dưới mắt chúng tôi, Tô Liệt cũng cười nói, “Xem ra ngày mai náo nhiệt rồi.”

Lúc này, chúng tôi vui vẻ nói chuyện về hai nhân vật sét đánh đột ngột xông vào cuộc sống của chúng tôi, tưởng tượng đến cảnh náo nhiệt của ngày mai. Tôi có chết cũng không nghĩ đến, xem náo nhiệt, ngược lại thành bị xem náo nhiệt.

Sinh nhật của Mễ Sở, trái lại tôi thành người được ưa thích dưới ánh mắt của mọi người.

Nhưng mà, nếu như, nếu như sớm biết rằng trong cuộc sống lại có một ngày không chịu đựng nổi như thế này, tôi đây tình nguyện vào ngày nào đó đi ở trên đường, thì bị xe đụng chết, đột ngột bị thiên thạch từ trên trời rớt xuống đập chết, cũng không muốn đi tham gia tiệc sinh nhật kia. Lòng bị trắng như thế nào đây...

2, Hồng hạnh không vượt tường, kiên quyết túm ra đây.

Chủ nhật ngày hôm sau, ngủ thẳng đến mười giờ, tôi bị điện thoại của Tô Liệt đánh thức.

Cô ấy sôi nổi nói, “Mau ngồi dậy rửa mặt trang điểm một chút, chị gái đón Thiên Tầm rồi đến chỗ của cậu.”

Tôi lập tức giống như nữ siêu nhân nhanh chóng ngồi dậy, đánh răng rửa mặt thay quần áo.

Đến cửa khách sạn tôi mới phát hiện, đám yêu nghiệt kia ăn mặc vô cùng chỉnh tề. Có lẽ mọi người rất lâu chưa gặp nhau, cho nên sau khi bạn thời trung học hồi đó biết được tin tức từ trong đám Q đều đã chạy đến, tất cả bạn học cùng tụ họp.

Tôi cũng đặc biệt hưng phấn, bạn trung học, bạn đại học, còn có bạn bè chơi trò chơi quen nhau trên diễn đàn, không ai mà tôi không quen biết, ai cũng là chị em tốt yêu thương lẫn nhau của chúng tôi. Tôi bưng ly rượu, học theo cách giao tiếp như thời thập niên 80, đi theo Mễ Sở, phấn khởi giống như là sinh nhật của tôi vậy.

Tô Liệt ghét bỏ chúng tôi – một đám thanh niên còn chưa tốt nghiệp còn chưa chen chân vào xã hội, đến tặng cho Mễ Sở một bao lớn, rượu cũng không uống liền tránh người đi.

Hồ Lô ôm một nữ sinh về mặt không rõ giới thiệu với chúng tôi, “Đây là bạn gái của tớ.”

Về mặt bạn gái của Hồ Lô mơ hồ, không phải ngại cô ấy xấu nói năng khéo léo, mà là dự đoán lần sau sẽ không còn gặp nữa, cho nên cũng không nhìn kỹ.

Mặc dù tốc độ đổi bạn gái của Hồ Lô còn nhanh hơn cả Thần Thất (*), nhưng tất cả đều là cậu ấy cướp từ trong tay của nam sinh khác. Nguyên tắc cậu ấy tuân theo, chính là hồng hạnh không vượt tường, kiên quyết túm ra đây.

(*) Tiếng nhật gọi là “神セブン”, tên gọi này bắt nguồn từ năm 2005, lần công diễn đầu tiên của AKB48 chỉ có 7 người xem, 7 người này được xưng là 7 vị thần, gọi tắt là Thần Thất (thất là 7).

Nhưng sau khi quen một tuần, lại vô tình vô nghĩa ném bỏ. Cho nên khi Hồ Lô giới thiệu bạn gái liền đặc biệt buồn nôn, đều nói đây là cục cưng của tớ, cũng tránh cho chúng tôi lo lắng hao tổn tinh thần nhớ nhiều tên như thế. Mỗi lần nhìn thấy những học sinh nữ khi nghe Hồ Lô giới thiệu như vậy, về mặt điều dịu dàng ngọt ngào, tôi cảm thấy vô cùng thương xót bọn họ.

Đường Lâm Lâm và tên con trai xấu đến cùng nhau. Khi bạn học cũ nhìn thấy hai người bọn họ, biểu tình trên mặt đều đã thiên biến vạn hóa.

Nhưng khi nghe nói hai người sắp đính hôn, cũng rất giả dối chúc mừng. Thật ra tôi cảm thấy, khẳng định trong lòng bọn họ đang nghĩ, hai người cực phẩm ở chung với nhau là đúng đắn, cùng nhau xây dựng xã hội Chủ nghĩa Cộng sản hài hòa.

Xem ra tôi đánh giá nhẹ sức chịu đựng của mọi người, tên con trai xấu nhìn thấy Mễ Sở không hề điên cuồng, chỉ mỉm cười nói sinh nhật vui vẻ. Mà Đường Lâm Lâm nhìn thấy Hồ Lô, lại nhìn không chớp mắt. Không xem náo nhiệt, tôi chỉ vô vị ngồi uống rượu.

Nhìn gương mặt bình tĩnh của mọi người, tôi vừa uống vừa cảm khái, thời gian trôi qua thật nhanh. Nhìn thấy những người này giống như còn đang học ở trung học, mà con đường từng cùng nhau trải qua kia giống như là ngày hôm qua.

Thiên Tầm nói cho tôi và Mễ Sở một ly rượu, tất cả nơi này đều là của chúng tôi.

Tôi vô cùng đặc ý nói, “Đúng thế, đúng thế.” Nhưng đi hết tất cả nơi này, mặt tôi từ trắng đến hồng, lại từ hồng đến đen.

Bởi vì bạn học trước kia nhìn thấy tôi, đều vô cùng nhiệt tình hỏi, “Lâm Lạc Thi, Lục Tề Minh nhà cậu đâu?”

Tôi biết bọn họ có ý tốt, nhưng mà nếu bây giờ tôi nói với bọn họ tôi và Lục Tề Minh đã chia tay, tuyệt đối còn đặc sắc hơn cả phim chiếu rạp. Cho nên, tôi chỉ có thể nâng ly rượu, vui vẻ nói, “Đến, hai chúng tôi đều tốt, uống. Không uống? Mẹ nó là ai không uống hả? Uống!”

Mới đầu tôi tưởng rằng Mễ Sở sợ trong lòng tôi kiêng ngại, hơn nữa bạn thời trung học ở đây nhiều như vậy, sợ tôi mất mặt, cho nên không gọi anh.

Nhưng uống đến một nửa, Hồ Lô uống có chút nhiều, nâng ly rượu cười mắt hôn với mọi người, lại còn lôi kéo một tên con trai bên cạnh kêu hô, “Tề Minh, tới, tớ mời cậu một ly, nhất định phải uống.”

Hai bạn nam bên cạnh cùng chạm ly với cậu ấy thuận miệng hỏi, “Đúng rồi, Tề Minh ở đâu rồi? Sao không thấy cậu ấy?”

Hồ Lô cười ha ha nói, chỉ vào cậu ta nói, “Cậu? Không phải đi du lịch với Jang Nara rồi sao? Hai người các cậu làm cho người ta tưởng như đang đi tuần trăng mật.”

Mặc dù xung quanh âm ỉ, nhưng những lời này của Hồ Lô như tiếng sấm truyền đến bên tai tôi, tay cầm ly của tôi đột nhiên không thể kìm nén được lắc lư. Mễ Sở bên cạnh hiển nhiên biết tôi nghe được, cô ấy vượt lên trước mặt tôi, cầm nước trà trên bàn hất lên mặt Hồ Lô, “Cậu uống nhiều rồi đấy!”

Hai bạn nam nhìn thấy cảnh này, lại nhìn về mặt giữ kín chuyện của tôi ở sau lưng Mễ Sở, nháy mắt liên hồi. Hồ Lô say còn chưa tỉnh, lôi kéo Mễ Sở nói, “Ha, Mễ Sở, sinh nhật vui vẻ, uống rượu, uống rượu, vui vẻ.”

Hai bạn học nhận được ám hiệu của Mễ Sở, dẫn Hồ Lô ra xa.

Mễ Sở quay đầu nhìn tôi một cái, nói, “Tớ không kêu Lục Tề Minh, cậu đừng nghe Hồ Lô nói nhảm.”

Tôi không chút dấu vết lắc ly rượu trong tay, cười hi hi vỗ bả vai của Mễ Sở nói, “Cậu đã quên rồi sao? Tụi tớ sớm chia tay rồi.”

Lúc nói lời này, khoảnh khắc năm lớp 11 tôi và Lục Tề Minh bỏ trốn lại không tự chủ được hiện ra trước mắt.

Khi đó tôi và Lục Tề Minh lén yêu đương, nắm tay trong trường học đều sợ kinh động đến giáo viên, nhưng to gan bày ra kế hoạch bỏ nhà theo trai.

Thật ra khi đó Lục Tề Minh không nghe theo, anh không có lá gan đó, là tôi uy hiếp. Bây giờ nghĩ lại, từ lúc bắt đầu, tôi đã có dự tính trước. Tôi tìm mọi cách chiếm hết lần đầu tiên của Lục Tề Minh, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn môi, lần đầu tiên trải qua lễ tình nhân, lần đầu tiên mua hoa hồng, còn thiếu động phòng thôi.

Sau khi Lục Tề Minh nghe tôi nói bỏ nhà theo trai, cười rất gian xảo, anh nói, “Lâm Lạc Thi, cậu đừng gấp như vậy chứ, tớ sớm muộn đều là của cậu.”

Tôi đỏ bừng mặt, vỗ vào đầu anh, “Suy nghĩ lung tung cái gì hả?”

Lần bỏ trốn theo trai đó, chúng tôi sử dụng hai ngày nghỉ cuối tuần, thật ra nhiều nhất là đi du lịch nhỏ.

Gia giáo trong nhà coi như nghiêm khắc, tôi lớn như vậy chưa từng ngủ qua đêm ở bên ngoài, hơn nữa người nhà cũng không cho phép. Nhưng vì lần đầu tiên hai người bỏ trốn, tôi hạ quyết tâm, để lại tờ giấy cho mẹ tôi, nói tôi và bạn học hẹn đi chơi, không đồng ý cũng phải đồng ý. Không biết khi mẹ tôi nhìn thấy tờ giấy sẽ có phản ứng gì.

Dù sao sau khi tôi trở về, bà không để ý đến tôi. Sau này tôi mới biết được, mẹ của Lục Tề Minh không tìm thấy anh, bắt đầu lần lượt gọi điện thoại cho bạn của anh, không hiểu từ đâu biết được, có lẽ Lục Tề Minh cùng bạn gái nhỏ của anh, cũng chính là tôi đây, ở cùng một chỗ, liền gọi điện thoại đến nhà tôi.

Là mẹ tôi nhận điện thoại, mẹ của Lục Tề Minh hỏi, “Là nhà của Lâm Lạc Thi sao?”

Mẹ tôi trả lời lưu loát, “Cô là ai?”

Mẹ của Lục Tề Minh cũng rất tinh tường, từ trong điện thoại đã nhìn ra được, bà vô cùng bình tĩnh nói, “Cháu là bạn học của Lâm Lạc Thi, cậu ấy có ở nhà không?”

Mẹ tôi nói, “Nó đi chơi với bạn rồi, hai ngày nữa mới trở về.”

Mẹ của Lục Tề Minh nói, “Vậy à, cảm ơn đi.” Nói xong cúp điện thoại, trong lòng đã rõ, liền không lo lắng nữa.

Tôi và Lục Tề Minh chơi đùa hai ngày ở Khai Phong Cổ Thành. Mỗi buổi sáng, Lục Tề Minh đều nằm bên cạnh ở trên giường đưa chân đá tôi, bảo rời giường. Tôi nói sao cậu không dậy. Anh nói cậu dậy trước đi” ở trên mạng, thì cảm thấy đây là bản thiết kế gốc của hai chúng tôi.

Chuyện này dẫn đến sau này khi tôi nhìn thấy “hai con chim cánh cụt nằm ngay đơ trên mặt đất kêu đối phương rời giường, một con chim cánh cụt đá con chim cánh cụt kia nói, rời giường đi. Con chim cánh cụt kia nói, cậu dậy trước đi” ở trên mạng, thì cảm thấy đây là bản thiết kế gốc của hai chúng tôi.

Khi hai người rời khỏi dưới ánh mắt của người nhà và giáo viên, chạy trốn đến hồ Bao Công như kẻ điên, chạy mệt thì tìm nơi ăn cơm. Bởi vì tiền tiêu vật trên người có hạn, cho nên chúng tôi đều vào tiệm ăn nhỏ.

Tôi rất lâu sau đó, ở nhà hàng xa hoa, ăn món ngon, nhưng mà, cũng rất cuộc không tìm thấy hương vị ngon của tô mỳ tôm mà khi đó hai người ăn.

Từ nhỏ, con người của tôi đặc biệt quái dị, thích ăn sủi cảo, nhưng không ăn nhân bánh, nhất định phải có người khác ăn nhân bánh, da thì để cho tôi ăn. Mễ Sở không chỉ một lần đã kích tôi, “Dáng vẻ là dạng chó hình người, sao ăn cái gì lại như mấy con chim bay thú chạy. Tổ chụp một tấm xem.”

Nhưng mà Lục Tề Minh không ngại, anh dịu dàng ăn nhân bánh sủi cảo, tôi ăn da.

Khi đó tôi đã nghĩ, đừng nói lên trời xuống biển, vật đổi sao dời, coi như có cản trở, ngày tận thế, đi theo Lục Tề Minh, tôi cũng nguyện ý. Bởi vì, tôi cảm thấy anh là người yêu tôi nhất trong cuộc đời này của tôi, người mà kiếp sau cũng cần phải yêu.

Chúng tôi ngồi trên xe xích lô chở khách đạp xe đi khắp nơi Cổ Thành, chạy vòng xem tất cả cảnh vật lần nữa. Có một lần tôi kêu người đạp xe ngồi chung với tôi, kêu Lục Tề Minh đạp xe ở phía trước. Nhìn thân thể nhỏ của Lục Tề Minh có thể đạp xe xích lô uy vũ đến tạo ra gió, tôi cười vô cùng vui vẻ. Người đạp xe ngồi bên cạnh tôi, vừa lấy nón quạt đồ mồ hôi trên mặt vừa nói, “Các cô cậu vừa mới kết hôn sao, tình cảm cũng thật là tốt.” Mặt tôi đỏ lên. Lục Tề Minh đang đạp xe ở phía trước, cười vô cùng dịu dàng trả lời người đạp xe, “Muốn kết hôn, nhưng chưa tới tuổi.”

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3 (tiếp)

Edit: Tịnh Hào

3, Hãy đề tương lai đến, hãy để quá khứ trôi đi

Mễ Sở đánh vào trán của tôi, nói, “Cậu thất thần với ly rượu làm gì, người ta mời rượu cậu kìa.”

Tôi lấy lại tinh thần, nhìn bạn học cũ nâng rượu ở trước mặt, miễn cưỡng nhếch khóe miệng cười cười với cậu ta, ngẩng đầu lên uống hết sạch.

Về mặt Lục Tề Minh mỉm cười theo cồn rượu vào trong dạ dày, trong đầu của tôi, chậm rãi xuất hiện.

Khi đó tôi thích đùa giỡn, đi chưa được mấy bước thì than mệt, trời rất nóng, kêu Lục Tề Minh công tôi leo lên 73 bậc cầu thang, sau đó công tôi đi xuống.

Không biết bây giờ anh có công Jang Nara leo lên cầu thang hay không, vừa leo lên, Jang Nara vừa ở đằng sau đưa tay lau mồ hôi cho anh, giả vờ đau lòng, thật ra là nhìn anh lên cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mễ Sở rời khỏi bên cạnh tôi chào hỏi người khác, cũng không biết Thiên Tâm từ đâu đến gần, vỗ vỗ bờ vai tôi, nháy mắt nói một câu vô cùng văn vẻ, cô ấy nói, “Hãy đề tương lai đến, hãy để quá khứ trôi đi.”

Chính những lời này, làm tôi vẫn luôn cười gượng bỗng cười vui vẻ, đột nhiên cảm thấy gan dạ nước mắt rơi lã chã. Tôi dựa vào vai của Thiên Tâm, nhắm mắt lại nói, “Thiên Tâm, tớ có chút không chịu được.”

Thiên Tâm là một người tinh táo giữa những người bạn tốt của tôi, mỗi lần chỉ cần dựa vào bờ vai của cô ấy, tôi sẽ cảm thấy vô cùng an toàn. Cô ấy có ma lực như thế, nói ít, nhưng có ý tưởng, dường như cho tôi bây giờ vẫn chưa mê mang. Cho dù cô ấy thương một người đàn ông lớn hơn chúng tôi mười tuổi, cuối cùng phát hiện anh ta lừa gạt cô ấy, thật ra anh ta đã có vợ, cũng sẽ bình tĩnh rời khỏi.

Tôi ngẩng đầu nhìn đèn trên trần nhà, cảm thấy có từng cơn choáng váng. Tôi nghe thấy tiếng cộng ly, Thiên Tâm thay tôi ngăn lại, nói tôi uống say rồi. Người cộng ly nói thầm, chuyện này thật hiếm lạ, khi nào thì Lâm Lạc Thi uống say chứ.

Tôi ngẩng đầu cười với cậu ta, sau đó cảm thấy tôi thật sự đã say, nếu không làm sao có thể nhìn thấy Lục Tề Minh ở cuối phòng chứ. Cách ánh đèn, ngăn cách bởi đám người đang đi chuyên, tôi nói, “Thiên Tâm, cậu dùng sức nhéo tớ đi.”

Thiên Tâm bình tĩnh nói, “Không cần, cậu không nhìn lầm, là Lục Tề Minh và Jang Nara.”

Nghe câu nói này, tôi lập tức tỉnh lại trong cơn say. Khi tất cả người trong phòng nhìn thấy bọn họ, bắt đầu xì xầm thì thầm với nhau, bàn bạc sôi nổi.

Đại khái là ai cũng không nghĩ tới, toàn bộ trường đều biết Lục Tề Minh rất yêu thương tôi, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người đẹp khác.

Thật ra, tôi đã lo liệu trước việc nhìn thấy Lục Tề Minh và Jang Nara trong bữa sinh nhật của Mễ Sở, nhưng không nghĩ tới bọn họ sẽ dùng cách làm như thế, giống như mặt biển đang yên bình, khi mọi người còn chưa kịp dự tính trước, đột nhiên có một cơn sóng cao ngất dâng lên.

Jang Nara úp mắt trước mặt mọi người, khôn khéo đi tới tặng quà cho Mễ Sở, mỉm cười nói, “Tề Minh còn sợ không kịp, may mà em dự tính được thời

gian không muộn, liền kéo anh ấy tới đây.”

Mễ Sở ngoài cười nhưng trong lòng không cười nhận lấy quà tặng nói, “Sự tham dự của các cậu là cảnh đẹp nhất trong tối hôm nay.”

Trong lời nói của Mễ Sở có sự châm chọc rõ ràng, Jang Nara giống như nghe không hiểu, sắc mặt vui mừng nói với vẻ mặt cẩn trọng, “Chúc chị sinh nhật vui vẻ”. Lục Tề Minh đứng bên cạnh cô ta, bọn họ dưới ánh đèn, là áo cặp màu đen và trắng, có vẻ vô cùng xứng đôi vừa lứa, trời định sẵn là một đôi.

Bạn học cũ hiểu trong lòng nhưng không nói ra nhìn tôi, tôi chôn ở bờ vai của Thiên Tầm, khoe miệng nâng lên, cười vô cùng miễn cưỡng.

Jang Nara thật sự rất thông minh, cách ‘lên sân’ như thế này, mặc kệ là ra uy với tôi, hay là hấp dẫn ánh mắt của người khác, cô ta đều thành công rồi.

Qua khoảnh khắc xấu hổ, mọi người lại vui vẻ tự nhiên ăn uống, nhưng mà nhìn ra được, mỗi người ở đây đều đang lên đánh giá Jang Nara.

Tựa như lúc đó tôi đứng bên cạnh Lục Tề Minh, mỗi người đều ngờ vực đánh giá tôi.

Khi đó, có lẽ tôi còn làm người ta không hài lòng lắm, nhưng Jang Nara vào lúc này, mặc dù không xuất sắc, nhưng cũng xứng đôi.

Jang Nara bình tĩnh, Lục Tề Minh sẵn sàng gấp đồ ăn giống như thường ngày, lấy khăn giấy, chẳng qua đối tượng biến thành Jang Nara.

Mễ Sở nhìn không quen, tiến lên muốn uống rượu. Tôi giữ chặt Mễ Sở nói, “Bỏ đi, hôm nay là sinh nhật cậu, đừng tính toán mấy người lật vật.”

Chỉ là tôi không nghĩ đến, cái gọi là mấy người lật vật, lại trở thành nhân vật chính của ngày hôm ấy.

Nếu như nói cách ‘lên sân’ của Jang Nara và Lục Tề Minh có một phong cách riêng, thì tàn cuộc càng về sau, tin tức của Jang Nara tuyên bố càng giống như một quả bom được thả xuống, chốc lát san bằng tòa cao ốc.

Chỉ ít, làm tôi suốt đời không quên buổi tối đó.

Sau khi mọi người ăn xong chuẩn bị tàn cuộc, Jang Nara đột nhiên đứng lên, lôi kéo Lục Tề Minh đi đến sân khấu, quay về phía micro cười tươi như hoa, nói, “Nhân dịp sinh nhật của chị Mễ Sở, có tất cả mọi người ở đây, Tề Minh và em có ý muốn mời mọi người.”

Nói xong, cô ta nhìn về phía Lục Tề Minh. Tay Lục Tề Minh đặt trong túi, tôi vẫn cảm thấy, mỗi lần Lục Tề Minh không nói câu nào, sẽ giống như tiếng động lớn làm âm ỉ cả thế gian đang yên tĩnh, chói mắt, lại trực chỉ nhân tâm. Nhưng lúc này, anh lại nói tiếp câu của Jang Nara, thản nhiên nhìn dưới sân khấu nói, “Tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn, đến lúc đó mọi người có rảnh thì gọi điện cho tôi.”

Tin tức này giống như một quả bom làm nổ mọi người tan thành mây khói.

Mễ Sở đứng bên cạnh tôi mặt tái nhợt, tay đỡ lấy viền ghế gần xanh nổi lên. Cô ấy phẫn nộ đứng dậy, “Đây thật đúng là món quà lớn nhất mà tôi nhận được trong ngày sinh nhật, đáng vẻ xấu xí còn dám đứng trên mảnh đất của Mễ Sở gọi chị em!”

Nói xong, cô ấy chuẩn bị đi lên sân khấu, mọi người xung quanh cũng sớm hiểu nhìn về phía chúng tôi.

Tôi bắt lấy tay của Mễ Sở, nói, “Mễ Sở, đừng.”

Mễ Sở quay người, kỳ lạ nhìn tôi, khẽ gầm nói, “Sao vậy? Mẹ nó, hôm nay cậu uống nhầm thuốc à? Jang Nara kiêu ngạo ngồi trên đầu cậu kia.”

Tôi cúi đầu, nắm chặt tay của cô ấy.

Người khác nghe thấy tin này cũng chưa tin, hướng chỉ là tôi, cảm thấy long trời lở đất.

Lúc này, điện thoại của tôi đột nhiên vang lên không ngừng, liên tiếp mấy tin nhắn được gửi đến.

Thiên Tầm buông tôi ra, tôi run rẩy bắt đầu mở điện thoại lên, đều là bạn học vừa rời khỏi gửi tin, bọn họ đều hỏi tôi: “Lạc Thi, cậu không sao chứ?”

Tôi cầm điện thoại lắc đầu, muốn họ không nhìn thấy, liền cười khổ cất điện thoại vào.

Một tháng trước, lúc có một người bạn hỏi tôi và Lục Tề Minh, tôi còn đặc ý nói với bọn họ, “Lục Tề Minh đã bị tôi thu phục rồi, bây giờ chỉ chờ đến tuổi, thì lập tức đi lấy giấy chứng nhận quan hệ hợp pháp.”

Mà bây giờ, mọi người tụ họp lại, lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Một cô gái xa lạ, hiện ngang tuyên bố Lục Tề Minh là của cô ta. Mà tôi thường ngày hung hăng, lúc này lại giống như một kẻ bất lực, không rên một tiếng.

Khi Mễ Sở tiễn hết khách xong thì gấp gấp quay về, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mẹ nó, gần đây đầu của Lục Tề Minh bị bệnh sao.”

Thiên Tầm lạnh nhạt nói, “Không phải bị bệnh, mà là đã bị thu phục rồi. Thu phục nửa người dưới của đàn ông, tương đương với thu phục được nửa đời

sau của anh ta.”

Tôi và Mễ Sở kinh ngạc nhìn Thiên Tầm, Thiên Tầm cười lạnh, “Chuyện như thế này nhiều lắm. Một người phụ nữ muốn thu phục được đàn ông, đầu tiên là từ cơ thể cơ bản nhất. Quan hệ thể xác sẽ làm cho đàn ông lung lay không chắc chắn một khoảng thời gian dài, không phân biệt đúng sai, cho nên Jang Nara mới có thể kiêu ngạo như vậy. Chẳng qua, tớ không nghĩ ra lý do khác có thể khiến Lục Tề Minh như thế này.” Thiên Tầm nói xong nhún vai.

“Thật là ghê tởm với đôi gian phu dâm phụ này.” Mễ Sở tức giận nói, “Dáng vẻ đã xấu còn dám rêu rao khắp nơi.”

Thật ra tôi rất muốn nói, Mễ Sở cậu đã quên sao, lúc đầu cậu nói, Lục Tề Minh là trai đẹp tuyệt chủng. Huống chi hai người cũng không xấu, đứng trong đám người, nhất định liếc mắt một cái là có thể nhìn ra.

Nhưng mà, tôi cảm thấy có gì đó ngăn ở cổ họng của tôi, tôi hơi há mồm, nhưng không nói được bất cứ câu gì.

Nước mắt nhịn rất lâu không ngừng rơi xuống.

4, Tôi tin rằng đi du lịch có thể đi được rất nhiều lần, nhưng người yêu, cũng chỉ có một người duy nhất thôi.

Tôi không biết tại sao chuyện xảy ra thành như bây giờ, vào một tháng trước, sau khi thi xong, trước khi đi du lịch, Lục Tề Minh vẫn dịu dàng xoa tóc của tôi nói, “Không cần mang quà về, quan trọng nhất là cậu trở về sớm một chút.”

Lục Tề Minh đối với tôi, cho tới bây giờ chưa từng tính toán.

Cho dù Mễ Sở nói thật ra tôi nên kéo dài phương pháp lấy người để tạ tội.

Bởi vì từ khi tôi và Lục Tề Minh quen nhau, tôi thường xuyên ý vào việc anh dễ dàng tha thứ vô điều kiện với tôi, không ngừng trắng trợn khiêu khích giới hạn của anh.

Tôi sẽ lên chơi đùa tấn công anh, sau đó nhảy mất vô tội nhìn anh, tôi sẽ ở trước mặt anh, xé nát thư tình của nữ sinh khác viết cho anh, hơn nữa còn ép anh cười chế giễu người khác cùng với tôi “Đây là viết cái gì vậy, thật thối nát chết”, khi tôi vui vẻ chơi cùng với một đám bạn học, cũng giống như một lão phật gia sai khiến anh bùng trà rót nước cho tôi, mặc kệ ánh mắt của người bên cạnh ra sao, tôi sẽ không quan tâm anh đứng trong gió lạnh mùa đông chờ tôi, lại lôi kéo Mễ Sở coi phim trên mạng, còn có thể vui cười đùa giỡn với học sinh nam khác, làm cho anh đỏ mặt và phẫn nộ...

Nhưng mà, mặc dù tôi làm chuyện gì, anh đều bình tĩnh nhìn tôi nói, “Lâm Lạc Thi, tớ hiểu cậu nhất, cậu chính là một đứa trẻ không có cảm giác an toàn, càng không ngừng làm những chuyện lớn tự cho là kinh thiên động địa, để có được sự chú ý của người xung quanh.”

Nhưng sau đó, anh sẽ xoa tóc tôi, nhẹ nhàng than thở, “Là tớ không tốt, không cho cậu cảm giác an toàn.”

Thật ra Hồ Lô không quen nhìn cách làm của tôi, lúc này cậu ấy cũng chắc chắn, “Lâm Lạc Thi, nếu cậu là bạn gái tớ, tớ sớm bỏ cậu rồi.”

Vào lúc này, Mễ Sở và Thiên Tầm luôn đứng cùng chiến tuyến với Hồ Lô, làm cho tôi vô cùng thất bại.

Nhưng mà, tốt như thế, dịu dàng như thế, khoan dung như thế, yêu tôi tha thiết, tôi hận không thể cho Lục Tề Minh cả thế giới, nhưng khi tôi còn chưa có bất cứ ý nghĩ chuẩn bị nào, cho tôi một ‘kinh ngạc’ thật lớn.

Tối ngày đầu tiên tôi đến nơi du lịch, gọi điện thoại cho anh, biết anh bị sốt.

Anh ỉu xiu nói cho tôi biết đang ở bệnh viện, tôi luôn căn dặn anh phải chăm sóc cho mình thật tốt, chờ tôi trở về mang quà cho anh.

Nhưng mà, cùng lúc đó, tôi đã mua vé trở về rồi.

Bởi vì tôi nhớ trước kia khi tôi bị bệnh, Lục Tề Minh chu đáo chăm sóc tôi. Anh nói, “Khi một người ngã bệnh, là lúc yếu ớt nhất.” Tôi không muốn lúc Lục Tề Minh cô quạnh nhất, chỉ có thể ngấm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ.

Tôi tin rằng đi du lịch có thể đi được rất nhiều lần, nhưng người yêu, cũng chỉ có một người duy nhất thôi.

Cho nên, vào đêm ngày hôm đó, tôi liền nhanh chóng quay về, nhưng mãi đến giữa trưa ngày hôm sau mới đến. Ngay lúc tôi bắt chập đầu tóc mình rồi bù, bắt chập cả vành mắt đen hơn cả gấu trúc, nhanh như gió đi đến bệnh viện.

Nhưng mà, khi tôi chạy đến bệnh viện, lúc tìm được phòng bệnh của Lục Tề Minh, lại đứng chân chừ ở cửa...

Bởi vì tôi nhìn thấy trước giường bệnh của anh là một cô gái đang ngồi. Bọn họ nắm tay nhau, người con gái có chút mệt mỏi, nằm sấp bên mép giường nhắm mắt lại, Lục Tề Minh vừa truyền nước biển, vừa nghịch điện thoại.

Tôi đứng ở cửa, trong lòng dâng lên ngàn con sóng, đất bằng phẳng dưới chân giống như có lực từ hút chặt chân của tôi, khiến tôi nửa bước cũng khó dời đi.

Tôi ngã người xuống, ngồi trên hành lý, lấy điện thoại ra.

“Khá hơn chút chưa?” Tôi khó khăn đánh ra bốn chữ, gửi đi.

Gửi xong, tôi quay đầu nhìn Lục Tề Minh trong phòng bệnh, anh nhận được tin nhắn, mỉm cười, sau đó ngón tay nhanh chóng nhấn phím.

Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa màu trắng, chiếu sáng trên mặt của anh, nụ cười sạch sẽ trong sáng của anh, anh là người con trai đẹp nhất trên thế giới này.

“Ừm, tốt hơn nhiều rồi, đừng lo lắng, đang tiêm thuốc. Cậu chơi vui về nhé, sớm trở về một chút.” Điện thoại rung, nhận được tin nhắn của anh.

“Cậu đừng tiêm một mình, kéo thêm Hồ Lô theo cậu.” Tôi suy nghĩ một chút, nhẹ nhàng trả lời.

“Yên tâm, cậu ấy ở đây.”

Khi tôi nhìn thấy Lục Tề Minh ở trong phòng bệnh gửi đi sáu chữ ấy, đột nhiên trái tim co rút lại, có cảm giác vô lực không rõ, giống như bị một con dao sắc bén xuyên vào trái tim của tôi, điện thoại của tôi cũng nhẹ nhàng rơi xuống đất. Đó là điện thoại tình nhân của tôi và Lục Tề Minh.

Chuyện này tôi không nói với ai, tôi ở trong nhà đau buồn ảm ức vài ngày.

Sau đó, tôi vui vẻ tươi cười xuất hiện trước mặt Lục Tề Minh. Anh vươn tay muốn ôm tôi, nhưng tôi đứng tại chỗ, yên lặng bất động, mỉm cười hỏi, “Lục Tề Minh, lời cậu nói có chắc chắn không?”

“Nói gì?” Lục Tề Minh nghi ngờ nhìn tôi.

“Nếu như có một ngày tớ gặp được người mà tớ yêu nhiều hơn cả cậu, nhất định phải nói cho cậu biết.”

Lục Tề Minh ngờ ngác ngừng cười, chốc lát nét mặt từ vui vẻ biến thành sa sầm, ảm đạm. Nếu như không có trước đó tôi tận mắt nhìn thấy cảnh kia, tôi nghĩ khoảnh khắc này, không cần Mễ Sở nói, lòng tôi cũng tự chảy máu.

Nhưng mà, nhớ đến Lục Tề Minh nắm tay một cô gái xa lạ, trái tim của tôi giống như dính đầy chất kịch độc của hoa, tàn ác, mang theo một sức phá hủy khổng lồ.

Sau cùng, Lục Tề Minh vẫn ôm lấy một tia hy vọng, hiền lành nói, “Bây giờ cậu chuyển lời sao?”

“Đúng vậy, Lục Tề Minh, chúng ta chia tay đi.” Tôi chắc chắn nói ra câu đó, nhìn thấy đôi mắt của Lục Tề Minh mang theo sự hốt hoảng và đau thương. Độc hoa trong lòng tôi lan ra ngoài.

Nhất định Lục Tề Minh không biết lúc này tôi có bao nhiêu không thể tha thứ cho anh.

Cho nên tôi dùng cách ngu xuẩn làm anh đau đớn.

Tôi chỉ muốn anh đau xót giống như tôi, để anh nếm được cảm giác bị vứt bỏ như tôi, nhưng chưa từng nghĩ đến hậu quả bây giờ.

Mễ Sở và Thiên Tầm, Tô Liệt và Hồ Lô, đều không biết nguyên nhân tôi và Lục Tề Minh chia tay.

Chỉ là bọn họ cảm thấy được chắc chắn là lỗi của tôi, bởi vì Lục Tề Minh dễ dàng tha thứ cho tính tình nóng nảy của tôi như thế, cho dù tôi đi trộm người, nói không chừng anh còn có thể giúp tôi gọi điện thoại thông báo thời gian và địa điểm.

Mãi đến khi Lục Tề Minh dẫn Jang Nara đi rêu rao khắp nơi, ánh mắt khinh thường của bọn họ đột nhiên biến thành thương hại.

Tôi nhớ rõ buổi tối đó uống rượu với Jang Nara xong, Mễ Sở nắm tay của tôi, rất chân thành nói với tôi, “Lạc Thi, thật xin lỗi, tớ vẫn luôn tưởng rằng là lỗi của cậu, bây giờ mới biết được, là Lục Tề Minh có lỗi với cậu.”

Lúc đó, tôi trợn mắt với cô ấy, “Có gan đấy, bây giờ cậu còn dùng ánh mắt khinh thường nhìn tớ không?”

Mà bây giờ, sau khi tôi và Mễ Sở, Thiên Tầm tâm sự, trải qua quá trình chia tay xong, Mễ Sở nói, “Khẳng định là Jang Nara dụ dỗ Lục Tề Minh trước, nếu không bằng cách đối xử của Lục Tề Minh với cậu, tớ chắc chắn các cậu có thể nắm tay đi đến 100 tuổi.”

Thiên Tầm nói, “Cũng chưa hẳn, một cây làm chẳng nên non mà.”

“Mặc kệ là nguyên nhân gì, thật sự Jang Nara không vừa mắt tớ, hôm nào tớ tìm người trừng trị cô ta.”

5, Tôi nghĩ, tôi còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội.

Nếu như tất cả những chuyện này đều tụ họp lại thay phiên làm tôi ngột ngạt, thì chỉ có công việc của tôi là càng ngày càng bắt đầu thuận lợi.

Lần đầu tiên lo lắng giao tài liệu kế hoạch do tự tôi làm, tôi đã chuẩn bị Tường Ngôn nhục nhã.

Nhưng mà sau khi anh ta xem xong, thái độ lại khác thường khen ngợi tôi nói, “Viết rất tốt, cô rất có thiên phú ở phương diện này, sau này nên tiếp tục

cố gắng.”

Mặc dù chỉ là vài câu ngắn ngủi, nhưng làm cho tôi muốn nhảy nhót lạ thường.

Tôi trở về chỗ, lập tức lên QQ báo tin vui cho các cô ấy, “Thật ra tớ rất thích hợp với công việc này, hơn nữa Tường Ngôn nói tớ có thiên phú đấy!”

Trong QQ không có ai, qua một hồi lâu, Tô Liệt mới nhắn ra một câu, “Ồ, có thể đạt được lời tán dương của Tường Ngôn, thật không dễ dàng đó.”

“Chắc chắn rồi.” Tôi vui vẻ trả lời, tiếp theo kỳ quái hỏi, “Mễ Sở và Thiên Tâm đi đâu rồi?”

“Thiên Tâm trở về trường học lấy giấy chứng nhận gì đó, chiều hôm nay Mễ Sở không có việc gì làm, có lẽ là đi trùng trị Jang Nara rồi.” Tô Liệt nhanh chóng trả lời, “Không nói với cậu nữa, đúng lúc tớ có việc muốn đi ra ngoài.”

Tôi đối diện máy tính sững sờ, suy nghĩ xem Mễ Sở có đi tìm Jang Nara thật không, thì đột nhiên điện thoại vang lên.

Tiếng chuông quen thuộc lại xa lạ làm cơ thể tôi chock lát cứng ngắc như người máy, đây là tiếng chuông đặc biệt mà tôi cài đặt cho Lục Tề Minh...

Tôi lại được nghe giọng hát êm tai của Mai Cô, “Em muốn bay qua xuân hạ thu đông, bay qua thiên sơn vạn thủy, bảo vệ sự tốt đẹp của anh dành cho em, em muốn mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, hằng đêm ôm anh đi vào giấc ngủ, muốn yêu anh trăm nghìn lần...”

Không thể không phủ nhận, cho tới tận hôm nay, vị trí của Lục Tề Minh ở trong lòng tôi vẫn như cũ, không có người nào thay thế được. Cho dù xa nhau, nhạc chuông này vẫn luôn giữ lại vì anh, chưa bao giờ thay đổi. Tôi không biết có phải trong tiềm thức của tôi vẫn còn chờ mong anh quay về hay không, nhưng tôi hiểu rõ, tất cả... đã không quay trở về được.

Tôi do dự một lát, nhận điện thoại, mới vừa “Alo” một tiếng, liền nghe giọng nói phẫn nộ ngấm chịu đựng của Lục Tề Minh, “Lâm Lạc Thi, các cậu bỏ qua cho Nara đi, đừng đuổi theo cô ấy nữa.”

Tôi nghi ngờ hỏi, “Cậu nói cái gì?”

Lục Tề Minh giống như một con thú nhỏ gầm nhẹ, “Trước kia cậu không có cảm giác an toàn, không ngừng thử nghiệm khả năng của tớ, nhưng lần này, Lâm Lạc Thi, cậu đừng thử nghiệm nữa, tớ chắc chắn Nara là người trong lòng của tớ.”

Tôi còn chưa kịp mở miệng, bên kia liền cúp điện thoại. Tôi nhìn thời gian trò chuyện trên điện thoại, 32 giây. Tôi cười khổ một tiếng, nhìn đi động đến gần người, thì ra anh hao tổn tâm tư gọi tôi, chính là nói cho tôi biết, “Chúng ta đã sớm kết thúc rồi, cậu mau từ bỏ đi.”

Nhưng mà, chuyện này có liên quan gì đến Jang Nara, tại sao nói tôi đuổi theo Jang Nara?

Nghĩ đến chuyện này, đột nhiên tôi ý thức được chuyện gì đó, lập tức bật điện thoại gọi cho Mễ Sở.

Mễ Sở nhận điện thoại, giọng nói có chút phẫn nộ, tôi hỏi Mễ Sở, “Cậu đang ở đâu?”

“Mẹ nó, tớ dẫn theo một đám người truy đuổi Jang Nara.”

“Cậu truy đuổi cô ta làm gì?”

“Mẹ nó, vừa mới kéo cô ta đến phòng bao “Kẹo” chuẩn bị đánh cô ta, không cẩn thận để cô ta trốn thoát rồi. Cô ta chạy sao? Bà đây lái xe đuổi theo cô ta.”

“Mẹ nó có phải điên rồi không?” Tôi lập tức nổi giận, “Cậu còn ngại chưa đủ loạn sao?”

Cách hồi lâu, đầu bên kia yên lặng, khi tôi cho rằng Mễ Sở không có nghe điện thoại, lại nghe cô ấy nhàn nhạt nói, “Lạc Thi, không đáng đến cậu, là bản thân tớ nhìn cô ta không vừa mắt.”

Nói xong những lời này, Mễ Sở liền cúp điện thoại. Tôi nhìn điện thoại, nước mắt thiếu chút nữa rơi xuống.

Từ khi tôi biết Mễ Sở đến giờ, cô ấy chưa bao giờ bình tĩnh nói với tôi như thế, tôi biết, câu nói vừa rồi của tôi là vào lúc nóng giận làm tổn thương cô ấy. Bởi vì Lục Tề Minh làm tôi ám ức, cho nên nổi ám ức từ Lục Tề Minh chuyển đến trên người cô.

Thật ra, từ lúc bắt đầu, Mễ Sở chính là người vô tội, cô ấy chỉ sợ tôi tủi thân, muốn báo thù giúp tôi, mới hao hết tâm lực đi tìm Jang Nara.

Tôi gọi điện cho Hồ Lô, kêu cậu ấy ngăn Mễ Sở lại.

Hồ Lô đang ở trên đường, cậu ấy nói, “Lục Tề Minh vừa mới nói chuyện này với tớ, nói Jang Nara chuẩn bị báo cảnh sát, cậu ấy đang trấn tĩnh cô ta, kêu tớ đi khuyên Mễ Sở.”

“Cậu nhất định phải ngăn Mễ Sở lại, nhất định.” Không biết tại sao, khi nói những lời này, nước mắt tôi đột nhiên rơi xuống.

Hồ Lô nghe thấy giọng nghẹn ngào của tôi, càng không ngừng an ủi tôi, “Không có việc gì, cậu yên tâm, Ồ? Gần đây chắc chắn cậu mệt chết rồi, nghỉ

ngoi đi, cứ giao Mễ Sở cho tớ.”

Tôi mơ hồ trả lời, “Cậu mau đi tìm cậu ấy đi, tìm được thì liên lạc với tớ, tớ không tắt máy, treo.”

Sau khi cúp điện thoại, đầu óc tôi rối loạn, Đường Lâm Lâm lướt qua bàn của tôi, hỏi tôi làm sao vậy.

Tôi lắc đầu, Đường Lâm Lâm cầm ly của tôi pha giúp tôi một ly trà xanh, quan tâm nói, “Uống chút trà ổn định tinh thần đi.”

Tôi cảm ơn nhìn cô ấy, uống một ngụm trà, nhắm mắt lại tựa vào trên ghế.

Nhiều chuyện xảy ra mấy ngày nay, tựa như chiếc xe gào thét chạy qua trước mặt tôi.

Thương nhau bốn năm, được mọi người cho là người sẽ nắm tay đi đến lễ đường kết hôn, lại đột nhiên nắm tay một cô gái khác.

Mới vừa học xong năm nhất, tất cả chặng đường đại học còn có ước mơ của tôi, vậy mà bắt đầu đi làm, hơn nữa chỗ làm là nhà xuất bản mà sinh viên tốt nghiệp phải tìm quan hệ và có tiền mới vào được.

Gặp được bạn học ‘tránh không kịp’ thời trung học – Đường Lâm Lâm, nhưng ngoài ý muốn lại thành bạn bè không tệ.

Vào tiệc sinh nhật của chị em tốt của tôi, nghe được tin tức đính hôn của Lục Tề Minh, còn đau đớn hơn người khác tát tôi một cái, rất đau đớn.

Mà những điều này, nếu như không có cuộc điện thoại chiều hôm đó, e rằng sẽ không xảy ra như thế này.

Ngày đó, sau khi nhìn thấy Lục Tề Minh trong bệnh viện gửi tin nhắn sáu chữ kia.

Tôi kéo hành lý về nhà, tất cả bầu trời đều bị mây đen che phủ, áp lực khiến tôi không thở nổi.

Tôi thích người con trai bốn năm, anh có người khác. Mà tôi không biết... mình sẽ ra sao.

Bốn năm trước, tôi có thể không sợ, gan dạ làm tổn thương người khác, vững chắc tin vào mối tình này. Bốn năm sau, tôi lại không có sức lực đối đầu với bất cứ trường hợp nào.

Tôi nhớ trước kia tôi cùng Lục Tề Minh xem một quyển manga tên “NANA”.

Khi nhìn thấy bạn trai của cô ấy cùng một chỗ với người con gái khác, nước mắt rơi đầy mặt nói, “Tớ nghĩ, tớ còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội.”

Tôi là Lâm Lạc Thi, tôi đã 21 tuổi. Tôi nghĩ, tôi vào lúc 21 tuổi cũng sẽ như thế, còn chưa đủ trưởng thành để có thể tha thứ cho phản bội

Tôi ở nhà cầm quyển manga đó, nhìn cảnh chia ly ra sao, nước nở khóc.

Lúc này, điện thoại vang lên.

Tôi ngồi dậy nhận điện thoại, bên trong là tiếng nghẹn ngào lo lắng của mẹ, bà nói, “Lạc Thi, cha con... cha con đã xảy ra chuyện...”

Bầu trời mịt mù, một tiếng sấm ầm ầm vang lên, ngoài cửa sổ mưa xối xả như trút nước...

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chương 4

Edit: Tịnh Hảo

1, Nếu người không bỏ tôi, tôi sẽ không bỏ người. Nếu người phạm tôi, sẽ trả gấp bội.

Đường Lâm Lâm nói, “Lạc Thi, cậu đừng lo lắng, bây giờ quan trọng nhất là cậu phải ổn định cảm xúc lại. Phía Mễ Sở thì dễ nói rồi, chỉ sợ Jang Nara báo cảnh sát thật. Cha của cô ấy chỉ cần động một ngón tay... Huống chi, Jang Nara không ngu ngốc, phân rõ nặng nhẹ.”

Tôi đứng ở trước cửa sổ, thờ dài một tiếng. Từ lầu 11 nhìn xuống, từng đóa hoa màu trắng nở ra thành một nhóm, dưới tia nắng mỏng manh xé chiều hiện ra màu trắng khác thường, giống như thời gian lúc chúng tôi còn trẻ vậy.

Thật ra, tôi không hề lo lắng Jang Nara báo cảnh sát, tôi chỉ lo lắng lời nói lúc này làm Mễ Sở khó chịu.

Tôi và Mễ Sở thuộc loại người ‘đánh nhau mới thành bạn’. Năm lớp 10, cô ấy vẫn là một nữ lưu manh chính cống, ý vào cha có mấy đồng tiền, mỗi ngày ở trường trung học Thực Nghiệm điều võ dương oai, hoành hành ngang ngược. Cô ấy trở thành đối tượng mà các học sinh khác kính nể nhưng không gần gũi, mọi người chỉ sợ chọc vào cô gái ôn thần này.

Lâu ngày, vốn ôn thần không có ai trêu chọc vào, mà mắt đi niềm vui trong cuộc sống, liền không có việc gì bắt đầu tự tìm niềm vui. Người khác không trêu chọc cô ấy, sẽ luôn là bạn của cô ấy, cho nên chỉ cần bạn bè ở bên cạnh mình bị ức hiếp, thì cô ấy hưng phấn giống như được ra tiền tuyến giúp người khác ra mặt.

Nhưng trong phòng vệ sinh, tôi vô ý giẫm lên chân của một nữ sinh, sau khi nói xin lỗi còn bị cô ta túm chặt lại, kêu tôi lau giày cho cô ta, tôi không đếm xỉa đến, nghênh ngang rời đi.

Mà cũng vào tiết tự học buổi tối ngày hôm đó, có một đám nữ sinh lưu manh vọt tới lớp học, một nữ sinh đầu cua cầm đầu, ánh mắt mạnh mẽ, kiêu ngạo hung hăng.

Ngày đó là ngày đầu năm âm lịch, trong lớp đã được trang trí xong, chuẩn bị bắt đầu nhập tiệc. Lúc bạn cùng lớp nhìn thấy một đám khách không mời mà tới, tò mò bàn luận sôi nổi, không biết kế tiếp sẽ có trò hay gì.

Nữ sinh đầu cua cầm đầu nghênh ngang đi lên bục giảng, hỏi, “Ai là Lâm Lạc Thi?”

Ánh mắt của mọi người giống như mũi tên quét qua trên người tôi, tôi không hiểu hỏi, “Chuyện gì?”

Nữ sinh đầu cua nhú mày, “Ra đây.”

Khi tôi nhìn thấy nữ sinh bị tôi giẫm lên giày trốn sau lưng cô ấy, khi đó khinh thường kiêu ngạo mỉm cười với tôi, nhất thời hiểu rõ chuyện gì xảy ra. Tôi bình tĩnh ngồi ở trên ghế, lạnh nhạt hỏi, “Tại sao?”

Nữ sinh đầu cua hiển nhiên chưa từng đụng chạm chưa biết giải quyết sao, sau khi bị tôi trả lời, khuôn mặt trắng xanh, nghiêng răng nói, “Cho mặt mũi mà lên mặt!”

Ngay sau đó, hộp phấn trên bục giảng liền giống như ngôi sao xẹt bay về phía tôi.

Tôi vẫn luôn giữ phương châm đó là: “Nếu người không bỏ tôi, tôi sẽ không bỏ người. Nếu người phạm tôi, sẽ trả gấp bội.” Từ nhỏ, tôi không phải sống trong hoa hồng trong phòng ươm, giữa bão táp gian khổ làm tôi có cách sống riêng.

Cảnh như thế này đối với con cái của cán bộ ở trường Thực Nghiệm mà nói, có lẽ là vô cùng vô não nhiệt, nhưng đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là một bữa ăn sáng. Khi hộp phấn sắp đến gần mặt tôi, tôi cầm sách trên bàn lên, vươn tay khê vung, hộp phấn bay đến giống như chỉ là một con muỗi.

Hộp phấn văng tung tóe trên đất, phấn viết rơi ra, rải rác đầy đất.

Tôi chán ghét nhìn một đám nữ lưu manh trên bục giảng, đột nhiên đứng dậy, lấy khí thế sét đánh không kịp bịt tai xách ghế bên người lên, ném tới phía bục giảng. Mấy nữ lưu manh trên bục giảng nhất thời sợ đến mức mặt mày biến sắc, sớm tránh ra tách ra hai bên. Ánh mắt của nữ sinh đầu cua hung hăng chột lóe lên, nhanh chóng dời sang bên cạnh, ghé thuận thế đập lên băng đen, rơi trên đất.

Bạn học xung quanh hít vào một hơi, nếu như lúc này nữ sinh đầu cua không né tránh, e rằng lập tức xuất hiện máu tươi.

Rất lâu rồi tôi chưa từng ra tay, bị không khí như thế này gọi lên hứng thú, tôi liếc nữ sinh đầu cua một cái, một môi nói, “Đừng nói lời vô nghĩa, có gan thì đấu một mình!”

Bên ngoài tiệc Nguyên Đán của lớp phảng phất truyền đến tiếng náo nhiệt, nhưng trong lớp chúng tôi là một mảnh yên tĩnh, không ai nói chuyện, một đám người nhìn chằm chằm đứng hình tại chỗ.

Mãi đến lâu sau đó, tôi và Mễ Sở trở thành bạn thân, cô ấy nói với tôi, “Lâm Lạc Thi, thật ra lúc ấy tớ bị cậu làm chấn động, bởi vì cho tới bây giờ tớ chưa từng thấy ánh mắt của một người nữ sinh lạnh thấu xương như thế, làm tớ bị dọa sợ.”

Đúng vậy, nữ sinh đầu cua, đó là Mễ Sở.

Từ khi quen cô ấy đến giờ, chưa bao giờ thấy cô ấy phục ai, trừ hoàn cảnh gia đình ra, còn từng chịu lạnh lẽo và phản bội trong cuộc sống. Cô ấy có rất ít bạn bè, nhưng khi cô ấy xem ai là bạn, đừng nói lên núi xuống biển lửa, giúp bạn không tiếc cả mạng sống, chính là xuyên qua bom đạn cũng không hề gì.

Giống như bây giờ, cho dù tôi lỡ lời trách móc cô ấy, cô ấy cũng chỉ oan ức nuốt vào bụng.

Cô ấy nói, “Đó là chuyện của tớ và Jang Nara, không liên quan đến cậu.”

Trong giọng nói của cô ấy có vẻ khó chịu, nghe không hiểu là giả. Có lẽ cô ấy sẽ mãi mãi không nghĩ đến có một ngày như thế này, rõ ràng là một cô gái lưu manh tốt nhất thay mình ra mặt, lại bị ghét bỏ. Đau buồn như thế, có phải giống như một người đứng giữa cánh đồng mênh mông, một trận gió cuốn sạch tất cả không?

2, Mỗi người đều đi theo con đường một chiều, mỗi người đều có sự tôn thờ của riêng mình.

Cả một buổi chuyện, tôi vì chuyện của Mễ Sở mà đứng ngồi không yên.

Một quyển sách trên tay gần như không có phần cuối, chỉ còn lại trình tự đưa thẩm duyệt cuối cùng, miễn là không xuất hiện lỗi sai là hoàn thành rồi. Tôi mở tài liệu ra, nhìn máy đánh chữ tiến hành in ra một bản thảo, giấy A4 trống rỗng bị mực in nhét đầy. Khi mỗi người sinh ra, đều giống như tờ giấy trắng này, sạch sẽ hoàn mỹ, bàn tay của vận mệnh vẽ vờ làm mưa làm gió ở trên mặt giấy, thành trò tiêu khiển của ông trời, không trốn thoát khỏi yêu thương sa vào số mệnh.

Đường Lâm Lâm nói, “Lạc Thi, tinh thần của cậu không tốt thì đừng miễn cưỡng mình, trở về nghỉ ngơi đi, tớ thay cậu xem là được rồi.”

Tôi do dự một chút, gật đầu với cô ấy, với tình hình của tôi bây giờ, quả thật không có tâm trí để làm việc.

Xin Đường Lâm Lâm chiếu cố giúp tôi, sau đó xin tổng biên tập nghỉ, thu dọn đồ đạc, ra khỏi công ty.

Ra khỏi công ty, không biết sẽ đi đâu. Tôi chẳng có mục đích lang thang ở trên đường, lướt qua người xa lạ. Trước kia khi trốn học cũng từng nhàn rỗi như thế này, nhưng khi đó Mễ Sở luôn ở bên cạnh tôi, đề tài của cô ấy nói hoài cũng không hết, tức giận con người giả tạo, nói đến người cha có lương tâm bị chó nuốt kia, con nhà giàu vùng tiền như nước trong quán bar, mỗi ngày mấy cậu thiếu niên lái xe ở đầu phố Tây.

Khi đó tôi luôn chê cô ấy ảm ỹ, bây giờ, khi tôi cô độc, lại cảm thấy yên tĩnh đến muốn điên mất. Trên đường náo nhiệt sầm uất, giống như bộ phim thời xưa không có tiếng, lướt qua chẳng liên quan đến tôi. Tôi kéo chặt áo ở trên người, đột nhiên cảm thấy toàn thân rét lạnh.

Trời âm u giống như buổi chiều nặng nề đó, tiếng mẹ khóc vang vọng ở bên tai tôi. Khi chạy tới bệnh viện, bả vai của cha máu chảy đầm đìa, và vết đau đốn, ngấm chịu đựng ở trên mặt ông.

Suy nghĩ một chút, tôi quyết định mua tấm vé xe đi về trước.

Đám người ra vào ở nhà ga, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ thờ ơ.

Ca sỹ mà tôi thích từng hát: “Mỗi người đều đi theo con đường một chiều, mỗi người đều có sự tôn thờ của riêng mình.

Dọc theo đường đi có người đầu bạc đến già, có người mất đi thời thanh xuân tuổi trẻ.

Có người mỉm cười ở trong hồi ức, cũng có người vì ngày mai mà phiền muộn.”

Người bán vé lạnh lùng hỏi tôi đi đâu. Tôi đang muốn mở miệng, điện thoại lại vang lên.

Tôi nhìn tên Tô Liệt nhấp nháy không ngừng trên điện thoại, vội vàng nhận. Người bán vé liếc tôi một cái, ý bảo tôi không mua vé thì tránh sang một bên để cho người khác mua, đừng cản trở người phía sau.

Tôi cũng không so đo với thái độ của cô ta, chỉ cầm điện thoại, suy sụp đi ra sảnh bán vé.

Tô Liệt hỏi tôi, “Cậu ở đâu vậy?”

Tôi nói, “Nhà ga, muốn trở về thăm cha.”

Tô Liệt dừng một chút, hỏi, “Lạc Thi, cậu đang trốn tránh sao?”

Tôi dựa vào lan can ở sảnh bán vé, lúc nghe thấy câu nói này của cô ấy, vậy mà phát hiện bản thân mình không lên tiếng nổi.

Cô ấy không để ý đến sự im lặng của tôi, nói, “Cũng đã đi bước đầu tiên rồi, chẳng lẽ cậu muốn thụt lùi lại sao? Lâm Lạc Thi mà tớ quen biết không phải người như thế.”

“Vậy Lâm Lạc Thi mà cậu quen biết là người như thế nào?” Tôi hỏi ngược lại Tô Liệt.

Bên kia Tô Liệt dừng nói, qua một lúc sau, mới chậm rãi nói rằng, “Lâm Lạc Thi mà tớ quen biết, vẫn luôn dám yêu dám hận, dám làm dám chịu, cho dù có bất kỳ khó khăn nào, đều sẽ không sợ hãi, cho dù ngày mai là ngày tận thế, cô ấy cũng sẽ làm tốt chuyện của hôm nay. Cô ấy luôn thích dùng vẻ cứng rắn bảo vệ tâm hồn yếu đuối của mình, dùng sự sáng suốt của mình mà sống tiếp, kiêu ngạo đối mặt với bất kỳ ai...”

Tôi nghĩ có lẽ gần đây tôi khóc quá nhiều, nghe được đoạn nói chuyện của Tô Liệt, trong lòng tôi khó chịu dữ dội, nhưng mà đôi mắt lại khô khốc không chảy ra giọt nước mắt nào. Tôi muốn nói, thật ra tôi không phải là người can đảm như vậy, tôi cũng biết sợ hãi.

Tô Liệt yên tĩnh rồi nói, “Bây giờ có chuyện gì hả? Đơn giản là cậu mất đi Lục Tề Minh, lại cãi nhau với Mễ Sở. Lạc Thi, tin tớ, Mễ Sở sẽ không giận cậu đâu. Không lẽ sau khi cậu mất đi tình yêu, lại dứt khoát làm hỏng cuộc sống và tình bạn nữa sao?”

Tôi ghen tị gật đầu, mặc dù tôi biết Tô Liệt không nhìn thấy, nhưng tôi biết cô ấy nhất định cảm giác được.

Cô ấy nói xong, tôi vừa nhận được điện thoại của Hồ Lô, cậu ấy nói không gọi được cho tôi. “Đã tìm được Mễ Sở và Jang Nara rồi, Jang Nara không có việc gì, được Tề Minh đón đi. Buổi tối tớ sẽ sắp xếp, bây giờ cậu đừng nghĩ gì nữa, lái xe đến chỗ tớ.”

Sau khi cúp máy Tô Liệt, bầu trời phương xa lộ ra màu xám nhàn nhạt, vẻ u ám lúc này đã dần dần được phủ khắp, sương chiều nặng nề trải rộng ra, tảng đá trong rừng rậm nơi xa vẫn đắm chìm trong không khí buồn tẻ của thành phố này.

Tôi đứng yên tại chỗ ngắm nhìn đám người, trong lòng bởi vì lời nói của Tô Liệt mà thoáng ổn định.

Tô Liệt, cậu mãi mãi sẽ không biết, lời nói của cậu ngày hôm nay, cho tớ biết bao sức mạnh. Cho dù sau này bị cô đơn vây quanh vào ban đêm, chỉ cần nhớ đến lời nói của cậu, tớ sẽ cảm thấy cả người ấm áp.

Giống như tớ ở nơi Bắc Cực lạnh lẽo, mà cậu, chính là ánh sáng của tớ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Điều Khác* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4 (tiếp)

Edit: Tịnh Hào

3, Tôi suy nghĩ có phải nữ bóng rổ Nhất Trung bỏ nhào đến Nhật Bản không

Tô Liệt chờ tôi và Thiên Tầm thẳng đến Hào Đình.

Một quán rượu cao cấp như thế, cũng chỉ có Tô Liệt mới dám dẫn chúng tôi vào, giống như người vênh vào dẫn người nhà vào cửa sau.

Lúc chúng tôi đến, Hồ Lô và Mễ Sở đã ở đó rồi.

Mễ Sở ngồi trên ghế, nâng mắt nhìn tôi một cái, lại cúi đầu mở điện thoại ra. Tôi xấu hổ đứng tại chỗ, nếu như trước kia, Mễ Sở sẽ nhào lên, sau đó đánh một quyền lên vai tôi.

Thiên Tầm kéo tôi xuống ngồi bên cạnh Mễ Sở, Tô Liệt ngồi bên cạnh Hồ Lô.

Hồ Lô có sở trường làm sôi nổi bầu không khí, nước bọt bay tứ tung kể cho chúng tôi nghe thành quả tình trường oai phong gần đây của cậu ấy, Thiên Tầm liếc nhìn cậu ấy. Về mặt của Hồ Lô chột dạ, cười ha ha nói với Thiên Tầm, “Chuyên gia tình cảm, về mặt này của cậu, tớ cảm thấy giống như tớ không mặc quần áo trước mặt cậu.”

“Vậy chẳng phải cậu trần truồng rất nhiều năm sao?” Thiên Tầm mỉm cười bác bỏ.

Trong lúc ăn cơm, Mễ Sở đứng lên đi toilet, đi rất lâu mà vẫn chưa quay về.

Tô Liệt nói, “Lạc Thi, cậu đi xem đi.”

Tôi do dự một lát, sau đó đứng lên đi đến toilet, dọc theo đường đi cũng đã suy nghĩ làm sao mở miệng nói xin lỗi với cô ấy.

Tôi biết Mễ Sở sẽ không trách tôi. Cô ấy từng nói, “Cậu là chị em tốt nhất của tớ, làm chị em tốt kiếp này chưa chắc đã có kiếp sau, sau này nếu hai người chúng ta có lỗi làm gì, Mễ Sở tớ cũng sẽ nhận sai trước.”

Có một từ gọi là gì đấy nhỉ, một câu thành lời tiên tri. Từ lúc tôi và Mễ Sở quen biết nhau, chúng tôi vẫn luôn ăn ý, chưa từng có bất kỳ mâu thuẫn nào.

Năm lớp 10, Mễ Sở gây rối trong lớp, khi đó cũng nhờ Hồ Lô giải vây.

Mà tôi và Mễ Sở quen biết, không lâu sau trường trung học Thực Nghiệm tổ chức một cuộc thi đấu bóng rổ nữ với Nhất Trung.

Thật ra mỗi lần trước khi diễn ra cuộc thi đấu giữa các trường, huấn luyện viên đều nói với mọi người, tình hữu nghị là quan trọng nhất, thi đấu là thứ hai, lúc còn trẻ sung sức, ai cũng không chịu thua. Vào trận đấu cứ đánh và đánh, tựa như kẻ thù gặp nhau, hết sức đồ mặt tía tai.

Dáng người của đội bóng rổ nữ Nhất Trung vô cùng nhanh nhẹn và khỏe mạnh, tôi suy nghĩ có phải Nhất Trung bỏ nhào đến Nhật Bản không. Tất cả đều không quan tâm đến việc va vào người của đội trường trung học Thực Nghiệm, cơ thể nhỏ nhắn của đội trường Thực Nghiệm liền bay xa ra hai mét.

Tôi không nghĩ đến Mễ Sở thuộc đội bóng rổ nữ trường Thực Nghiệm, nhưng trong lúc đang khí thế, tay chân cô ấy gầy gò mỏng manh xem ra thật sự làm người ta lo lắng.

Chưa tới nửa trận, rồi lại la hét khen Mễ Sở. Cô ấy là người dẫn đội của bóng rổ nữ trường Thực Nghiệm, cho nên mỗi lần đều tránh va chạm ý xấu của đối thủ bên kia.

Mà trường Thực Nghiệm, trừ Mễ Sở và một nữ sinh am hiểu tránh né đều tốt đẹp ra, thì trên người các thành viên khác đều là cục xanh cục tím. Con gái sợ nhất là để lại sẹo, nhưng mấy thành viên này đã đánh đến đỏ mắt, hoàn toàn không để ý đến cánh tay và trên đùi đều là vết xanh tím.

Còn giữ vững tinh thần giao lưu gì nữa, huấn luyện viên thì khỏi nói, nửa trận sau, chỉ có thể gọi tạm dừng một lát.

Trung học Thực Nghiệm đã thay hai thành viên bổ sung, mấy thành viên tốt nhất cũng đều ở lại, chỉ còn có một chỗ trống, huấn luyện viên suy nghĩ.

Tôi đứng ở bên cạnh nhìn, Mễ Sở cau mày, nếu là bình thường thì đã lưu manh vô lại, tức giận nói, “Mẹ nó, tìm một đám đàn độn ngoài trường, tính thi đấu cái gì hả!”

Huấn luyện viên do dự nhìn một thành viên bị thương nhẹ, thành viên xung phong đồng ý, “Em có thể, nửa trận đấu sau em vẫn có thể ra trận, nếu không thì sẽ thiếu người.”

Tôi do dự một lát, đi lên, bình tĩnh nói, “Huấn luyện viên, em là Lạc Thi lớp 10 (2), trước kia đã từng chơi bóng rổ, để em vào chỗ trống đi.”

Cả đội bóng rổ nữ và huấn luyện viên ngạc nhiên nhìn tôi, Mễ Sở cũng nghi ngờ nhìn tôi, sau đó nói với huấn luyện viên, “Thầy ơi, để bạn ấy thử đi.” Huấn luyện viên bất đắc dĩ gật đầu. Khi đó đường cùng, chỉ có thể thử thôi.

Nửa trận sau bắt đầu, tôi và Mễ Sở cùng nhau xoay chuyển tình thế. Mới đầu, Mễ Sở giống như đang cố tình thử thực lực của tôi, thử chuyển bóng mấy lần cho tôi. Trừ việc bị người ta bao vây tấn công, chuyển khác tôi đều không để cô ấy thất vọng, nhanh nhẹn hơn người, lách mình, ném vào rổ, khi đó, còn cẩn thận nhào qua người đối phương.

Trận đấu đó đánh vô cùng khó khăn, nữ sinh phía đối phương rõ ràng nhìn ra tôi và Mễ Sở phối hợp ăn ý, cho nên không ngừng phái người trông chừng chúng tôi, mới đầu còn thuận lợi nhưng sau đó có hai thành viên kẹp chặt nên nửa bước thời cũng đã khó đi chuyển. Tôi và Mễ Sở chỉ có thể nghĩ cách chuyển bóng cho thành viên khác.

Vào lúc chúng tôi không ngừng cố gắng, điểm số đã dần dần kéo gần lại. Thành viên của đội nữ đối phương có lẽ là người quen cũ của Mễ Sở ở ngoài trường, khi lướt qua nhau, các cô ấy cười lạnh nhìn Mễ Sở, “Nhìn xem lần này còn ai cứu được cậu không.”

Thế phòng ngự của các cô ấy càng ngày càng chặt chẽ, từng bước áp sát, giờ chiều ác độc, mục tiêu cũng chỉ có Mễ Sở.

Tôi ngăn đám người về phía Mễ Sở, nhưng Mễ Sở lại bình tĩnh gật đầu với tôi. Sau đó, cô ấy liền bị va chạm ngã trên mặt đất, máu lan ra từ chân cô ấy, đầu gối của cô ấy bầm tím. Mũi của cô ấy trắng bệch, nằm trên mặt đất, tôi và đồng đội lo lắng chạy vọt tới.

Trong đám người hoảng loạn, Mễ Sở kiên định giữ chặt tay tôi, ý bảo tôi yên lặng cúi người xuống. Tôi cúi người, nghe cô ấy nói bên tai, “Lâm Lạc Thi, chỉ còn 10 phút nữa, cậu dẫn dắt mọi người đánh xong trận này đi, cho dù thua, cũng phải thua cho thật đẹp. Tớ biết, mục tiêu của các cô ấy là tớ, tớ ra trận rồi, các cô ấy sẽ không hà khắc với các cậu nữa.”

Ánh chiều tà hoàng hôn màu vàng chiếu sáng từng góc, cách bóng người, trên mặt trắng bệch của Mễ Sở còn có một tia sáng lơ lờ. Khoảnh khắc đó, đột nhiên tôi muốn khóc, giống như mình là dũng sĩ bị trọng thương, gật đầu với cô ấy.

Sau khi Mễ Sở ra trận, thay thành viên bị thương nhẹ vào sân.

Thành viên bên kia thấy Mễ Sở rời trận, cũng không kiểm chuyện chúng tôi nữa, mà trận đấu cách kết thúc chỉ còn 10 phút, có lẽ đối phương cảm thấy chênh lệch 15 điểm đã không thể cứu vãn được, lại bởi vì lúc này hai người to con bên trường Nhất Trung và vào người khác làm động tác giả quá rõ ràng, nên đã bị phạt rời trận, cho nên tinh thần những chiến sĩ còn lại rõ ràng rất hỗn loạn.

Tôi nhân cơ hội này, dẫn đồng đội nâng cao tỷ số, không muốn bỏ sót một quả bóng nào. Mễ Sở và đội cổ vũ ở ngoài sân cùng nhau tiếp sức cho chúng tôi. Chúng tôi giống như đại lực sĩ dũng mãnh đánh đấu thắng đó, bị đối phương kìm chặt té ngã, đứng lên đánh tiếp, trên mặt từng thành viên đều mang theo tinh thần dũng cảm không sợ chết.

Nhưng mà, khi tiếng còi kết thúc vang lên, điểm số trên bảng là 50:51. Chúng tôi thua, chỉ thiếu có một chút xíu.

Đám người giải tán, trên sân bóng yên lặng, quả bóng rổ rơi tán loạn trên đất. Không biết thành viên nào xoay người lên lau nước mắt, sau đó thì nghe được tiếng khóc thút thít.

Mễ Sở khập khiễng đi tới, vỗ bờ vai tôi nói, “Cảm ơn cậu.”

Tôi lau vết bị va quệt trên tay, nhếch khóe miệng, bất đắc dĩ mỉm cười với cô ấy, mũi có chút ê m ẩm.

Trận đấu đó mãi mãi khắc sâu vào trong trí nhớ của tôi. Đó là cuộc tranh tài mà tôi đấu thậm nhất nhưng mãnh liệt nhất sau khi biết chơi bóng, cũng là một trận khó quên nhất.

Mà tôi và Mễ Sở, cũng bởi vì trận đấu đó mà bắt đầu quen biết. Tình bạn của chúng tôi cũng giống như trận đấu gió tanh mưa máu kia, nhưng lại vô cùng vững chắc.

Đang hồi tưởng như thế, đột nhiên tôi đi tới phòng vệ sinh, Mễ Sở đang hút thuốc dựa vào bồn rửa tay. Mà trong nhà vệ sinh tràn ngập tiếng rên rỉ quý dị, cùng với tiếng thờ dốc tựa như không thờ được...

Tôi kinh sợ nhìn Mễ Sở, cô ấy nở nụ cười tà ác với tôi, sau đó dập thuốc đi qua, dùng sức vỗ cánh cửa, làm bộ đau lòng muốn chết la hét, “Ông xã, ông xã... Anh ở bên trong sao? Sao anh lại đối xử với em như vậy? Tại sao anh đã có em lại còn có người phụ nữ khác? Nếu không phải người ta gọi điện thoại cho em, em vẫn luôn chẳng biết gì... Hu hu... Ông xã, ông xã!”

Trong nhà vệ sinh nhất thời yên tĩnh, âm thanh quý dị cũng ngừng hẳn.

Mễ Sở hài lòng cười cười với tôi, vừa tiếp tục giả vờ nước nỡ nói, “Em ở nhà đợi anh”, vừa đi khỏi nhà vệ sinh với tôi.

Sau khi đi ra nhà vệ sinh, tôi và Mễ Sở nắm tay nhau cười ha hả chạy điên cuồng trên hành lang.

Mâu thuẫn đè nén dường như biến mất cùng với bước chạy và tiếng cười của chúng tôi. Tôi nói, “Cậu bị ỉa quá đấy.”

Cô ấy tròn trắng mắt, “Là bị ỉa với đám người bị ỉa được không, trên lầu có thể mướn phòng, nhưng lại muốn chọn nơi công cộng khiêu chiến tính nhẫn nại của quần chúng. Bà đây chưa phá cửa vào là nể tình lắm rồi.”

“Cắt, cậu tức cái gì hả, không phải mấy năm trước cậu cũng phá cửa vào sao?” Tôi chế giễu cô ấy.

Mấy năm trước, khi tôi và Mễ Sở vẫn còn là thiếu nữ thuần khiết, cùng đi quán rượu.

Mặc dù Mễ Sở là cô gái không lương thiện, nhưng vẫn chưa hiểu rõ chuyện tình cảm. Quán rượu kia rất trong sạch, nhưng vì còn chưa tới giờ, nên khách khứa khá ít.

Mễ Sở ngồi một lát thì nói đi toilet, tôi ngồi đợi ở trên ghế rất lâu vẫn chưa thấy cô ấy quay về, vì thế cũng giống như bây giờ đứng dậy đi tìm cô ấy, thì đã thấy cô ấy lòng như lửa đốt đứng ở trước cửa. Tôi hỏi cô ấy làm sao vậy.

Cô ấy nói, “Bên trong có một cô gái hình như bị bệnh, khi tớ đi vào thì cô ấy liên tục thờ dốc kêu to, nhưng mà tớ vừa gõ cửa thì bên trong không có âm thanh nào.”

Tôi nghe vậy cũng hiểu được tình hình rất nghiêm trọng, vì thế xoay người đi gọi ông chủ.

Tôi và ông chủ còn chưa đến toilet, liền đụng phải Mễ Sở quay trở về. Về mặt cậu ấy tức giận nói, “Mẹ nó, thật là một đôi cầu nam nữ!” Ông chủ nghe lời của cô ấy nói xong liền hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ có tôi còn thuần khiết lôi kéo cô ấy, hồn nhiên hỏi, “Sao vậy, cô gái kia ra chưa?”

Mễ Sở nói, “Đi ra rồi, chẳng những cô ấy đi ra, mà tên đề tiện cùng yêu đương vụng trộm với cô ấy cũng đi ra!”

Hai người quần áo chỉnh tề nhìn Mễ Sở ở ngoài cửa, vô cùng xấu hổ, người đàn ông liếc cô ấy. Vì thế, Mễ Sở vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Nhớ tới năm đó, thật sự rất buồn cười. Bởi vì là tuổi trẻ, cho nên sắc bén giống như con dao, yêu hận rõ ràng.

Nhưng bây giờ, giống như chớp mắt đã già đi rất nhiều. Đối với chuyện tình cảm, là yêu, nhưng mang theo một chút hận.

Rất nhiều người không ngăn cản được thời gian thay đổi tất cả, cũng không ngăn cản được đời người vốn phải lụi tàn, nhưng lại không làm tình yêu mất đi. Như tôi, trước sau vẫn chưa thoải mái được. Nhớ tới Lục Tề Minh, tôi lại tuyệt vọng chán nản. Còn có thời thanh xuân cùng với anh, giống như đoàn xe lửa gào rít lướt qua, từ nay về sau, cuộc sống chỉ có thể phôi theo trong trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 4 (tiếp)

dit: Tịnh Hào

4, Khi thích một người, là lúc trở nên dũng cảm nhất

Sau khi ăn cơm xong, vài người đã bắt đầu phóng túng. Hồ Lô đánh giá bữa tiệc tổ chức cho tôi và Mễ Sở giảng hòa vô cùng thành công. Mọi người đều vui vẻ, quyết định đi quán bar. Hồ Lô gọi điện thoại cho bạn gái không biết tên của cậu ấy, lại hồ hởi với mấy người bạn thường đi chơi chung, một đám chậm rãi đi tới quán bar.

Xa hoa và truy lạc, chìm ngợp trong màu vàng. Nơi này là thiên đường của nhân gian, toàn cảnh là trai gái mập mờ. Tôi ngã vào vai của Tô Liệt, nhìn Mễ

Sở và mấy chàng trai DJ trong quán bar liếc mắt đưa tình, Thiên Tầm, Hồ Lô và một đám người đang chơi xúc sắc. Thiên Tầm uống rượu phóng khoáng giống như mấy ông lão, làm cho mấy công tử phòng đăng bàn bên cứ nhìn về phía bên này.

Tôi ngửa đầu cạn sạch một ly rượu, chất lỏng đắng chát tràn ngập ở trong miệng. Thật ra tôi không thích uống rượu. Tô Liệt nói, một người dị ứng với rượu còn có thể biến thành nữ kim cương ngàn ly không ngã, thật ra cũng xem như là kỳ tích.

Tôi lắc đầu cười gượng, nếu trên đời này thật sự có kỳ tích, cũng bởi vì yêu mà có.

Từ khi phát hiện mình dị ứng với cồn, tôi chưa từng cố thay đổi, bác sĩ nói chuyện dị ứng này, ai cũng không ngăn được. Tất cả đều thay đổi vào lúc tôi học đại học năm nhất.

Lúc đó, dòng họ của nhà Lục Tề Minh buôn bán xuống dốc, mà cha của anh vì bị đả kích, trong một đêm đã ngã bệnh. May mà chương trình học của đại học khá thoải mái, cho nên Lục Tề Minh trừ đi học ra, còn có thể vừa chăm sóc cha anh, vừa học buôn bán.

Cậu thiếu niên mặc áo sơ mi trắng, mặc đồ Tây, thất cả vạt.

Anh dẫn khách từ quán rượu này đến buổi party kia, uống rượu là chuyện không thể tránh. Không phải buôn bán đều nói chuyện trên bàn rượu sao?

Khi đó, có tiết học trống tôi sẽ đi tìm Lục Tề Minh, Hồ Lô nói, “Là một bạn gái tương lai của người kinh doanh, sao có thể không uống rượu chứ? Nếu thế, đến trên bàn rượu sẽ mất vui.”

Rất nhiều người phương bắc ký hợp đồng, rất hào sảng, vứt chuyện kinh doanh sang một bên, liền muốn lên bàn rượu trước. Chỉ cần thấy đối phương uống rượu sáng khoái, chính mình cũng sẽ sáng khoái ký hợp đồng.

Mặc dù Lục Tề Minh rất ít khi dẫn tôi đến nơi buôn bán, nhưng tôi cảm thấy Hồ Lô nói rất có lý, không uống rượu thì không được.

Vì thế, có một khoảng thời gian như thế này, tôi thường xuyên kéo Lục Tề Minh, Mễ Sở, Tô Liệt và Thiên Tầm đi quán bar. Tôi thường uống đến lác lư người, mất lờ mờ màng, sau đó sang ngày hôm sau thì đi bệnh viện chích thuốc, đã từng có một khoảng thời gian tính xấu không đổi lại chạy tới quán bar.

Cứ thế mãi, một tháng tới, vậy mà tôi lại không còn dị ứng với cồn nữa.

Bác sĩ toát mồ hôi vì tôi, nói, “Cô gái nhỏ, lá gan cũng quá lớn đấy, không có trách nhiệm gì với sức khỏe của mình cả. May mà sức khỏe cháu tốt, suýt chút nữa chắc nhập viện luôn rồi.”

Tôi mỉm cười không nói, khi thích một người, là lúc trở nên dũng cảm nhất.

Tôi không quan tâm sự lo lắng của mọi người, vui vẻ đi tìm Lục Tề Minh.

Ở trên bàn rượu, khi khách khứa nói, “Kinh vợ chồng nhỏ anh sớm ngày bên nhau.” Lục Tề Minh lập tức ngăn rượu giúp tôi. Tôi ngăn tay của anh lại, phóng khoáng cười nói, “Cảm ơn Tần tổng.”

Lục Tề Minh trừng tôi, tôi kéo tay anh bảo anh không cần lo lắng.

Ký hợp đồng rất vui vẻ. Sau này Lục Tề Minh hỏi tôi làm sao mà lại nhanh đến vậy, tôi nói có lẽ là do ý trời.

Từ nay về sau, anh mang giày Tây, tôi quần áo chỉnh tề, bàn việc dưới ngọn nến, không còn ngôn ngữ đàm phán chém giết, cũng không còn là chàng trai có nụ cười trong veo và cô gái nhảy nhót trong trường học nữa.

Mà tôi, không hề nhắc đến chuyện chạy tới chạy lui đến quán bar và bệnh viện suốt một tháng.

Có một số việc, tôi thà rằng cả đời để ở trong bụng, bởi vì tôi không thích mở miệng để đòi người khác trả công. Như thế sẽ làm tôi cảm thấy những việc tôi làm, không phải vì yêu, mà là vì ép buộc.

Khi Hồ Lô dẫn tôi về nhà, đầu tôi đã choáng váng hoa mắt, mỗi bước đi đều tựa như giẫm lên bông vải.

Đám Mễ Sở ném tôi vào trong nhà thì đều đi mất, trong phòng yên tĩnh, tôi nằm trên ghế sofa, đầu óc không tỉnh táo. Tôi thích tối, tối làm tôi cảm thấy có dũng khí, có cảm giác an toàn nào đó. Giống như bây giờ, có thể không kiêng dè gì chảy nước mắt trong bóng tối, không có ai nhìn thấy, ngay cả mình, cũng không nhìn thấy nước mắt của mình.

Trước kia, mỗi lần đều là do Lục Tề Minh đưa tôi về nhà, trừ thực hiện nghĩa vụ của bạn trai ra, cũng bởi vì khi học cấp ba, từng xảy ra chuyện kinh thiên động địa, làm cho tôi suýt chút nữa bỏ mạng.

Khi đó tôi và Lục Tề Minh ở cùng một chỗ được vài ngày, vẫn còn chơi với Mễ Sở và Hồ Lô, mỗi ngày cười hi hi ha ha. So với trước đây, cuộc sống rất náo nhiệt, tôi cho rằng ông trời đã bắt đầu rủ lòng thương xót tôi, sẽ không còn khổ cực, bơ vơ nữa.

Nhưng mà chủ nhật đó được nghỉ học về nhà, ở nhà ga lại đụng phải nữ sinh đã từng cùng với Mễ Sở gây sự trong lớp.

Nữ sinh câu vai tôi kéo tôi vào một con hẻm nhỏ ở bên cạnh nhà ga, tôi không rõ nguyên do, nhưng cũng chưa kháng cự. Dù sao tôi nghĩ tôi và Mễ Sở đã thành bạn thân rồi, bạn của cô ấy, chắc tìm tôi có việc hay là sao đấy.

Tóm lại, tôi mãi mãi không nghĩ đến, sự chờ đợi của tôi chính là một tai họa ngập đầu. Ảnh hưởng sâu sắc đến cuộc sống của tôi.

Khi người con gái kéo tôi vào con hẻm, tôi nhìn thấy trong hẻm còn có mấy cô gái khác, trên mặt của các cô ấy đều mang vẻ vui sướng khi người khác gặp họa.

Mãi đến lúc đó, tôi mới nóng nảy, tôi biết, sắp xảy ra chuyện rồi. Tôi tránh thoát tay của người con gái, chạy ra ngoài, nhưng người con gái hiển nhiên đã đoán được phản ứng của tôi, trở tay đẩy tôi vào trong hẻm.

Không có bất cứ lưỡng lự gì, trực tiếp đánh dữ dội tựa như trận hồng thủy kéo ập tới, tôi không phân biệt rõ là tay ai đẩy đầu tôi, móng tay của ai cào mặt tôi, chân của ai đá vào lồng ngực của tôi. Trong lúc tôi định xoay người, nhưng lại yếu thế, không cách nào nhúc nhích được.

Đến cuối cùng, toàn thân tôi đều đau đớn nóng rát, nếu như không phải mơ hồ nhìn thấy các cô ấy ngừng tay, trong ý thức của tôi, cơ thể vẫn sẽ đau đớn, tựa như còn có từng quả dấm nện vào trên người tôi.

Tôi cuộn mình nằm trên mặt đất, người con gái khinh thường cười tôi, bảo mấy cô gái xung quanh đỡ tôi lên.

Thời niên thiếu dễ bị tổn thương nhất, bởi vì không biết học cách chịu thua, không học được dùng cảm, không chịu thiệt thòi trước mắt. Giống như tôi lúc đó, liều chết nhìn thẳng vào người con gái dẫn đầu, không chịu thua, không sợ hãi.

Cô gái dẫn đầu khinh thường thái độ của tôi, hừ lạnh một tiếng đẩy tôi ra, mấy cô gái kia cũng không đỡ nữa bỏ tôi ra.

Ngày đó, tôi chắc chắn đã đụng phải vị thần xui xẻo lớn nhất đời này, sau khi mấy cô gái kia bỏ tôi ra, tôi liền không chịu được ngã trên mặt đất.

Khi đó nhà ga đang mở rộng, bên cạnh con hẻm là công trình kiến trúc đang thi công, cho nên đường phố bị trũng xuống, hơn nữa bị công nhân của công trình xây dựng vứt mấy cây sắt, hòn đá và giá thép ở ven đường.

Trước khi ý thức của tôi còn chưa phân biệt kịp, tôi nhìn chằm chằm cái giá ba góc trên đất, trực tiếp nhào tới, lập tức, con mắt đau buốt muốn nứt ra. Trời của tôi tối lại.

Sau đó tôi cảm giác được có người đỡ tôi dậy, sau đó bên tai vang lên một trận kinh hô, “Trời ạ, mắt của cô ấy...”

Xung quanh cũng bắt đầu có tiếng bàn tán, “Mễ Sở biết thì phải làm sao đây? Mễ Sở sẽ đánh chết chúng ta.” “Quân Quân, đây là chuyện của cậu, Mễ Sở tìm cậu đừng tìm tụi tớ.”

Người tên Quân Quân kia, có lẽ là cô gái dẫn đầu, cô ấy bình tĩnh nói, “Đi.”

Tôi không biết ngày đó là ai đưa tôi đi bệnh viện, tôi chỉ biết là, trong lúc mơ màng, có người vẫn luôn lôi kéo tôi hỏi số điện thoại của người nhà.

Tôi không có bất cứ do dự gì, viết số điện thoại của Lục Tề Minh.

Giống như bây giờ, tôi đã say rồi ý thức có chút mơ hồ, ở trong căn phòng yên tĩnh là lúc nảy sinh sự cô độc. Tôi vẫn giống như trước, nghĩ đến Lục Tề Minh đầu tiên.

Tên của Lục Tề Minh ở trong điện thoại tôi đứng đầu tiên, bởi vì đặt anh là “Người yêu”. (*)

(*) Trong tiếng trung là 爱人 (Àirén), chữ a xếp đầu tiên.

Mễ Sở từng cười nhạo nói tôi, “Xung hô này thật giống như mấy người hồi xưa, đòi cha mẹ tớ mới gọi thế, 9x bây giờ thích gọi là “Honey”, “Ông xã”, “Thân ái”, “Bảo bối”, “Heo heo”.

Nhưng mà tôi vẫn giữ chữ đó, một là do bắt đầu bằng vần “a”, mãi mãi đứng thứ nhất.

Hai là, tôi thích hai chữ “người yêu” này, hai chữ này làm tôi cảm thấy đây là xưng hô đáng tin nhất trong tình yêu. Người yêu, cùng yêu nhau, người mà mình yêu quý, người trong lòng mình.

“Alo?” Một giọng nữ ngọt ngào vang lên. Tôi đang trong cơn say bắt đầu tỉnh táo lại, xung quanh là gió lạnh bao quanh tôi. Toàn thân tôi mềm nhũn xụi lơ ở trên ghế sofa.

Tôi nhắm mắt lại, run rẩy hỏi, “Xin hỏi Lục Tề Minh có ở đây không?”

Jang Nara ở đầu dây bên kia bởi vì chuyện của Mễ Sở ngày hôm qua mà ghi hận trong lòng, cười nói, “Anh ấy ngủ rồi, cậu có chuyện gì thì nói với tớ đi.”

“Phiền bảo anh ấy nghe máy được không?” Có lẽ là do vị trí chính thất của tôi hồi trước quá sâu hoặc có thể là Jang Nara không hề kiêng kị, tôi mới có thể làm ra chuyện này.

Qua hồi lâu, rất lâu, giọng nói quen thuộc của Lục Tề Minh vang lên, “Lạc Thi?”

Tôi đã từng cho rằng, mất Lục Tề Minh là chuyện đau khổ nhất, nhưng lại không đủ để làm tôi khó chịu đến đau gan xé ruột.

Bởi vì, tận trong đáy lòng, vẫn luôn ôm một niềm tin thế này, tôi cảm thấy chỉ cần tôi mở miệng, anh sẽ cung chiều giống như trước, nói với tôi, “Tớ yêu đến mù quáng rồi, không muốn đau buồn nữa, thật ra trong lòng tớ cậu vẫn là người tớ thích nhất.”

Sau đó, anh sẽ trở về bên cạnh tôi, cung chiều tôi, thương tôi, nhường nhịn tôi giống như trước.

Nhưng mà bây giờ, Lục Tề Minh ở đâu bên kia chỉ dùng giọng nói trầm thấp nói với tôi, “Lạc Thi, sau này đừng gọi điện thoại cho tớ nữa.”

Sau này, đừng gọi... điện thoại... cho tớ nữa.

Sau này, đừng gọi... điện thoại... cho tớ nữa.

Điện thoại trượt xuống đất, toàn bộ thế giới sụp đổ.

Cảnh của bốn năm trước dường như đang hiện ra ngay trước mắt.

Cô gái mang vành mắt thâm đen, cậu trai nói, “Buổi tối nên đi ngủ sớm một chút.”

Cô gái nói, “Tớ không muốn bị mất ngủ, mất ngủ cảm thấy rất tỉnh mạch.”

Cậu trai nói, “Khi cậu mất ngủ thì gọi điện thoại cho tớ, 24 tiếng tớ đều không tắt máy.”

Từ đó, cậu con trai nói được thì làm được. Mỗi lần cô gái lè lưỡi nói, “Lại gọi cho cậu rồi.”

Cậu trai sẽ khẽ cười, bao dung nói, “Đứa ngốc, trẻ như vậy lại chưa ngủ.”

Cậu con trai đó là Lục Tề Minh, còn cô gái là tôi.

5, Chia tay chính là chia tay, không có ai đúng ai sai

Khi tôi bị điện thoại đánh thức đã là giữa trưa, Mễ Sở và Thiên Tầm gọi tôi đi dạo phố.

Bởi vì rạng sáng bị nồm mưa, cho nên lúc tôi đứng lên thì bụng đã kêu vang, bảo Mễ Sở Thiên Tầm mời tôi ăn cơm trước, mới cùng các cô ấy đi dạo cửa hàng. Ở chỗ thử giày, vậy mà chúng tôi lại đụng phải Hồ Lô và bạn gái của cậu ấy.

Hồ Lô đang ở phía xa nhào tới nói, “Chào mấy người vợ, đây chính là “duyên phận” đấy!”

Mễ Sở nhìn bạn gái phía sau cậu ấy, lập tức nhìn cậu ấy bằng đôi mắt xinh đẹp thét chói tai, “Ồ, ông xã, đây là ai vậy?”

Bạn gái của Hồ Lô đứng ở bên cạnh cười tí mắt, đoán chừng nhìn ra Mễ Sở đang nói đùa, cho nên không hề tức giận. Thiên Tầm nói, “Tớ vừa mới nghỉ hôm nay ít người một chút, thì lại đụng phải cậu.”

Hồ Lô hỏi, “Tô Liệt đâu?”

“Ai biết, cậu ấy suốt ngày xuất quỷ nhập thần.” Mễ Sở đáp.

Nói xong, mấy người liền làm quen cùng đi dạo. Hồ Lô vẫn luôn nói, “Chỉ cần vung một cây cuốc, không có góc tường nào là không đào được.” Bây giờ xem ra, cái cuốc của Hồ Lô thật sự rất tốt.

Mặc dù bình thường cậu ấy rất phóng khoáng phong lưu ở trước mặt chúng tôi, nhưng đối diện với nữ sinh, thật sự là không có gì để nói.

Bạn gái của cậu ấy vừa mới nhìn trúng một đôi giày, cậu ấy lập tức chăm sóc đi lên nói, “Thử một chút đi, thích thì anh tặng cho em”

Mễ Sở và Thiên Tầm đang xem giày nghe nói như thế, thét chói tai nhào lên, chen chúc hỏi, “Thật vậy à? Thật vậy à?”

Hồ Lô cười nói ha ha, “Thật, nhưng mà những lời này là nói với bạn gái tớ.”

Mễ Sở đẩy đầu anh một cái. “Mẹ nó, thì ra lúc này cậu gọi bọn tớ là vợ để cậu chiếm tiện nghi rồi.”

Hồ Lô bắt đầu dĩ hòa vi quý, “Được rồi, được rồi, các cậu chọn là được.”

Mễ Sở và Thiên Tầm lập tức vui vẻ, đôi mắt phát ra ánh sáng, giống như súng liên thanh bắn phá trên chiến trường.

Khi đi ngang qua một cửa hàng, TV ở bên trong đang phát một tin tức, nói là đàn ông không thể chịu được bạn gái bỏ đi, muốn nhảy lầu tự tử.

Mễ Sở khẽ xùy, nói, “Ý chí yếu ớt như vậy, xứng đáng bị bỏ rơi.”

Hồ Lô tiếp lời nói, “Tớ biết 100 cách tự sát, trong đó có một cách thoải mái nhất, các cậu biết là cách gì không?”

“Cách gì?” Tôi hỏi.

“Cười một trong bốn người các cậu, bảo đảm chết một cách vui sướng, vừa đau vừa nhanh.” (*)

(*) Trong bản raw là 痛快: là vui sướng, thoải mái, nhưng nếu tách ra từng chữ 痛 có nghĩa là đau, 快 có nghĩa là nhanh.

Trong cửa hàng truyền ra âm thanh kỳ quái của Hồ Lô, Mễ Sở đánh sau lưng cậu ấy.

Thiên Tầm nhìn thấy tâm trạng tôi giảm sút, kéo tôi nói, “Đến đây, mua một đôi giày là tốt rồi.”

Mễ Sở quay đầu lại nói, “Lạc Thi, đi ra ngoài chơi thì phải vui vẻ chút, đừng mãi nhớ đến tên khốn kiếp kia nữa.”

Ngược lại cô ấy kéo Hồ Lô hỏi, “Cậu và Lục Tề Minh tốt như vậy, cậu nói xem, chuyện cậu ấy làm gọi là gì đây?”

Hồ Lô nói, “Từ khi cậu ấy và Jang Nara quen nhau, tớ rất ít liên lạc với cậu ấy.”

Mễ Sở hỏi, “Cậu thật sự không biết tại sao à? Cậu không thấy có chút kỳ lạ sao? Trước đây tớ cảm thấy chính là Lâm Lạc Thi vượt tường, Lục Tề Minh lôi kéo tay cậu ấy nói, “nếu anh ấy không đối xử tốt với cậu, tớ sẽ chờ cậu mãi mãi”.”

Tôi liếc xéo Mễ Sở, “Đây là lời nói gì vậy?”

Hồ Lô điềm nhiên quay đầu hỏi tôi, “Lạc Thi, cậu không có làm chuyện gì có lỗi với Lục Tề Minh chứ? Cậu ấy không phải là người đoạn tuyệt, trừ khi là có chuyện gì kích thích cậu ấy.”

Tôi tròn trố mắt, “Trong khoảng thời gian này các cậu không ở bên cạnh tớ sao, tớ có thể làm chuyện có lỗi với cậu ấy à.”

Hồ Lô nói, “VẬU cũng chưa chắc.”

“Cậu cút đi, ý này của cậu, biết cái gì thì nói thẳng.”

“Chính là vào lúc đó tớ cảm thấy các cậu có chút hiểu lầm, dù sao tớ có hỏi Lục Tề Minh tại sao, cậu ấy cũng không nói.”

“Có thể có hiểu lầm gì chứ, cuối cùng cũng không ngăn được người ta có người yêu khác.” Tôi lạnh nhạt châm chọc nói, trong lòng ngược lại bởi vì câu nói này mà khổ sở.

Hình ảnh ngày đó Lục Tề Minh nằm ở trên giường, nắm tay Jang Nara lại hiện ra ngay trước mắt tôi.

Tôi lắc đầu, cảm thấy mấy chuyện này không thể nói với mọi người. Tôi sợ nói ra Mễ Sở lại muốn giẫm chân.

Dù sao, chia tay chính là chia tay, không có chuyện ai đúng ai sai. Lục Tề Minh, chuyện duy nhất mà tớ có thể làm, đó là bảo vệ danh dự cậu không bị tổn hại. Cậu đã từng đối xử tốt với tớ như thế, cho nên tớ không thể sau khi chia tay lại làm cậu buồn.

Đi ra khỏi cửa hàng thì đã là hoàng hôn.

Con gái đi dạo phố thật sự không thể cứu vãn được, từ lâu một đến lâu sáu, từ khu giày dép đến khu quần áo nữ, đến khu áo lót, đến khu quần áo nam, thậm chí là khu quần áo trẻ em, đều bị Mễ Sở, Thiên Tầm và bạn gái của Hồ Lô đi dạo một lần. Các cô ấy vui vẻ tàn sát cửa hàng, tôi và Hồ Lô cùng đi theo, là vui vẻ đến mức hận không thể nhuộm cả cửa hàng đầy máu!

Hồ Lô lái xe chờ chúng tôi đi ăn cơm, đến một tiệm cơm cũng khá bắt mắt, một anh chàng đẹp trai và bốn cô gái xinh đẹp, tình thế này không phải chàng trai nào cũng làm được.

Mễ Sở đi thẳng ở đằng trước, giống như là vợ cả. Bạn gái của Hồ Lô rất dịu dàng, tính cách lại được, có lẽ là đã hiểu được tính của Mễ Sở, cho nên không hề ngại, ngược lại còn cười cười nói chuyện với chúng tôi.

Lúc này, Tô Liệt gọi điện hỏi chúng tôi đang làm gì, tôi nói đi ăn cơm, hỏi cô ấy không đi qua ăn sao.

Cô ấy nói không đi. Giọng nói nghe có chút không thích hợp lắm. Tôi hỏi nữa, cô ấy nói là gặp chuyện không vừa ý trong công việc.

Tôi nói, “Vậy cùng qua ăn cơm đi.” Tô Liệt vẫn từ chối, nói mình cần yên tĩnh một lát thì sẽ ổn.

Cô ấy chính là thế, chuyện cô ấy không muốn nói thì ai cũng không ép được cô ấy.

Sau khi ăn cơm xong thì chào tạm biệt Mễ Sở, Hồ Lô bọn họ, tôi lại nhận được điện thoại của Tô Liệt, mới đầu bên kia chỉ là tiếng khóc trầm thấp, sau

đó dần dần thành nước nở nghẹn ngào.

Tôi yên lặng nghe, không nói lời nào, giống như mấy năm trước, khi cô ấy vừa mới làm việc cũng như thế.

Lúc tôi ở trường học đọc sách, thì cô ấy đã chịu uất ức ở công ty, sẽ gọi điện thoại khóc với tôi. Khi đó, cô ấy vẫn là một cô gái hồn nhiên, không hiểu đối nhân xử thế, bị đồng nghiệp ức hiếp, đơn từ bị người khác cướp đoạt, đều khóc giống như đứa con nít.

Nghĩ đến đó, tôi thật sự rất lâu rồi chưa nghe Tô Liệt khóc. Không biết từ lúc nào cô ấy từ một đoá hoa bách hợp yếu đuối, biến thành cây hoa hồng đầy gai.

Xe taxi chạy trên con phố trống trải của thành phố này, đèn đường ngoài cửa sổ lướt qua, cứ sáng rồi tắt. Tô Liệt khóc làm tâm tình của tôi trở nên áp lực khác thường, cảm thấy tất cả ở ngoài cửa sổ đều biến thành màu xám nhạt.

Trong tiếng khóc của cô ấy mang theo sự run rẩy, rất nhiều năm rồi tôi chưa nhìn thấy cô ấy khóc thảm thiết như vậy, thật giống như một thứ gì đó liên quan đến tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 5

Edit: Tịnh Hào

1, Đây là Tô Đông, cô ấy là chị gái của em, em tên là Tô Hạ

Đêm qua, Tô Liệt khóc rất lâu, mới cúp điện thoại.

Tôi không hỏi cô ấy tại sao, cũng không đi tìm cô ấy, bởi vì tôi muốn cho cô ấy thời gian thoải mái hơn. Cô ấy từng nói, có nhiều lúc, cô ấy không cần hỏi thăm, mà chỉ cần lắng nghe. Tôi là học cây yên tĩnh, lượm nhặt những nỗi bi thương của bạn bè bên cạnh, bởi vì tôi cứ cho rằng, như thế, bi thương sẽ đi qua, các cô ấy sẽ vui vẻ hơn.

Còn có một ngày nghỉ ngơi, tôi quyết định về thăm cha.

Cha xảy ra sự cố ở nhà máy, cánh tay bị máy móc cắt đứt, làm phẫu thuật ở bệnh viện đã được đưa về nhà nghỉ ngơi. Bởi vì công việc của tôi bận rộn, còn chưa trở về thăm cha, mẹ nói chuyện úp mở qua điện thoại, nói bình phục rất tốt, bảo tôi đừng lo lắng.

Tôi thờ dãi, chỉ sợ cha không chấp nhận được hiện thực này, cha vẫn luôn là người thích hơn người khác, ở phương diện này tôi cứ tùy theo cha.

Dọc theo đường đi, tôi có chút không yên lòng. Trần Ly Thủy cách nội thành không quá xa, mỗi buổi sáng, xe lửa màu xanh cũ kỹ chậm rì chạy từ thành phố này đến thành phố khác, con đường nhỏ ở trần Ly Thủy có phong cảnh rất khác biệt. So với xe lửa có ánh sáng xung quanh, thì màu lục có vẻ cũ kỹ, mà không thiếu nét độc đáo. Cho nên đoàn xe màu xanh này lại trở thành xe ngắm cảnh của một số khách du lịch. Cô gái bên cạnh tôi hình như học chụp ảnh, không ngừng chụp phong cảnh ngoài cửa sổ, khi nhìn thấy những mảnh ruộng lớn thì kinh hô lên, đáng vẻ nhảy nhót làm lòng tôi hâm mộ. Lúc trước, tôi cũng như cô ấy, trong mắt chỉ nhìn thấy một màu xanh tươi, mà không phải là mảnh đất màu xám ẩm ướt.

Khi đó, tôi hồn nhiên chân chất, được cha mẹ chăm sóc, tuy cuộc sống nghèo khó, nhưng hết sức hạnh phúc.

Là từ lúc nào mà tôi thay đổi? Trở nên lạnh lùng nổi loạn, u sầu cô đơn.

Là lúc 12 tuổi, hay là 13 tuổi?

Thời gian phai mờ như thế, giống như đoàn xe lửa cũ gào rít, chẳng mấy chốc đã đưa tôi đến nơi năm ấy.

Năm ấy, tôi học lớp 8, trời đổ mưa vào buổi trưa, tôi nghỉ trưa ở phòng học, đột nhiên bị người ta đánh thức, nói bên ngoài có người tìm.

Tôi mở to hai mắt mê mẫn, lác lác đi ra ngoài phòng học.

Sau đó, tôi nhìn thấy một nam sinh đầu cua mím cười nhìn tôi, có lẽ cao 1m7, vẻ mặt mang chút uể oải, nhưng nhìn thấy tôi thì ánh mắt phát sáng như ngọn lửa nhỏ.

Tôi nheo mắt, nghi ngờ hỏi, “Anh là?”

Anh ta kích động tiến lên kéo tôi, hỏi, “Em... có phải là Lâm Lạc Thi không?”

Tôi gật đầu đáp, “Đúng, có chuyện gì?” Trong bầu không khí lạnh lạnh làm tôi tỉnh táo lại, tôi xác định tôi không quen người con trai trước mặt.

Anh ta xoa xoa hai tay, hỏi, “... Em, có rảnh không? Anh mời em ăn chút gì đó được không?”

Tôi tự nhận mình không có sự quyến rũ lớn như vậy, hấp dẫn một nam sinh còn trẻ, có vẻ chênh lệch tôi ba, bốn tuổi mời tôi đi ăn. Tôi quay đầu nhìn đồng hồ treo trên tường trong phòng học, cách giờ lên lớp còn có nửa tiếng. “Có chuyện gì à?” Tôi hỏi lại lần nữa.

“Ừm, tìm một chỗ nói chuyện đi, là chuyện rất quan trọng.” Người nam sinh vẫn kiên trì.

Tôi vẫn không lay chuyển được, đồng ý đi tiệm bánh ngọt ở ngoài trường cùng với anh ta.

Nhiệt độ ngày hôm đó có chút thấp, khi TV phát tin tức, sẽ chiếu đi chiếu lại sự thay đổi của thời tiết ở xung quanh. Ngày đó, tôi đi theo phía sau nam sinh, bả vai rụt lại, mà cũng bởi vì trời lạnh, có chút hoảng sợ lo trước tính sau.

Sau một tiếng sấm vang lên, hiện thực thuận theo sự hoảng sợ của tôi mà vạch ra một vết thương tàn khốc, tựa như con mãnh thú miệng rộng, nháy mắt nuốt trọn tôi.

Nam sinh mang đến cho tôi một bí mật kinh thiên.

Bí mật này làm tôi một khoảng thời gian rất lâu sau, cũng không dám nhìn lại khoảnh khắc đó.

Anh ta nói, “Lâm Lạc Thi, chào em, anh tên là Tô Dương, từ quan hệ huyết thống mà nói, anh là anh trai của em.”

Lúc đó, tôi ngây ngốc, há to mồm nhìn anh ta, “Nhưng mà cha mẹ tôi không có nói là tôi còn có anh trai...”

Anh ta nở nụ cười, “Bởi vì họ không phải là cha mẹ ruột của em, em và anh mới là ruột thịt.”

Anh ta nhìn đáng vẻ không tin tưởng của tôi, lập tức lấy một tấm hình từ trong túi ra, đưa tới trước mặt tôi nói, “Em xem tấm hình này, tự nhiên sẽ hiểu.”

Đó là ảnh chụp của anh ta với một người con gái khác. Tôi cúi đầu nhìn kỹ gương mặt của người con gái, đột nhiên kinh ngạc đến ngu ngơ chết lặng, bởi vì gương mặt của người con gái đó giống 90% với tôi.

Anh ta nhìn tôi hoảng hốt, chỉ vào người con gái trên ảnh nói, “Đây là Tô Đông, cô ấy là chị gái của em, em tên là Tô Hạ.”

Tôi nhìn bức hình, cảm thấy không nói nên lời.

Anh ta nói thẳng, “Tô Hạ, em hãy tha thứ cho cha mẹ, khi sinh em ra, gia đình nghèo khó, họ bắt buộc đi phải làm vậy, mới gửi em cho nhà khác.”

Tôi nhìn tấm hình, giống như con cá vùng vẫy chết trên tấm thớt, thì thào nói, “Em nghĩ có lẽ anh tìm nhầm người rồi.”

Anh ta sững sốt, cười nói, “Anh biết em nhất thời chưa chấp nhận được, nhưng anh chắc chắn không tìm sai người, không tin em có thể về hỏi cha mẹ hiện tại của em.”

Những lời này của anh ta không hề trốn tránh không hề che giấu, thẳng thắn, nhưng lại làm thời niên thiếu của tôi nháy mắt tuyệt vọng.

Vì bí mật này quá mức lớn, mười mấy năm trước không có tin tức nào, hiện tại muốn tôi tiếp nhận. Tôi không biết có phải người lớn đều có đáng vẻ vẫn đậm phong khinh không, tôi chỉ biết là, tôi không thích Tô Dương, không thích sự bình tĩnh và tỉnh táo của anh ta, không thích anh ta lấy đáng vẻ như không liên quan nói cho tôi biết, thật ra tôi là đứa nhỏ bị bỏ rơi nhiều năm, bây giờ, anh ta đến nhận tôi.

Mặc dù anh ta nhấn mạnh lần nữa, lúc ấy vì gia đình khó khăn, cha mẹ mới đưa tôi ra ngoài, nhưng so với sự bình tĩnh của anh ta, tôi không thể nào đứng vững được. Tôi gay gắt nói, “Nếu đã đưa tôi ra ngoài, hiện tại hà cớ gì mà đến tìm tôi, là vì phát tài sao, cho nên giống như nhận nuôi một con chó nhỏ, lại muốn đưa tôi trở về?”

Tô Dương nhìn tôi phát điên, bình tĩnh nói, “Tô Hạ, em bình tĩnh nghe anh nói. Anh biết, cho tới bây giờ em vẫn chưa biết rõ thân thế của mình, có thể thấy em... được cha mẹ nuôi dưỡng rất cực khổ, bọn họ coi em như con ruột. Mẹ từng nói, mẹ không mong em tha thứ, anh chỉ hy vọng, em có thể trở về thăm mẹ, mẹ của chúng ta, rất nhớ em...”

“Xin lỗi, bây giờ mẹ tôi đang ở nhà, tôi không biết mẹ anh đang nói là ai.” Tôi cắt lời của anh ta.

Đột nhiên, anh ta nhìn tôi bằng ánh mắt u buồn, anh ta nói, “Tô Hạ, anh sẽ không quấy rầy cuộc sống của em, chỉ mong em đi thăm mẹ.”

“Thật xin lỗi, tôi không rảnh.” Tôi nói xong, đứng lên đi ra ngoài.

Nhưng mà, câu tiếp theo của Tô Dương làm tôi kinh ngạc phải dừng bước. Anh ta kéo cổ tay của tôi, thấp giọng nói, “Tô Hạ, mẹ bị bệnh, là ung thư, thời gian không còn nhiều...”

2, Vết thương trong lòng ngưng lại, nhiều năm như vậy, chỉ có mình tôi hiểu

Tôi xuống xe, đi bộ một lát nữa mới đến một căn nhà. Mẹ nhìn thấy tôi quay về, lập tức để giày xuống, chào đón nói, “Mẹ còn tưởng rằng tuần này con không trở về chứ.”

Tôi cười bám lấy vai của mẹ, “Sao có thể không trở về chứ? Đây là thuốc con mang cho cha.”

“Thuốc trong nhà đã uống hết, con đừng mua tốn tiền bậy bạ.” Mẹ vừa lấy thuốc vừa quở trách tôi, lăm nhăm, nhưng làm lòng tôi vô cùng uất ức.

Khi mẹ xoay người cất thuốc, đón ánh mặt trời trong sân, tôi bị mái tóc bạc trên đầu mẹ làm hoa mắt. Mẹ mặc áo vải bông rộng thùng thình, thân hình nhanh nhẹn đi tới đi lui, tìm mấy món ăn ngon trong nhà đưa cho tôi. Dáng vẻ của mẹ có chút cồng kềnh, đi qua lại bận rộn trong căn nhà cũ kỹ.

Trong nháy mắt, tôi đứng dưới ánh mặt trời, đột nhiên vô cùng đau buồn.

Mỗi đứa con, mặc dù lớn bao nhiêu tuổi, đều cảm thấy mình vẫn sống dưới cánh chim của cha mẹ, khi đối mặt với mưa to gió lớn, sẽ có thói quen trốn sau cha mẹ, khi đối mặt với thất bại, sẽ có thói quen tìm cha mẹ tâm sự, khi đối mặt với tổn thương, sẽ có thói quen tìm cha mẹ khóc thút thít. Chúng ta cứ tìm đến, nhưng cha mẹ không hề oán trách, điều này làm chúng ta khi đã trưởng thành vẫn được cưng chiều như một đứa trẻ.

Mãi đến khi nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của cha mẹ, cha mẹ rụng cái răng đầu tiên, hai mắt của cha mẹ càng ngày càng mờ đi, mới có thể thật sự hiểu, chúng ta đã trưởng thành, còn cha mẹ, thật sự đã già rồi.

Cha mẹ, là người cô độc nhất trên thế gian này.

Nếu như trên đời này, người dễ dàng bị bạn tổn thương nhất, nhưng lại sẵn lòng chấp nhận tất cả tổn thương của bạn, thì người đó, chính là cha mẹ.

Khi tôi đi vào phòng ngủ, cha đang nằm ở trên giường. Nhìn thấy tôi, cha cười nói, “Về rồi à?”

Tôi giúp cha khoác áo lên người, nói, “Dạ, cuối tuần ạ.”

“Trong phòng tôi tắm như thế, sao không ra phơi nắng?” Tôi vừa nói vừa đỡ cha.

Cha do dự một lát, cuối cùng vẫn thuận theo sự dìu đỡ của tôi đi ra phòng ngủ. Băng gạc màu trắng trên bả vai của cha được ánh sáng chiếu vào, có vẻ càng thêm nổi bật, cha lắc lắc bả vai đứng dưới ánh mặt trời.

Khi đi chuyển băng ghế từ trong nhà ra, nhìn thấy cha đang đứng trong sân giữa đầu, híp mắt nhìn gốc cây đào. Cảnh cây đào đan chéo vào nhau, ngăn cản ánh sáng, bóng dáng của cha ở dưới tia sáng lộ ra vẻ vô cùng gầy yếu.

Cha nhìn cây đào nói lẩm bẩm, “Năm nay, ngay cả quả đào con cũng không ăn được, từ lúc xuất viện, quả đào đã bị mấy con khỉ nhỏ xung quanh hái mất rồi, năm nay là lần đầu tiên ra quả...”

Tôi đi qua cười nói, “Hàng năm quả đào đều có, năm sau chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.”

Tôi và cha ngồi ở trong sân trò chuyện, có lẽ là vì duy trì hình tượng trước mặt tôi, cho nên dường như cha không nhắc đến vết thương của mình, chỉ nói sau này tìm việc khó khăn. Nhưng mà, tôi nhìn ra sự cô đơn mờ mịt trong mắt cha.

Đã rất lâu rồi tôi chưa nói chuyện với cha như thế này, trong ấn tượng, cha mẹ không phải là người nói chuyện nhiều, khi trời lạnh, họ sẽ đưa áo cho tôi, không nói một câu: “Trời lạnh, chú ý sức khỏe.” Cho nên, tôi rất ít nói chuyện với họ.

Sau này, theo tuổi tác tăng lên, tôi mới dần dần hiểu sự chăm sóc của cha mẹ, thỉnh thoảng sẽ nói vài câu đùa giỡn với họ, mối quan hệ cải thiện không ít.

Tôi rất bất ngờ khi cha biết tôi và Lục Tề Minh quen nhau, nhưng không hề phản đối, Cha nói, “Con gái ấy mà, đến tuổi này cần có chút kinh nghiệm.”

Cha đứng dưới ánh mặt trời híp mắt hỏi, “Sao Tề Minh không cùng đến chơi?”

“Nhà cậu ấy mở tiệm buôn bán, sao cậu ấy đi được.” Tôi trả lời trôi chảy.

Cha ngửa đầu nhìn cây đào, cũng không nói lại. Tôi đoán không ra cha đang suy nghĩ gì, vì thế tính toán ở trong lòng, trở về phải tìm nơi nào đó làm thêm, bởi vì tôi muốn cố gắng làm một cái tay giả sớm một chút cho cha.

Sau khi ăn cơm xong với cha mẹ, bạn thân ở nhà bên cạnh tới tìm tôi chơi.

Khi cô ấy nhìn thấy tôi, ngạc nhiên nói, “Lâm Lạc Thi, cậu thay đổi rồi.”

Tôi cười nhạo, “Đẹp hơn hả?”

“Ha ha, không giống tên con trai nữa rồi, không giống kẻ nổi loạn nữa.”

Lời nói của bạn thân, làm trong đầu tôi chợt nhớ lại kỷ niệm sâu sắc.

Tôi còn nhớ rõ những ngày đồn công an (quản lý hộ khẩu) ra vào. Tôi há mồm cười, khoảng thời gian không dám nhớ lại kia.

Bởi vì đau đớn, cho nên liều mạng tìm kiếm giải thoát, bởi vì tuyệt vọng, cho nên mặc kệ sa đọa.

Từ dịu dàng đến nổi loạn, từ oán giận đến sa đọa. Vết thương trong lòng ngưng lại, nhiều năm như vậy, chỉ có mình tôi hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Luôn Khóc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Chương 5 (tiếp)

Edit: Tịnh Hào

3, Người tôi yêu nhất trên thế gian này đã đi rồi

Năm ấy, sau khi Tô Dương đến tìm tôi, để lại số điện thoại rồi đi. Anh ta nói, “Tô Hạ, anh xin em suy nghĩ cho kĩ.”

Mà tôi, cầm lấy tờ giấy mỏng manh viết số điện thoại, giống như nắm lấy số mệnh bị vứt đi, nước mắt rơi như mưa. Tôi không muốn tha thứ, cũng không có cách nào để tha thứ. Tôi vẫn cho rằng mình là người được cưng chiều nhất, nhưng mãi đến lúc đó mới hiểu được, thì ra mình là người đáng thương nhất bị vứt bỏ.

Nhưng mà, tôi lại không thể không tha thứ. Liên quan đến máu mủ tình thâm làm tôi không thể nào làm ngo, thậm chí vào trong đêm khuya tôi tôi liều mạng nghĩ đến dáng vẻ mẹ ruột của tôi, bà có hơi mập giống như người mẹ bây giờ của tôi không, điềm đạm lương thiện, bà sẽ thích mặc quần áo màu đỏ sẫm sao, bà có thể làm đồ ăn ngon cho tôi không, lúc bà cười lên có thể làm tôi cảm thấy như được tắm gió xuân không.

Bận tâm và nhớ nhung làm tôi ngày đêm bứt rứt, lời nói của Tô Dương không ngừng vang vọng bên tai tôi, “Thời gian của bà không còn nhiều, hy vọng em mau chóng trả lời anh,” “Thời gian của bà không còn nhiều, hy vọng em mau chóng trả lời anh.”...

Cuối cùng, tôi không hề ép nỗi sự đau lòng và tò mò, quyết định đi gặp mặt bà một lần. Cho dù bà từng vứt bỏ tôi, cho tôi một số mệnh khác. Nhưng mà, không thể không thừa nhận, tôi còn nhớ đến bà, tôi hận bà, nhưng lại từ nội tâm muốn gặp mặt bà.

Vận mệnh là một đôi tay, đùa giỡn cuộc đời của bạn hết lần này đến lần khác, mặc cho bạn bị nhốt trong đó, cũng không có người vươn tay ra giúp đỡ, chỉ mình tự đi ra từ trong đó, tựa như con bướm đứt khoát sống lại lần nữa.

Tôi từng nghĩ khi bà gặp tôi, sẽ ôm tôi khóc, xin lỗi vì trước kia đã bỏ rơi tôi. Tôi từng nghĩ tới, bà nhìn thấy tôi, sẽ định bảo tôi gọi bà là mẹ. Thế đấy, mặc kệ ra sao, tôi sẽ giờ tỉnh cái kinh, tức giận.

Nhưng mà, tôi chưa bao giờ nghĩ tới, bà lại hồ hững như thế, tựa như cơn gió lạnh trong không khí. Tôi nghi ngờ khi tôi bước vào cửa, trong mắt bà có ánh sáng chợt lóe lên, trên mặt là sự kích động và vui vẻ, là ảo giác của tôi.

Mặt bà do trị bệnh bằng hóa chất mà trở nên khô khan, tóc đã bạc trắng hơn mẹ tôi nhiều, bởi vì dựa vào đồ ăn lỏng mới có thể sống được, cho nên đã gây không nhìn ra được đáng về.

Tôi nhìn bà, nước mắt chợt dâng lên hốc mắt. Đây là mẹ ruột của tôi sao? Tôi và bà có máu mủ ruột thịt.

Tôi cẩn thận đi đến bên giường, muốn nắm lấy tay của bà, nhưng mà vươn ra, lại không biết nắm thế nào.

Bởi vì bà thân nhiên đánh giá tôi, giống như đang nhìn một người không quen biết.

Tô Dương ở bên cạnh nói, “Mẹ, Tô Hạ đến thăm mẹ.”

Bà mở môi khô khốc, lạnh băng hỏi, “Tô Hạ là ai?”

Tô Hạ là ai? Tô Hạ là ai? Nhiều năm về sau, tôi đã nghe qua rất nhiều câu nói lạnh lùng, nhưng chưa có câu nào có thể làm cho con tim tôi nguội lạnh bằng câu này.

Tôi cắn môi, nhẹn nước mắt xuống, bất đắc dĩ cười khan, “Hi hi, cháu không quen biết, cháu là Lâm Lạc Thi, hình như đi nhầm cửa rồi.”

Nói xong, tôi rất nhanh xoay người chạy ra ngoài cửa.

Bởi vì, tôi sợ nán lại một giây ở trong phòng, sẽ bị họ nhìn thấy nước mắt của tôi.

Ngày đó, Tô Dương từ trong phòng bệnh đuổi theo tôi, tôi khẽ nói với anh ta, “Đi toilet.”

Tôi ở trong nhà vệ sinh ngập mùi sát trùng, đối mặt với bầu không khí lạnh băng, lớn tiếng khóc lên.

Tôi cảm thấy mình buồn đến tê tâm liệt phế, đau đớn giống như móc trái tim còn đập của tôi ra. Tôi buồn vì mình mềm lòng, buồn vì mình đến gặp bà, bởi vì tôi phát hiện, cho dù bà đối xử lạnh lùng với tôi như vậy, nhưng tôi lại không hận bà.

Bà nằm ở trên giường, gầy như thế, nhỏ như vậy, trong ánh mắt còn mang theo sự cứng rắn và xa cách, nhưng dưới tấm chăn màu trắng, sự gầy yếu của bà lại làm người ta thương tiếc đến thế.

Tôi muốn kéo tay của bà nói, “Con là Tô Hạ, con đến thăm mẹ rồi.”

Nhưng mà câu nói của bà làm tôi nhất thời nghẹn họng.

Tôi lau nước mắt, rửa mặt, mới đi ra từ nhà vệ sinh.

Khi tôi ra ngoài, Tô Dương đã ngồi ở chỗ không xa, đang cúi đầu hút thuốc. Khi đó anh ta đang học đại học, trên mặt hồn nhiên mang theo sự tang thương mà những người bạn cùng lứa tuổi không có.

Tôi nhếch khóe miệng khẽ cười nói, “Gặp rồi, em cũng phải về rồi.”

Tô Dương ngẩng đầu nhìn tôi, cuối cùng thở dài, tiễn tôi ra trạm xe.

Khi ở sảnh chờ xe, anh ta giúp tôi kéo cô áo. Hành động vô ý này của anh ta, cũng làm tôi rất nhanh đỏ mặt. Tôi cúi đầu, hít hít mũi nói, “Bà ấy không nhận ra em”

Tô Dương thở dài nói, “Nằm trong dự kiến. Cuộc đời của bà đã đến hồi kết rồi, không ngờ lại mang đến phiền toái cho em”

Nói xong, anh ta lại nâng khóe miệng, bắt đầu dĩ cười nói, “Anh đi tìm em, bà ấy cũng không biết, bởi vì ở trong nhà em là chuyện cấm kỵ. Anh nhớ trước đó có một lần anh đi ngang qua phòng của bà ấy, nghe thấy bà ấy nói với cha, chuyện sai lầm duy nhất mà cả đời này bà đã làm, chính là đưa con gái của mình cho người khác. Anh biết, em là tâm bệnh của bà ấy. Sau khi bà bị bệnh ở trong bệnh viện, trừ đem theo đồ dùng hằng ngày ra, đặt ở dưới gối của bà, là tấm ảnh 100 ngày. Lúc nào bà cũng nhìn lúc tại anh không có mặt sẽ lên nhìn, nhưng vẫn bị anh thu dọn khăn trải giường không cẩn thận phát hiện được.”

Khi nói những lời này, Tô Dương lại dùng lực hít một hơi thuốc lá, từ bệnh viện đến nơi này, dọc đường anh chưa từng dừng lại.

Tôi nói, “Ít hút thuốc đi, không tốt cho phổi.”

Anh nở nụ cười, tiếp tục nói, “Không phải bà không muốn nhận ra em, nhưng bà hiểu, đã không còn ý nghĩa nữa rồi. Bà cảm thấy đời này người bà mắc nợ nhiều nhất chính là em, bà không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ, bà không muốn trước khi mất sẽ ép em cố làm nghĩa vụ của một người con. Khi em vừa mới lao ra khỏi phòng bệnh, anh nhìn thấy bà quay đầu lau nước mắt. Tô Hạ, em đừng trách bà ấy. Nhé?” Nói xong lời cuối cùng, đôi mắt của Tô Dương đã đỏ.

Tôi cắn môi, nhẹ nhàng gạt đầu, nước mắt đã từ từ chảy xuống, tôi nói, “Sau này em sẽ thường đến thăm bà ấy.”

Tô Dương gạt đầu, nức nở nói, “Em nhớ kỹ số điện thoại của anh.”

Nhưng mà, lời hứa của tôi, lại không có cơ hội thực hiện.

Bởi vì, ngày thứ ba sau khi trở về, tôi gọi điện thoại cho Tô Dương, ở trong điện thoại, Tô Dương khẽ nói với tôi, “Mẹ đã đi rồi.”

Tô Dương nói, một tiếng trước khi tôi gọi điện thoại tới bà đã đi rồi, lúc bà đi, nhắm mắt lại, rất bình thản. Bà nói không còn gì tiếc nuối, trong tay nắm chặt tấm ảnh 100 ngày của tôi.

Sau khi cúp điện thoại, tôi ngồi xồm xuống trong trạm điện thoại gào khóc thật lớn, giống như đứa trẻ bị mất kẹo. Tôi khó chịu như thế, bởi vì, tôi còn chưa kịp gọi bà một tiếng mẹ.

Mặc dù bà vứt bỏ tôi, lại cho tôi một tâm hồn nhu hòa và cuộc đời dài dang đặc sau này.

4, Tôi là cô bé lọ lem mặt mày xám tro, anh là hoàng tử mang đôi giày thủy tinh thần bí

Mẹ ruột của tôi qua đời đã đã kích đến tôi. Nó là vết thương không thể xóa mờ được, nhắc nhở tôi đây là gông cùm xiềng xích mà cả đời tôi không thể nào thoát ra được.

Tôi vẫn cho rằng, tôi có cơ hội sẽ thường đến thăm bà, một ngày nào đó bà sẽ mỉm cười với tôi.

Nhưng mà, chỉ dừng lại trong ký ức của tôi, từ đầu đến cuối vẫn là đôi mắt lạnh băng khi đó bà nhìn tôi.

Tô Dương từng nói tình cảm của bà đối với tôi, nhưng mà, tôi còn chưa kịp tự mình cảm nhận, bà đã sớm bỏ đi.

Tô Dương nói, trước khi mất, bà đã dặn đi dặn lại với cha, không được quấy rầy tôi, không được đi tìm tôi nữa, để tôi sống cuộc sống của mình thật tốt. Tôi sống tốt, chính là sự an ủi lớn nhất của bà khi lên trời.

Mùa thu năm ấy, giống như bởi vì bà rời đi, trở nên vô cùng ngắn.

Tôi cũng thay đổi vào trước mùa thu năm đó, quả thật tính tình cũng thay đổi, không còn thấy khoảnh khắc dịu dàng trước đó, trở thành hình tượng cô gái giống như ác bá.

Tôi nghĩ, có một khoảng thời gian rất dài, nhất định cha mẹ sẽ rất nghi ngờ sự thay đổi của tôi.

Tôi tuyệt đối giữ bí mật, không hề nhắc với họ tôi đã sớm biết thân thể của mình.

Mỗi lần sau khi tôi gây chuyện, họ vẫn chạy đến giúp tôi dọn dẹp mọi chuyện. Hai năm đó, họ càng không ngừng móc hết tiền và nước mắt, đến đồn công an lĩnh tôi về với khuôn mặt tươi cười.

Trần Li Thủy không lớn, tôi thành người quen ra vào đồn công an, thành cô gái phản loạn trong mắt mọi người.

Mỗi lần cha tôi nghiêm túc dẫn tôi về nhà đều sẽ nổi trận lôi đình, trong tay có cái gì, thì sẽ đập bẻ thứ đó về phía tôi. Mà tôi, mỗi lần đều lạnh lùng nhìn ông nghĩ, quả nhiên không phải là cha ruột.

Bây giờ nghĩ lại, cách nghĩ lúc đó quả thật kỳ quái đến không thể tưởng tượng nổi. Cha mẹ đối xử tốt với tôi, chẳng những tôi không báo ơn, ngược lại càng làm nhiều chuyện sai trái.

Cho nên, mãi đến thật lâu sau này, tôi rất vui mừng, lúc tôi sắp rơi vào vực sâu vạn trượng, đã gặp được Lục Tề Minh. Anh dẫn dắt tôi ra khỏi đầm lầy áp lực, mang đến cho tôi ánh sáng và ấm áp.

Nếu như không có anh, có lẽ tôi vẫn còn ích kỷ sống trong xã hội, lấy thái độ bất cần đối mặt với thế giới không công bằng.

Cho nên, có nhiều lúc, Lục Tề Minh có ý nghĩa quan trọng với tôi, là người yêu, cũng là người cứu vãn. Anh cứu tôi thoát ra từ trong đáy bùn, anh mang theo một thế giới sạch sẽ, anh là người đầu tiên chạy đến khi tôi gặp nguy hiểm và khó khăn.

Năm ấy, sau khi tôi bị cô gái Quân Quân đánh, Lục Tề Minh chạy đến bệnh viện giúp tôi nộp hết toàn bộ chi phí. Bởi vì tiền tiêu vật bình thường của anh có hạn, phần lớn toàn mua đồ ăn vật cho tôi, khi đó chúng tôi yêu sớm, cũng không thể để cha mẹ biết rõ.

Cho nên, Lục Tề Minh đi mượn bạn bè người này người kia. Lục Tề Minh là người có chút kiêu ngạo, trước giờ anh không chịu khuất phục trước người khác, anh từng nói, có vài thứ, cho dù anh không chiếm được, cũng sẽ không cầu xin người khác cho.

Tôi có thể tưởng tượng được sự khó xử của anh, vô cùng lo lắng.

Khi tôi tỉnh lại ở bệnh viện, khi bên mắt còn mơ hồ, đã có một bàn tay ấm áp bao phủ lên mắt tôi.

Sau đó, tôi nghe thấy Lục Tề Minh dịu dàng nói, “Đừng sợ, mắt của cậu chỉ là do băng bó, cho nên tạm thời nhìn không rõ, sẽ không mù đâu, mắt của cậu khâu bảy đường, cũng không có hắc hắc.”

Lục Tề Minh rất hiểu tôi, anh biết tôi tự luyện đến mức độ nào, chuyện sợ hãi nhất chính là hủy dung. Cho nên lời nói của anh giống như cho tôi uống liều thuốc an thần.

Anh nói xong, mới khẽ nắm tay tôi, sau khi đôi mắt tôi thích ứng được với ánh sáng, tôi mới nhìn rõ được khuôn mặt của Lục Tề Minh, mắt còn lại do vẫn còn băng bó, cho nên bị miếng gạc che mất một ít.

Lục Tề Minh nói đùa cho sinh động bầu không khí, “Đừng lo lắng, cho dù cậu bị hủy dung, tớ cũng muốn cậu.”

Tôi không cười như anh mong muốn, mà là mếu máo, nước mắt dâng lên.

Nhất thời Lục Tề Minh luống cuống tay chân, anh vừa lau nước mắt cho tôi vừa nói, “Lạc Thi, đừng khóc, sao vậy? Đau quá sao? Tớ đi gọi bác sĩ...”

Nói xong liền hướng ra ngoài cửa gọi, tôi ngăn cản cánh tay của anh, mặt đầy nước mũi nói, “Chỉ là tớ có chút cảm động.”

Đúng vậy, có thể không cảm động sao, sau trận tai họa đó, bạn phát hiện bạn không thiếu tay thiếu chân, còn có người trong lòng ở bên cạnh. Hơn nữa anh ấy còn mở miệng sẽ chăm sóc cho bạn, mở miệng cầu xin người khác. Anh ấy đối với bạn rất tốt, là thật tâm chân thành, không hề yêu cầu bất cứ đáp trả nào.

Cho tới bây giờ tôi cũng không có cách nào mở miệng khen Lục Tề Minh tốt, bởi vì tôi sợ nói quá thì ông trời sẽ mang thứ đồ tốt nhất bên cạnh bạn đi.

Ít nhất là vào năm đó, tôi là cô bé lọ lem mặt mày xám tro, anh là hoàng tử mang đôi giày thủy tinh kỳ diệu. Cực khổ xuống trần gian, cứu sống tôi.

Ngày sinh nhật đó của Mễ Sở, tất cả bạn học đều nhìn tôi, đều khen Lục Tề Minh có đôi mắt tình đời, cho dù khi đó chúng tôi đã không còn quen nhau. Nhưng mà, những gì thay đổi vì anh ở trên người tôi, rất rõ ràng. Bốn năm nay, bạn học có sự thay đổi lớn nhất chỉ sợ là tôi, tôi trưởng thành, đẹp, tao

nhã, mặc dù không phải là kim tự tháp ở đỉnh cao, nhưng ném tôi vào trong một đám người vẫn có thể tìm được.

Mà những thứ này, họ đều cho rằng công lao thuộc về Lục Tề Minh. Tôi, cũng nghĩ là thuộc về Lục Tề Minh.

Nếu như không phải năm ấy áo sơ mi trắng của anh quá chói mắt, làm sao tôi lại hèn mọn thay đổi vì anh?

Nếu như không phải nụ cười của anh quá rực rỡ, làm sao tôi lại cúi người khuất phục, sau này toàn tâm toàn ý, giống như hoa hướng dương hướng về phía mặt trời, giống như trọng thần thờ phụng vua?

5, Cậu còn muốn quay đầu lại? Còn muốn trở về không?

Tôi ở lại trong nhà một ngày, bước lên xe trở về nhà. Trước khi đi, mẹ giống như năm ấy tiễn tôi đi học, nhét cho tôi vài hộp đào vàng và miếng quýt khô tôi thích ăn, tôi nói quá nặng làm biếng xách, nhưng khóe mắt lại ẩm ướt.

Lúc lên xe lửa, sắc trời đã có chút tối. Tôi nằm bò lên cửa kính xe, nhìn cánh đồng lúa nhấp nhô ngoài cửa sổ, dưới bóng đêm, tựa như cảnh biển, nhấp nhô không ngừng. Người trong xe đều hưởng thụ niềm vui của riêng họ, xung quanh yên tĩnh im lặng.

Không biết tại sao, mỗi lần trở về nhà, tôi đều có cảm giác trống trải, thật giống như trấn Li Thủy là nơi chôn vùi nỗi đau và sự chịu đựng của tôi, mấy năm phân loạn và oán giận.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi tôi lên cấp 3 thì ít về nhà. Mỗi lần cha tiễn tôi ra đầu trấn ngồi xe, khi xe càng lúc càng xa, tôi quay đầu nhìn về bóng dáng của họ, đều vô cùng buồn bã.

Tôi ngồi trên xe buồn ngủ, trước mắt hiện ra chuyện cũ năm ấy.

Mặt tôi bị biến dạng, có lông mày nhưng lại thưa thớt, có một dấu vết thật dài. Đây cũng là nguyên nhân sau này tôi vẫn luôn để mái dày.

Khi tôi ở bệnh viện 1 tuần, vốn muốn hỏi Mễ Sở rõ ràng về cô gái kia, nhưng trong trường học lại không thấy bóng dáng của cô gái đó nữa.

Thông qua nói chuyện, Thiên Tâm ngồi cùng bàn nói cho tôi biết, “Thiếu chút nữa Lục Tề Minh đánh Mễ Sở, là Mễ Sở bắt Quân Quân đi. Nguyên nhân cụ thể không rõ.”

Tôi hỏi Lục Tề Minh từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn né tránh, anh chỉ nói, không thích Mễ Sở.

Tôi hỏi Mễ Sở, Mễ Sở nhìn thấy vết sẹo giữa lông mày tôi, lại không biết sao ôm tôi khóc.

Cô ấy nói, “Lạc Thi... xin lỗi, đều do tớ, cô ta vẫn luôn che giấu rất tốt, tớ không ngờ cô ta lại đến tìm cậu gây sự.”

Tôi vỗ bả vai của Mễ Sở, an ủi cô ấy nói, “Chuyện này có lớn gì đâu, cậu xem đi, không phải tớ rất tốt sao.”

Nói xong tôi cười với Mễ Sở, “Tớ thật sự không sao. Khi tớ vừa nhìn thấy vết sẹo, tớ không cách nào tiếp nhận được. Nhưng mà dùng mái tóc che lại, cũng không có vấn đề gì.”

Từ đó về sau, Mễ Sở vẫn luôn ách náy hồ thẹn với tôi, cô ấy cố chấp cảm thấy thế, nếu như không phải vì cô ấy, tôi sẽ không bị thương.

Sau đó, tôi cũng nghe Mễ Sở nói, là cô ấy và Lục Tề Minh kết hợp lại ép Quân Quân chuyển trường, nhà của Quân Quân là người có chút nền tảng văn hóa, Lục Tề Minh dùng tiền tìm bề trên nói chuyện, trán của tôi để lại sẹo, Quân Quân cũng không khá hơn tôi chút nào.

Chuyện cụ thể thế nào, họ cũng không nói rõ cho tôi. Thậm chí Lục Tề Minh chưa từng nhắc với tôi.

Nhưng mà Mễ Sở nói, “Lạc Thi, Lục Tề Minh đối với cậu, rất xem trọng.”

Tôi gật đầu. Sao tôi không biết. Anh không có sở trường nói lời đường mật, nhưng anh yêu thương tôi, bảo vệ tôi. Là một người con trai có gia thế ưu tú, trừ vay tiền thuốc men cho tôi khắp nơi, lại còn liên lạc với bề trên không quen biết để nói chuyện.

Khi tôi nghĩ về nỗi ưu buồn đó, chuông điện thoại đã cắt ngang sự đau thương che giấu dưới bóng tối.

Tôi nhận máy, nghe Mễ Sở lo lắng hỏi tôi, “Cậu ở đâu?”

Tôi nói, “Đang ở trên xe đi về. Sao thế?”

“Mấy giờ đến? Tớ đi đón cậu.”

Tôi hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ vừa mới biết được một tin.” Mễ Sở hạ giọng, “Là Jang Nara, chờ cậu trở về thì nói tiếp.”

“Được.”

Sau khi cúp điện thoại, tôi không buồn ngủ nữa, cũng còn nửa tiếng đã đến nội thành.

Lời nói của Mễ Sở kéo tôi về hiện thực, vừa nghe đến tên này, Lục Tề Minh sẽ hiện lên tiếp theo.

Đột nhiên tôi có chút chua xót, chẳng bao lâu nữa, tên đi cùng với Lục Tề Minh, không phải là Lâm Lạc Thi, mà là Jang Nara.

Cuối cùng trải qua bao lâu, giọng nói và nụ cười của anh vẫn còn sót lại trong trí nhớ của tôi, mà người của anh đã sớm cách xa tận chân trời.

Lục Tề Minh, rốt cuộc tớ phải làm thế nào để đối mặt với cậu, là trầm tĩnh, hay là nước mắt?

Khi tôi xuống xe, cửa ra vào nhón nháo, thấy gương mặt quen thuộc của Mễ Sở.

Một ngày không gặp, giặt mình tựa như cách xa cả một đời vậy. Mễ Sở chạy đến bên cạnh tôi, dùng sức vỗ bờ vai của tôi một cái, “Ngu ngốc, cuối cùng thì cậu cũng trở về.”

Cô ấy vừa mở miệng nói chuyện, tôi liền tìm được cảm giác quen thuộc kia. Tôi tròn mắt với cô ấy, “Mẹ nó, cậu mới ngu ngốc, tin tức gì hả, nói mau.”

Mễ Sở cười gian tà với tôi, mỗi lần cô ấy lộ ra nụ cười như thế, tôi sẽ thầm kêu rên giúp người đó, chắc chắn cô ấy lại muốn tìm ra cách quý quái gì đó để chinh người.

Quả nhiên, cô ấy mở miệng nói, “Lần này Jang Nara có bản lĩnh cũng không thoát khỏi bàn tay của chị rồi.”

Tôi nuốt một ngụm nước bọt, khó khăn mở miệng nói, “Mễ Sở, việc đó... Mặc dù, tớ không thích cô ấy, nhưng, chúng ta là thiếu nữ xinh đẹp lương thiện chính nghĩa!”

Mễ Sở cười khinh bỉ với thái độ nhân nhượng cho khỏi phiền của tôi, “Cậu chính là người ngu ngốc, Lục Tề Minh cũng ngu ngốc, Jang Nara đã sớm cho cậu ấy đội vô số mũ xanh, cậu ấy lại ngu ngốc tựa như mang đầy ánh sáng xanh đi cùng cô ấy khắp nơi.”

Tôi kinh ngạc nhìn Mễ Sở, “Lời này của cậu có ý gì? Jang Nara cho Lục Tề Minh đội mũ xanh gì hả?”

Mễ Sở đắc ý nói, “Cậu có biết hôm nay tớ đụng phải ai không? Là cậu con trai xấu xí, là cậu ta nói với tớ. Vào ngày sinh nhật của tớ, không phải sau đó Lục Tề Minh và Jang Nara cùng về sao? Cậu con trai xấu nhìn thấy Jang Nara, tớ nói ngày đó dáng vẻ của cậu ta giống như muốn nói lại thôi, tớ còn tưởng rằng cậu ta còn chưa quên tình cũ, thì ra là muốn nói chuyện này cho tớ biết. Tớ nói với cậu, trước kia Jang Nara không phải tên Jang Nara, mà là tên Trương Phương Thảo gì đó, dù sao tên quê mùa quá. Sau này không biết tại sao lại đổi thành tên ở trong phim Hàn Quốc, không phải chúng ta học trường cấp 3 Thực Nghiệm sao, trước kia cô ấy học lớp 12, tên con trai xấu ngốc kia, căn bản cậu ta đã từng học qua các trường. Hơn nữa cậu ta là người phá hoại, thường ý vào nhà có tiền, đôi bạn gái còn nhanh hơn thay quần áo, cậu ta nói khi đó, Jang Nara chính là một trong những người bạn gái của cậu ta. Chắc chắn, tớ không thể không nói ánh mắt của Lục Tề Minh, ngay cả tên con trai xấu xí vứt đi, cậu ấy cũng muốn.”

Nhất thời, tôi bị lời nói của Mễ Sở làm ngốc, lại bình tĩnh hỏi, “Mễ Sở, cậu đã quên sao? Lúc ấy ở trường trung học Thực Nghiệm có một câu nói, chính là, thà tin thế giới có quỷ, cũng không nên tin lời nói của tên con trai xấu kia.”

Mễ Sở vỗ ngực bảo đảm nói, “Lâm Lạc Thi, tớ nói cho cậu biết, tên con trai xấu nói chuyện bậy bạ với người khác, nếu dám nói bậy với Mễ Sở, tớ lập tức vặn đầu của cậu ta xuống làm bóng đá. Cậu yên tâm, cậu ta bảo đảm với tớ, nói lời của cậu ta vô cùng chân thật, không tin có thể tìm bạn học lớp 12 thăm dò. Hơn nữa cậu ta còn nói, Jang Nara không chỉ thuộc về cậu ta, cô ấy là người thuộc về ai cho tiền cô ấy.”

“Vậy cậu nói xem, Lục Tề Minh có cho tiền cô ấy không?” Tôi chợt nắm lấy Mễ Sở hỏi.

Mễ Sở liếc nhìn dáng vẻ như bệnh tâm thần của tôi, “Điều kiện của Lục Tề Minh như vậy, dùng tiền tìm người chọc tức cậu sao? Hơn nữa, cậu và cậu ấy có tình cảm nhiều năm như vậy, làm sao cậu ấy lại vô duyên vô cớ tìm người chọc tức cậu?”

Lời nói của Mễ Sở không phải không có lý, tôi vốn nảy lên một hy vọng nhưng chợt tan biến. Tôi nhìn màn đêm, sững sờ không nói nên lời.

Tin tức Mễ Sở mang đến quá lớn, lớn giống như năm ấy tôi mười ba tuổi, Tô Dương chạy đến nói cho tôi biết, nói tôi không phải do cha mẹ sinh ra. Từng bước đi giống như cảnh trong giấc mơ. Mễ Sở kéo tôi, “Này, ngu ngốc, nói tin tức này với Lục Tề Minh, khẳng định cậu ấy bị Jang Nara lừa rồi.”

“Nhưng mà... Tớ như vậy có giống thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại không?” Tôi khó khăn mở miệng nói.

Mễ Sở trừng tôi, “Lạc Thi, khuyết điểm của cậu chính là mềm lòng. Jang Nara đã bắt nạt bắt nghĩa, sinh nhật tớ ngày đó cô ấy ăn hiếp cậu như thế, cậu sợ gì thấy người gặp nguy, thừa cơ hãm hại hả.”

“Nhưng mà... Mễ Sở, tớ... không muốn làm Lục Tề Minh... buồn.”

“Vậy cậu cứ đi nhìn đầu cậu ấy ngập ánh sáng xanh vui tươi, bị người ta cười nhạo ở sau lưng?”

“Tớ...” Tôi không có chút sức lực trả lời.

Lục Tề Minh, Lục Tề Minh, vừa nghĩ đến tên này tôi liền đau lòng khó chịu.

Ở thành phố này, tôi không thể tránh được hai nơi, một nơi có quá nhiều niềm vui, một nơi có quá nhiều nước mắt, ở cùng với hồi ức nhiều năm như vậy. Mà những thứ này, đều do cùng một người ban tặng.

Lục Tề Minh, người đó chính là cậu.

Mỗi lần đối mặt với chuyện của cậu, tớ không biết lựa chọn thế nào, là tiếp tục coi nó như một bí mật tiếp tục chôn vùi trong lòng, hay là mở miệng, không cam lòng nói cho cậu nghe?

Nhưng mà, chúng tôi đã sớm bước ra khoảng thời gian trước kia, mặc dù biết rõ sự thật, cậu còn muốn quay đầu lại? Còn muốn trở về không?

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Chương 6

Edit: Tịnh Hào

1, Tôi là Mèo Cát Tường, tôi đang đợi Mèo Như Ý của tôi.

Khi về đến nhà, tôi hơi mệt, nhưng mà tin tức của Mễ Sở làm tôi không thể nào ngủ yên.

Tôi tắm nước nóng, nằm ở trên giường, cầm điện thoại lướt qua lướt lại, không biết có nên gọi cho Lục Tề Minh không. Chúng tôi đã chia tay được một tháng, một tháng này, tôi chưa bao giờ chuẩn bị chịu hành hạ thế này. Nhưng mà tôi tự nói với bản thân mình, chịu đựng rồi chịu đựng, sẽ qua thôi.

Bật máy tính lên, tiếng nhạc của Lương Vịnh Kỳ vang lên, “Dù biết mình coi người ấy chỉ là một người bạn cũ, nhưng vẫn đau đớn vẫn bận tâm, chỉ là trái tim tôi sẽ thôi bùng cháy, hãy để quá khứ theo gió bay đi, tất cả những câu nói si mê chân thành, luôn ở mãi trong tim tôi, mặc dù người ấy đã không còn bên tôi nữa...” (Cái giá của tình yêu – Lương Vịnh Kỳ)

Năm đó, cô ấy vẫn là một cô gái tóc ngắn thanh thuần, hát tình cảm bi thương, được người ta gọi là “Ngọc nữ Chương Môn Nhân”(*). Nhưng vào lúc sự nghiệp của cô ấy như mặt trời ban trưa, chuyện tình cảm của cô ấy lại rơi vào hoàn cảnh rối rắm. Cô ấy bị dính vào việc người thứ ba, ép Thiệu Mỹ Kỳ đi, chọn Trịnh Y Kiện.

(*) Người dẫn đầu xu thế.

Trận đánh cược này, đã tiêu phí hết cả lòng dũng cảm trong đời của cô ấy. Bởi vì còn trẻ, cho nên dám làm, bởi vì còn trẻ, cho nên dám yêu và làm kẻ địch với cả thế giới.

Tình yêu mà cô ấy lựa chọn, buông bỏ giống như tương lai rực rỡ phía trước.

Mười năm, khi mọi người dần dần tiếp nhận lỗi lầm của cô ấy, muốn cười chúc phúc cho cô ấy, thì cô ấy lại tuyên bố chia tay với Trịnh Y Kiện, khoảng thời gian mười năm dài đến thế cũng không có kết cục viên mãn. Cô ấy hoang phí mười năm thanh xuân của mình để yêu một người đàn ông, cô ấy mang khuôn mặt buồn bã, tiến vào làng giải trí lần nữa.

Nhưng mà, mười năm chìm nổi, người mới thay người cũ, khuôn mặt của cô ấy đã sớm lỗi thời. Cho dù cô ấy ra album mới, hát về bài ca tình yêu thất tình của chính mình, nhưng fan đã không còn muốn mua nữa.

Giống như tôi, lúc trước nghe những bài hát trước đó của cô ấy, lại không muốn nghe giọng hát khàn khàn của cô ấy, mỗi người đều có một phần quà, chính là nỗ lực vì một người, chưa trải qua đau đớn, sẽ không biết quý trọng món quà trong tay.

Tôi không thích để những quá khứ thăng trầm của mình hiện rõ trên khuôn mặt, tranh thủ đồng tình của người khác. Tôi cảm thấy tôi có chút kiêu ngạo, chính là không muốn bán sự đau khổ của mình. Điều này cũng là lý do sau khi chia tay với Lục Tề Minh, tôi chưa từng quá dằn dụa, bởi vì tôi không muốn sự thân thiết lúc trước giống như là người khác không chịu nổi nhìn thấy một phần con người của tôi. Tôi thả một mình kiểm chế khóc trong bóng tối, nhưng dưới ánh mặt trời chói lọi, tôi vẫn sẽ cười giống như một kẻ ngốc không tìm không phải.

Tôi vẫn nằm trên giường cầm điện thoại suy nghĩ miên man, cho nên khi điện thoại đột nhiên vang lên, tôi giật nảy mình.

Tôi liếc nhìn con số, nghe máy, là Tô Dương đã lâu chưa gặp.

“Alo, Lục Thi, tình hình của chú có tốt không?”

Năm ấy, sau khi mẹ ruột tôi qua đời, tôi và Tô Dương vẫn giữ liên lạc. Dưới sự kiên trì của tôi, anh ấy bắt đầu gọi tôi là Lục Thi. Mà tên Tô Hạ này, đã

ra đi theo mẹ ruột, sẽ không bao giờ thấy ánh mặt trời nữa.

“Alo, tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn anh, Tô Dương.” Tôi nói.

Buột miệng nói câu cảm ơn này là thật, chiều hôm đó cha gặp chuyện không may, cần gấp một số tiền lớn, mà tôi đối mặt với cuốn sổ điện thoại thật dày, lại không biết gọi cho ai.

Cuối cùng, ma xui quỷ khiến, tôi gọi điện thoại cho Tô Dương. Ở trong lòng tôi, Mễ Sở, Tô Liệt, Thiên Tâm, Hồ Lô, bọn họ đều là bạn tốt nhất của tôi, nhưng tôi không muốn vừa xảy ra chuyện đã ý vào họ. Tôi biết bất kỳ ai cũng có thể giúp tôi khoản tiền này, nhưng mà, tôi không muốn sau này sẽ bắt đầu hao phí tình bạn của chúng tôi, đó là một loại tâm tình không thể nói thành lời. Tôi nghĩ, trừ khi không có bất đường lui nào, bằng không tôi sẽ không mở miệng xin họ giúp đỡ.

Khi đó, Tô Dương đã tốt nghiệp được ba năm, còn có một công việc ổn định. Ngày đó, sau khi nhận được điện thoại của tôi, liền vắt và từ một thành phố khác đến đưa tiền cho tôi. Chiều hôm đó, cha đã được thuận lợi đưa vào bệnh viện.

Tôi hỏi anh ấy, “Sao anh không chuyển tiền qua thẻ, nhất định phải tự chạy xa thế này?”

Anh ấy cười yếu ớt nói, “Rốt cuộc cũng có một cơ hội đến thăm em, sao có thể không tự mình đến chứ? Nhìn xem cô nhóc được anh gọi là em gái kia, cuối cùng em ấy đã trưởng thành, từ vệt con xấu xí biến thành thiên nga trắng.”

Một câu nói đùa của Tô Dương, lại làm chiều hôm đó tôi bỏ nhào vào lòng anh ấy khóc lên.

“Bây giờ em và cậu ấy thế nào rồi?” Tô Dương quan tâm hỏi.

“Chia tay rồi.” Tôi thấp giọng trả lời.

“Tự chăm sóc cho mình thật tốt.” Tô Dương nói, cuối cùng lại trêu chọc nói một câu, “Đàn ông ở trên đời này rất nhiều, thật sự có thể đổi mỗi ngày.”

Tôi khó có khi cảm động vì lời hài hước của Tô Dương. Tôi biết, anh ấy sợ tôi đau lòng, cho nên mới dỗ tôi vui vẻ.

Khi cúp điện thoại, tôi cảm kích nói, “Anh trai, thật sự cảm ơn anh.”

Tô Dương khựng lại một lát, “Cô gái ngốc.”

Tối hôm qua sau khi cúp điện thoại với Tô Dương, chẳng hiểu sao tôi ngủ thiếp đi.

Gần đây, tôi thường ngủ đến không biết trời trăng mây gió, tỉnh lại nhìn thấy cây cối xanh um, đột nhiên trong lòng bỗng “xanh tươi”. Tôi lục rất lâu cũng tìm được chiếc váy ngắn màu xanh nhạt từ trong tủ quần áo, buộc tóc đuôi ngựa năng động.

Tôi nghĩ, sau này tôi phải lấy một phương pháp gì đó thật tốt để bắt đầu một ngày mới, mà không phải là rập khuôn ngây ngô tỉnh dậy từng buổi sáng.

Soi gương, tôi động viên chính mình, đột nhiên cảm thấy có chút hưng phấn, đầy sức sống.

Chạm mặt với Đường Lâm Lâm ở công ty, cô ta nhìn thấy tôi nói, “Hôm nay sắc mặt của cậu không tệ đấy.”

Tôi mỉm cười gật đầu với cô ta, hỏi chuyện thứ sáu nhờ cô ta giúp đánh máy đưa lên xem xét có làm tốt hay không.

Cô ta nói, “Khoảng giữa trưa tớ sẽ đưa kết quả.”

Tôi ở trên QQ hỏi thăm Tô Liệt, bên Tô Liệt vẫn là tự động trả lời, “Chào bạn, bây giờ tôi có chút việc không có online, lát sau sẽ liên lạc với bạn nhé.”

Ảnh đại diện của cô ấy là một con mèo nhỏ dễ thương, có vẻ khác thường không giống cô ấy.

Trên QQ, tên của Tô Liệt là Mèo May Mắn, mỗi lần nhìn thấy tên của cô ấy, tôi không thể nào đối chiếu với khuôn mặt của cô ấy. Chỗ chữ ký trong QQ của cô ấy, nhiều năm qua vẫn là câu nói ngốc nghếch, “Tôi là Mèo Cát Tường, tôi đang chờ đợi Mèo Như Ý của tôi.” Từ khi tôi quen biết cô ấy vẫn chưa đổi, cô ấy là một người rất cố chấp, nhưng lại mang theo tâm hồn trẻ nhỏ.

Một buổi sáng, vậy mà tôi tinh thần phấn chấn làm tốt tài liệu kế hoạch rất lâu đến không có cảm giác.

Buổi trưa, Đường Lâm Lâm gọi tôi đi ăn cơm, tôi vừa mới đứng lên, điện thoại đã vang.

Tôi nhận điện thoại, nghe thấy giọng nói của tổng biên tập, cô ấy nói, “Cô tới văn phòng của tôi một chuyến.”

Tôi nói Đường Lâm Lâm đi ăn cơm trước, sau đó thấp thòm đẩy cửa văn phòng của tổng biên tập. Không có việc gì, tổng biên tập sẽ không tùy tiện gọi người.

Tổng biên tập nhìn thấy tôi vào, cầm một cặp hồ sơ đưa cho tôi. Tôi kỳ quái mở ra, là bản thảo chờ kiểm tra đóng dấu của tôi. Tôi khó hiểu nhìn tổng biên tập, “Đã xem qua rồi ạ?”

Tổng biên tập nhìn tôi hỏi, “Gần đây cô có việc nhà sao?”

Tôi khàn trương phủ nhận lắc đầu. Cô ấy tục nói, “Cô vừa mới làm việc, nhất định phải hiểu, không được để tâm tình của mình vào công việc, nếu không rất dễ phạm lỗi.”

Tôi gật đầu, cô ấy nâng mắt kính, nói, “Bản thảo cô đưa để xem xét vẫn chưa sửa lỗi chính tả.”

Tò mò to mắt, “Không thể nào, bản thảo tôi đánh vô cùng chính xác.”

Tổng biên tập nhìn tôi, tôi nhanh chóng cúi đầu, “Tôi đi sửa lần nữa.”

Tổng biên tập gật đầu với tôi.

Tôi ôm bản thảo rời khỏi văn phòng tổng biên tập, ngay cả cơm trưa cũng không ăn, liền lau thẳng đến máy tính.

Nhưng mà, tôi lật khắp tất cả tài liệu trong máy tính, bản thảo từng sửa lỗi đã không cánh mà bay, trong máy tính chỉ còn bản thảo chưa qua chỉnh sửa! Trời không nóng lắm, nhưng trên đầu tôi lại toát ra mồ hôi. Tôi tìm hết lần này đến lần khác, đều không tìm ra.

Cuối cùng, tôi suy sụp ngã trên ghế.

Bạn đang đọc truyện *Sau Đây Chúng Ta Đều Khóc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.